MICHAEL LAWSON

CERCUL INTERIOR

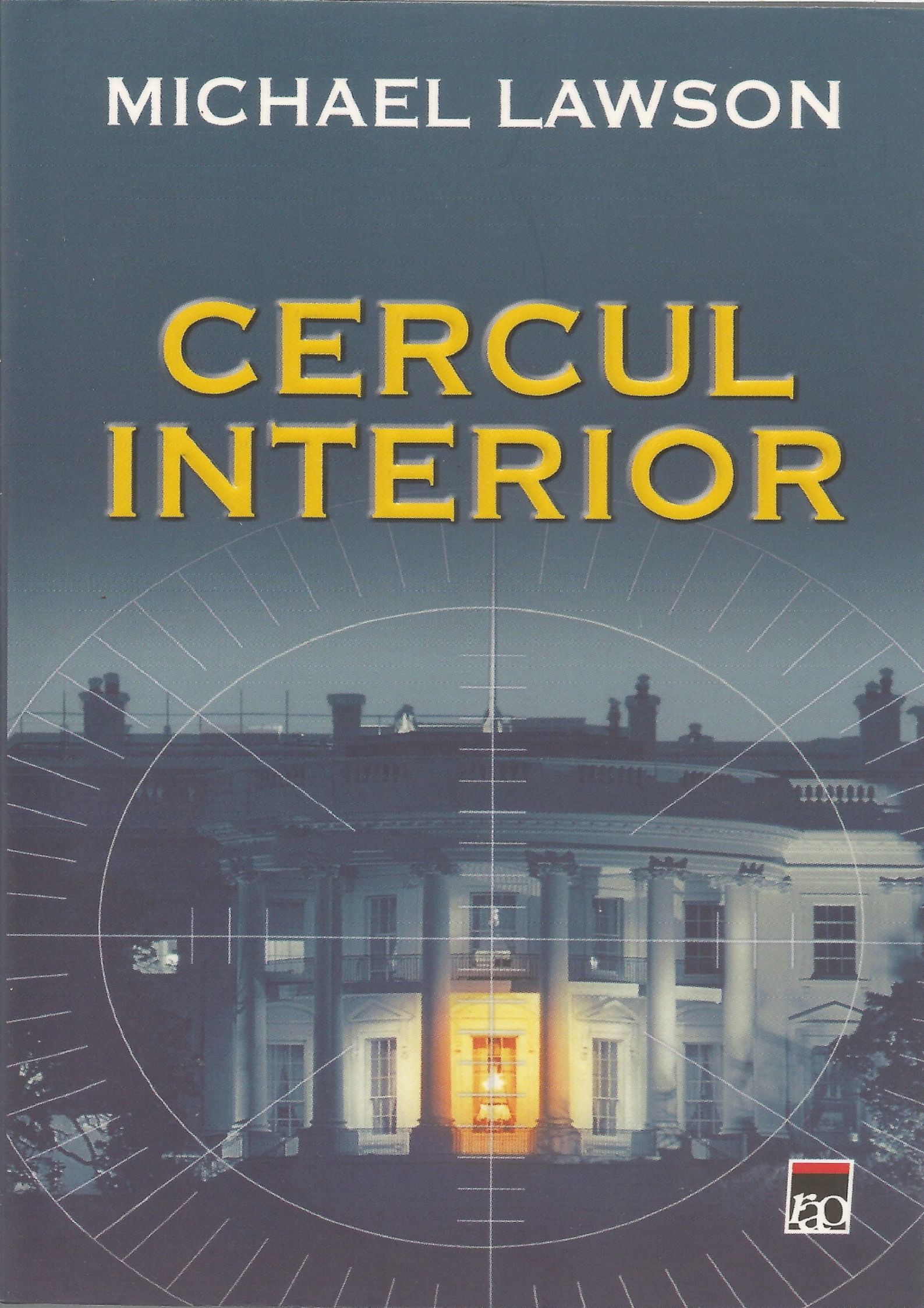

CUPRINS:

PROLOG
WASHINGTON D.C.
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35

CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
MULȚUMIRI

MICHAEL LAWSOM

CERCUL INTERIOR

Traducere din limba engleză
Bogdan Nicolae Marchidanu

MICHAEL LAWSON *The Inside Ring*
© 2005 by Michael Lawson

© RAO International Publishing Company, 2005

2005

Pentru tatăl meu, Bernard Norman Lawson

1924 - 2004

PROLOG

Înregistrarea video începe cu preşedintele îndreptându-se către un elicopter al marinei.

În spatele elicopterului se vede şirul de cascade de pe râul Chattooga, iar dincolo de râu o pădure deasă de pini, pe solul care se înalţă abrupt către o creastă peste râu. Preşedintele poartă pantaloni kaki, un tricou albastru şi bocanci de alpinist. Peste tricou este îmbrăcat cu o vestă uşoară de pescuit, cu multe buzunare pentru momeală. Pare relaxat şi păşeşte fără grabă. Zâmbeşte şi face o dată semn cu mâna spre camera de luat vederi, apoi o ignoră. Aflat în cel de-al treilea an al primului său mandat, se simte bine în postura de deţinător al puterii şi nu e deranjat de ochiul omniprezent al mass-mediei.

Doi agenţi ai Serviciului Secret păşesc în faţa preşedintelui şi doi în spatele lui. Toţi patru poartă bluzoane de vânt albastru-închis şi ochelari de soare. O pală de vânt descoperă arma automată pe care un agent o duce cu el într-o bandulieră sub bluzon.

În dreapta preşedintelui păşeşte scriitorul Philip Montgomery. Individul poartă şi el haine de drumeţie, care par însă mai confortabile decât ale preşedintelui. În vreme ce merge, Montgomery discută cu preşedintele, apoi se uită spre cameră şi îşi desface braţele, ca şi cum ar descrie un peşte de dimensiuni remarcabile. Preşedintele clatină din cap şi mormăie ceva, cu buzele abia mişcându-i-se. Montgomery îşi dă capul pe spate şi râde.

Apropiindu-se de elicopter, grupul de bărbaţi trece prin umbra creată de creasta de peste râu. Un agent din faţa preşedintelui, cel din dreapta lui, îşi scoate ochelarii. Îi strânge iute şi încearcă să-i bage în bluzon, dar ratează buzunarul şi ochelarii

cad pe jos. Agentul se apleacă repede de mijloc ca să-i ridice, dar Philip Montgomery, care continuă să discute cu preşedintele şi să privească în stânga, se izbeşte de şoldul agentului care se întinde după ochelari. Agentul este cât p-aci să cadă în nas, iar ciocnirea îl dezechilibrează pe Montgomery, care se împiedică de preşedinte.

Reacţia aceasta în lanţ de gafe ar fi stârnit probabil câteva zâmbete prezentatorilor de ştiri, dacă nu s-ar încheia cu imaginea capului lui Philip Montgomery explodând pe neaşteptate. O fracţiune de secunda mai târziu, din umărul drept al preşedintelui ţâşneşte un gheizer de sânge roşu-închis.

Odată cu al doilea foc de armă, garda preşedintelui reacţionează. Un agent îl trânteşte brutal la pământ, apoi se întinde peste el, acoperindu-i trupul cu propriul corp. Ceilalţi agenţi formează un triunghi protector în jurul preşedintelui. Agentul care şi-a scăpat ochelarii de soare stă chiar în dreptul capului preşedintelui, a cărui faţă se vede printre picioarele lui depărtate. În ochii preşedintelui se citesc durerea şi panica.

Imaginea se răstoarnă: o bucată de cer albastru, o margine ceţoasă de pădure verde, palele în mişcare ale elicei de elicopter. Când camera se reechilibrează, agenţii au arme în mâini şi inspectează disperaţi cu privirea întreaga zonă după o ţintă. Unul dintre ei arată brusc în sus, spre creastă, iar arma lui începe să scuipe gloanţe în aer. În acelaşi moment, asasinul trage a treia oară. Glonţul lui loveşte fruntea agentului întins peste preşedinte, ratând faţa preşedintelui cu câţiva centimetri.

Ulterior, experţii certifică faptul că glonţul a trecut printre picioarele agentului care stătea în faţa preşedintelui.

Ultimele stop-cadre de pe ecran prezintă cadavrul lui Montgomery, cu membrele îndoite în unghiuri nefireşti, apoi un prim-plan al feţei

preşedintelui: o mască stacojie, creată de sângele scurs din fruntea agentului care a murit protejându-l.

WASHINGTON D.C.

ASASINUL DE LA RÂUL CHATTOOGA A FOST GĂSIT MORT

Este posibil să se fi sinucis

de Sharon Mathison
The Washington Post

Noaptea trecută, poliţia din Landover, Maryland, a descoperit cadavrul bărbatului socotit responsabil de tentativa de asasinat împotriva preşedintelui şi de moartea scriitorului Philip Montgomery şi a agentului din Serviciul Secret Robert James.

La ora 10.30 p.m. a zilei de 19 iulie, o persoană care a sunat la 911 a relatat că a auzit un singur foc de armă din casa lui Harold Mark Edwards. Poliţiştii care au sosit la faţa locului au pătruns în casă şi au găsit cadavrul domnului Edwards.

Conform purtătoarei de cuvânt a FBI, Marilyn Peters, Edwards a decedat în urma unei răni de glonţ pare-se autoprovocate, produse de un pistol automat de calibru 12. Doamna Peters afirmă că, într-un bilet, scris, se pare, de mâna lui Edwards, acesta a mărturisit că a încercat să-l asasineze pe preşedinte la data de 17 iulie. În acelaşi bilet, Edwards afirmă că a acţionat de unul singur.

Edwards era un mecanic şomer care a fost concediat cu şaisprezece luni în urmă, când postul lui a fost externalizat

în Thailanda. Purtătoarea de cuvânt a FBI declară că Serviciul Secret deţine două scrisori scrise de Edwards anterior în cursul acestui an, unde el îl blamează pe preşedinte pentru pierderea locului de muncă. Într-una din aceste scrisori, Edwards a proferat ameninţări la viaţa preşedintelui.

În casa lui Edwards au mai fost descoperite două puşti. Testele balistice preliminare efectuate de FBI indică faptul că una din puşti a fost arma folosită în cursul tentativei de asasinat.

Domnul Edwards a fost anterior militar în rezervă şi a fost clasificat drept un ţintaş expert. Vecinii săi declară că era un vânător pasionat, afirmând în acelaşi timp că ajunsese să fie disperat din pricina imposibilităţii de a-şi găsi de lucru.

Rămâne deschisă întrebarea cum de a putut penetra Edwards dispozitivul de securitate al preşedintelui la Chattooga River, Georgia, în dimineaţa de 17 iulie, întrebat cum comentează acest amănunt, purtătorul de cuvânt al Serviciului Secret Clark Brunson s-a mărginit să afirme că Serviciul nu discută procedurile folosite pentru protejarea preşedintelui.

CAPITOLUL 1

Secretara – o persoană crescută în Boston, la vreo cincizeci şi ceva de ani, inteligentă foc şi dură ca oţelul – arcui dispreţuitor sprânceana în direcţia lui DeMarco atunci când acesta intră în biroul lui Mahoney.

— Ai întârziat, observă ea. Iar astăzi nu prea e binedispus.

— Atunci, de vreme ce am întârziat, cred că pot intra imediat, replică DeMarco.

Femeia era măritată cu un contabil de succes, un individ tare simpatic, zvelt, curăţel şi politicos. În rarele ocazii când făceau dragoste, ea se imagina posedată de italieni vânjoşi, muncitori pe şantier. Înainte avusese fantezii cu negri masivi cu capetele rase, dar în ultimele luni trecuse la indivizi care arătau ca DeMarco: bruneţi cu ochi albaştri şi cu o gropiţă à la Travolta în bărbie – şi cu braţe şi umeri făcute special pentru maiouri din care să se vadă bicepşii. În orice caz, oricât de mult ar fi fost DeMarco bărbatul fanteziilor ei sexuale, femeia nu-i aproba deloc stilul nonşalant – şi nici superficialitatea.

— Nu, dar poţi lua un loc, îi spuse ea, aruncându-i un zâmbet acru. Peste câteva minute, după ce-mi termin ceaiul, o să-i spun că eşti aici. Apoi o să te facă să mai aştepţi douăzeci de minute în vreme ce el discută la telefon cu oameni *importanţi.*

DeMarco ştia că n-avea sens să protesteze. Luă un loc aşa cum i se spusese şi trase spre el un exemplar din revista *People* dintr-o stivă aflată pe măsuţa de cafea din faţa lui. Era bolnav după bârfele de la Hollywood, dar mai degrabă ar fi murit în chinuri decât să admită aşa ceva.

Treizeci de minute mai târziu intră în biroul lui Mahoney. Acesta tocmai termina o conversaţie telefonică.

— Nu te pune cu mine, fiule, zicea Mahoney în telefon. Pune-te tu contra chestiei ăsteia şi anul viitor pe vremea asta o să vezi Capitoliul doar dintr-unul dintre autobuzele alea pentru turişti. Şi acum votează cum ţi-am spus io şi scuteşte-mă de vorbăria asta despre promisiuni pe care nici măcar n-ar fi trebuit să le faci.

Mahoney trânti telefonul, mormăi un „cretinule“, apoi îşi aţinti ochii de un albastru-apos asupra lui DeMarco.

— Te-i întâlnit cu Flattery? întrebă el.

DeMarco scoase un plic alb din buzunarul de la piept al costumului şi i-l dădu lui Mahoney. Habar n-avea ce se găsea în acel plic; îşi propusese de la început să nu-l intereseze conţinutul plicurilor pe care i le aducea lui Mahoney. Acesta deschise plicul şi scoase de acolo o foaie de hârtie de mărimea şi forma unui cec. Se uită la hârtie, mormăi ceva a iritare sau satisfacţie, apoi băgă hârtia în sertarul de la mijloc al biroului său.

— Şi târfa de Whittacker? întrebă Mahoney.

— Va depune mărturie la audiere.

— Ce a trebuit să-i dai?

— Cuvântul meu că nu-i voi povesti soţului cu cine se culcă ea.

— Doar atât?

— A semnat un contract prenuptial.

— Ah, exclamă Mahoney. Lăcomia – sau oricare altă slăbiciune umană – nu-l surprindea niciodată. Deci nemernicii ăia de la Stock Options R-Us vor petrece optsprezece luni într-o închisoare de ţară, tipii care şi-au pierdut pensiile vor mânca Hamburger Helper tot restul vieţii, iar ea îşi va vedea nenorocita de mutră pe coperta revistei *Time* pe post de turnătoarea anului. Dumnezeule!

DeMarco ridică din umeri. Asta era tot ce se putea face.

— Mai aveţi nevoie de ceva? îl întrebă el pe Mahoney.

— Mda, vreau să…

Mahoney se opri, cuprins de o poftă subită. Îşi reaprinse un trabuc pe jumătate fumat, apoi întinse mâna după un termos mare de pe o măsuţă din spatele biroului. Termosul era lovit, ponosit şi acoperit cu tot felul de etichete de la sindicate. Mahoney turnă lichid din termos şi mirosul de cafea proaspătă amestecată cu bourbon vechi umplu încăperea.

Cât timp Mahoney îşi sorbi băutura favorită, DeMarco se gândi la muntele de contradicţii care şedea în faţa lui. Mahoney era un alcoolic, dar unul care funcţiona extrem de eficient; foarte puţini oameni reuşeau să realizeze, treji fiind, ceea ce reuşea el îmbibat de alcool. Era un soţ adulter în serie, dar continua să-şi iubească profund, de patruzeci de ani, soţia. Manevra legile ca un păpuşar şi accepta tributul a tot felul de lobbişti ca pe un drept al său personal, şi cu toate astea era cel mai bun prieten pe care îl aveau cetăţenii pe Capitol Hill. John Fitzpatrick Mahoney era Speaker[1] al Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite; doar vicepreşedintele rămânea între el şi Biroul Oval dacă preşedintele ar fi dispărut. DeMarco se îndoia că legislativul se gândise la Mahoney când scrisese cel de-al douăzeci şi cincilea amendament la Constituţie.[2]

Speakerul era de statura lui DeMarco, adică înalt de aproape doi metri, dar DeMarco se simţea întotdeauna mic stând lângă el. Avea un piept masiv şi un abdomen şi mai masiv şi dădea impresia unui om perfect echilibrat, care nu putea fi grăbit, atacat sau înfuriat. Avea părul alb şi bogat, un ten roşu şi ochi de un albastru senin înspicat cu nuanţe roşietice. Trăsăturile lui erau toate largi şi regulate: un nas puternic, o bărbie zdravănă, buze pline, frunte largă. Era un chip care emana forţă, demnitate şi inteligenţă – un chip care

făcea ca omul să fie reales în fruntea unei instituţii de importanţă naţională la fiecare doi ani.

Mahoney sorbi din cafeaua lui botezată şi zise:

— Vreau să te duci până la Andy Banks.

— Tipul de la Securitatea Naţională?

— Da. Are nevoie de ajutor într-o chestie.

— Ce chestie?

— Nu ştiu. Eram undeva împreună aseară şi mi-a zis că are o problemă. Ceva personal. Spune că i-a zis cineva că am un om care îşi poate băga nasul prin diverse chestii.

DeMarco dădu din cap. Ăsta era el: un tip care îşi băga nasul.

— Du-te la el în dimineaţa asta. Te aşteaptă.

— Cum rămâne cu problema aia din Trenton?

— Poate să aştepte. Du-te la Banks.

CAPITOLUL 2

Andrew Banks, şeful Departamentului de Securitate Naţională, era amiral în rezervă. Avea cincizeci şi nouă de ani, era înalt şi cu abdomenul plat. Costumul maro şi cravata măslinie aminteau de uniforma pe care o purtase timp de treizeci şi trei de ani. Avea un nas proeminent, păr grizonat tuns periuţă şi o gură care nu se vedea decât ca o tăietură deasupra unei bărbii împinse înainte. DeMarco observă că ochii lui, uşor măriţi de lentilele ochelarilor, aveau culoarea ardeziei.

În spatele biroului lui Banks, încadrată de două drapele americane, atârna o fotografie mare de dinainte de 11 septembrie a turnurilor World Trade Center. Turnurile gemene fuseseră imortalizate de la nivelul solului, aşa că păreau să se înalţe, albe şi zvelte, parcă pentru totdeauna până în cerul albastru fără niciun nor. Poza stătea acolo ca o amintire vie şi tăcută a responsabilităţilor lui Banks.

DeMarco se aşeză pe unul dintre cele trei scaune aranjate în semicerc în faţa biroului lui Banks. Scaunul era atât de inconfortabil, încât DeMarco se întrebă dacă nu cumva îşi făcuse înainte serviciul într-o cameră de interogatorii din Guantanamo Bay.

— Mi-ai fost recomandat de John Hastings… Congresmanul Hastings, rosti Banks. Mi-a zis că a fost şantajat de cineva care voia să-i influenţeze votul. Nu mi-a dezvăluit cine sau cum, dar mi-a spus că s-a dus la Mahoney după ajutor şi că i-ai rezolvat problema rapid. Mi-a spus că eşti un fel de tip bun la toate.

Banks se opri ca şi cum ar fi aşteptat o replică de la DeMarco, dar acesta, asemenea unui martor

înţelept, nu auzise nicio întrebare, aşa că nu deschise gura.

— În fine, am o problemă, s-ar putea destul de complicată, despre care nu trebuie să ştie prea mulţi. Tocmai mă întrebam ce soluţie să adopt, când l-am întâlnit pe Mahoney la o chestie aseară. L-am întrebat ce-mi poate spune despre tipul ăsta, DeMarco, despre care am auzit. Iar Mahoney, vulpoiul naibii, ştii ce-mi răspunde? Spune: „Nu cunosc niciun DeMarco, dar o să fie la tine mâine-dimineaţă“. Apoi pleacă şi se pune pe vrăjit o tipă de două ori mai tânără ca el.

DeMarco îşi spuse ca tipa era probabil de trei ori mai tânără.

— Chestia e că nu ştiu nimic despre tine.

— Sunt avocat, răspunse DeMarco.

— Avocat? se miră Banks.

Avocaţii din D.C.[3] pe care îi ştia arătau spilcuiţi şi sofisticaţi, suficient de abili ca să intre pe fereastră dacă erau daţi afară pe uşă. DeMarco ăsta arăta mai degrabă a boxer italian.

— Dar eşti şi detectiv, nu? întrebă Banks.

— Mda, uneori, răspunse DeMarco, mişcându-şi fundul pe scaunul incomod. Domnule amiral, cât de curând veţi ajunge la problema dumneavoastră, ca să-mi dau seama dacă vă pot ajuta sau nu?

Banks zâmbi. Un zâmbet care spunea că i-ar face mare plăcere să-l ducă pe DeMarco în parcare şi să-l bată zdravăn cu pumnii şi picioarele.

— Amice, eu încerc să decid dacă te angajez sau nu şi tu nu mă ajuţi deloc aşa cum stai acolo şi taci din gură.

— Domnule amiral, nu am venit aici ca să dau interviu pentru o slujbă şi nu dumneavoastră mă angajaţi. Guvernul federal este cel care îmi plăteşte salariul. Mă aflu aici pentru că Speakerul mi-a cerut să o fac.

Banks deschise gura ca să-i aplice lui DeMarco o săpuneală straşnică în stil cazon, dar îşi aminti că

nu avea în faţă un răcan. Clătină din cap şi mormăi:

— Oraşul ăsta nenorocit.

DeMarco simţi simpatie pentru frustrarea omului. De cele mai multe ori nici lui nu-i plăcea oraşul.

Banks se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Se întoarse cu spatele la DeMarco, îşi înfipse mâinile în buzunare şi se uită la traficul de maşini de pe Nebraska Avenue. Îşi cântări opţiunile mai puţin de jumătate de minut – ofiţerii sunt antrenaţi să ia decizii – şi se întoarse cu faţa spre DeMarco.

— La dracu', trebuie să merg mai departe cu chestia asta, zise el. Am şi aşa prea multe pe cap şi nu am răgazul necesar să caut pe altcineva. Şi apoi te-a recomandat Hastings. Hastings a fost în armată, să ştii.

DeMarco fu cât p-aci să facă o remarcă despre spiritul de fraternitate cazonă, dar se abţinu.

— Nu ştiam, preferă el să spună, foindu-se iarăşi pe scaun.

Chestia aia blestemată pe care şedea nu părea să aibă niciun fel de arcuri, ci doar o cârpă subţire întinsă peste cea mai dură placă de lemn imaginabilă. Sau poate că nu era lemn, era metal sau chestia aia din care sunt făcute coarnele de rinocer.

— Bun, rosti Banks, dar trebuie să-mi promiţi ceva. Trebuie să-mi promiţi că vei ţine doar pentru tine tot ce am de gând să-ţi dezvălui şi că nu vei povesti mai departe nici unei alte persoane. Promiţi?

— Da, domnule, spuse DeMarco.

Se gândi chiar să ridice palma mâinii drepte când făcu promisiunea, dar îşi zise că ar fi mers prea departe cu un asemenea gest.

Banks studie chipul lui DeMarco, căutând indicii minuscule ale minciunii, dar DeMarco, ca

un mincinos profesionist ce era, nu se trăda prin nimic. Iar DeMarco minţea.

— Ar fi bine să spui adevărul, băiete, altfel te bag într-un rahat din care n-ai să mai ieşi toată viaţa.

DeMarco se uită la ceas. Bănuia că problema lui Banks era una de natură familială: necazuri cu un copil sau nevastă-sa care avea o relaţie cu cineva mai uman.

— Bine, repetă Banks, trăgând adânc aer în piept cu nasul lui imens, ca şi cum s-ar fi pregătit să plonjeze în apă la mare adâncime. Vreau să cercetezi un agent al Serviciului Secret pe nume Billy Ray Mattis.

— Un agent?

— Da.

Numele părea cunoscut.

— Cum să-l cercetez? întrebă DeMarco.

— Vreau să…

Banks se opri.

— Da, rosti DeMarco.

Parcă încerca să dea jos chiloţii unei virgine, aşa de greu era să-l facă pe individul ăsta să spună clar ce are în minte. Într-un târziu, barajul cedă.

— Vreau să afli dacă Mattis a fost complice la tentativa de asasinare a preşedintelui.

— Hopa! exclamă DeMarco, sculându-se de pe scaun. Opriţi-vă! Nu mai rostiţi niciun cuvânt. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise. Oricum, adăugă el, credeam că tipul care a tras în preşedinte a acţionat de unul singur.

— Mda, rosti Banks. Probabil că da.

„E ridicol“, gândi DeMarco.

— Uitaţi ce e, domnule general, zise el. Voiaţi să aflaţi câte ceva din trecutul meu. Ei bine, vă voi spune. Sunt un avocat care se ocupă de nişte treburi ciudate pentru Congres. Asta-i tot. Dacă vreun alegător se transformă într-un şantajist, îl fac să se ducă singur la colţ. Dacă un congresman crede că puştiul lui se droghează, îl opresc înainte

să devină o problemă. Dacă un politician crede că îl înşală nevasta, mă asigur că nu se regulează cu un ziarist. De astfel de chestii mă ocup, domnule amiral. Chestii mici. Mărunte. Asasinatele nu intră în competenţa mea. *Nici pe departe.* Dacă dumneavoastră credeţi cu adevărat că acest agent a fost implicat în tentativa de asasinat, trebuie să discutaţi cu FBI-ul.

— Nu vreau să fac asta, zise Banks. Cel puţin nu încă.

— Dar de ce nu?

Banks nu-i răspunse. Stătea acolo, părând în acelaşi timp vinovat, îndărătnic şi iritat.

În cele patru zile scurse de la tentativa de asasinat, Banks şi Patrick Donnely, şeful Serviciului Secret, fuseseră chestionaţi de FBI. Ziariştii îşi făcuseră tabără la uşile lor asaltându-i cu întrebări, iar Congresul, reacţionând rapid şi la unison, cum rareori se întâmpla, adunase repede o comisie indiscretă care îi pistonase pe amândoi ore întregi în legătură cu uşurinţa cu care fusese străpuns dispozitivul de securitate din jurul preşedintelui. Banks avusese numeroase ocazii de a le spune oamenilor că bănuia implicarea unui agent al Serviciului Secret în tentativa de asasinat – şi totuşi iată-l spunându-i lui DeMarco că nu putea face aşa ceva.

DeMarco ştia că ar fi trebuit să plece. Să-şi ridice fundul de pe nenorocitul ăla de scaun, să iasă de acolo şi să nu se mai uite înapoi. În acelaşi timp, ştia că, dacă pleca fără să afle despre ce era vorba, Mahoney avea să-l jupoaie de viu.

Înainte ca DeMarco să se hotărască într-un fel sau altul, Banks luă o hârtiuţă de pe birou. O ţinu cu mare grijă, de un colţ, ca şi cum ar fi fost acoperită cu germeni de antrax, şi i-o înmână lui DeMarco.

— De aici a pornit totul, zise el. Nu este biletul original, dar e transcris cuvânt cu cuvânt. Am trimis originalul la… Nu contează. Citeşte.

De Marco citi: „Eagle One în pericol. Anulaţi Chattooga. Cercul interior a fost compromis. Nu e nicio glumă“. Nota era semnată: „Un agent într-un loc nepotrivit“.

CAPITOLUL 3

Speakerul căpătase de puţin timp obiceiul de a face o plimbare în pauza de prânz, în tentativa inutila de a preveni infarctul care avea cu siguranţă să îl doboare. Îi spusese lui DeMarco să vină la amiază la Taft Memorial. DeMarco ajunsese la doisprezece şi un sfert, iar acum era doisprezece şi jumătate.

Monumentul Taft Memorial este o statuie de bronz de trei metri a senatorului Robert A. Taft, în spatele căreia se află un turn cu clopot din marmură albă de Tennessee, de treizeci de metri înălţime. Cele douăzeci şi şapte de clopote din turn au fost turnate în Annecy, Franţa, cel mai mare dintre ele cântărind şapte tone. Meritele senatorului Taft se şterseseră – cel puţin din memoria lui DeMarco –, dar DeMarco era recunoscător pentru faptul că monumentul se găsea într-un parc orăşenesc plăcut, aproape de Capitoliu. Era un loc potrivit să-şi aştepte şeful.

DeMarco se aşezase pe o bancă în faţa monumentului şi închisese ochii ca să moţăie şi să se bucure de razele soarelui care-i cădeau pe faţă, dar fu obligat să renunţe la această plăcere nevinovată din pricina a două veveriţe zgomotoase. Una din ele o fugărea cu asiduitate pe cealaltă prin iarbă, în jurul arbuştilor, în sus şi în jos pe tulpinile copacilor. De câte ori urmăritoarea o încolţea pe urmărită, animalul prins în capcană se dădea înapoi, mima disperarea, apoi scăpa cu un salt care sfida moartea către vreo ramură subţire ce părea imposibil de atins şi incapabilă de a-i suporta greutatea. DeMarco habar n-avea dacă veveriţele se fugăreau în joacă sau urmau un ritual de împerechere, dar ceea ce făceau părea să nu se mai

termine. O clipă îşi dori ca una din ele să rateze ţinta când sărea, dar imaginea unui trup micuţ cu coadă stufoasă, întins lat la pământ, cu un fir de sânge curgându-i din bot îl făcu să se răzgândească.

DeMarco era atât de ocupat imaginându-şi sfârşitul bietelor rozătoare, încât fu luat prin surprindere când Mahoney se aşeză greoi pe bancă. Fu şi mai surprins văzându-l pe Mahoney în ţinută sport: tricou extra larg, pantaloni albaştri de trening cu dungă albă şi adidaşi Nike nou-nouţi de mărimea unor lopeţi.

— M-am văzut cu generalul Banks de dimineaţă, îl informă DeMarco.

— Şi? replică Mahoney, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Ei bine, domnule, Banks vrea să cercetez recenta tentativă de asasinat împotriva preşedintelui.

— Tu? se miră Mahoney.

Probabil că reacţia lui Mahoney fusese normală, dar DeMarco se simţi uşor ofensat.

— Da, domnule. Banks bănuieşte că un agent al Serviciului Secret a fost amestecat în tentativa de asasinat.

— Ah, ăsta-i rahat mâncat cu polonicul, riposta Mahoney, după care se uită la ceas, deja iritat de tâmpenia lui Banks. Oricum, dacă e cu adevărat îngrijorat, ar trebui să discute cu cei de la FBI.

— De acord, asta i-am spus şi eu, dar mi s-a părut interesant faptul că Banks şi Patrick Donnelly ascund dovezi faţă de FBI, şi…

— Donnelly? întrebă Speakerul, întorcându-şi capul ca să-l privească pe DeMarco pentru prima dată.

— Da.

— Donnelly, rosti iarăşi Speakerul, după care rânji, cu dinţii lui galbeni şi puternici, şi lui DeMarco i se păru că vede un urs mare şi fioros, care tocmai îşi zărise masa de prânz.

„Oh, Doamne, se rugă DeMarco în gând, nu lăsa să se întâmple aşa ceva.“

— Spune-mi ce a zis Banks, Joe, îl îndemnă Mahoney. Povesteşte-mi absolut totul.

DeMarco se conformă, iar când termina, Mahoney rămase încremenit locului, cu un zâmbet abia schiţat pe buze şi o expresie de mulţumire pe chipul lui mare de irlandez. Încercând să prevină dezastrul pe care îl simţea apropiindu-se, DeMarco se grăbi să adauge:

— Domnule, e puţin probabil ca acest agent să fie vinovat – până şi Banks recunoaşte asta, dar, în caz că este, ar trebui informat FBI-ul – sau presa.

Mahoney dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu DeMarco, dar în ochi avea un licăr ciudat. Era licărul din privirea celui care zăreşte o pânză la orizont şi îşi dă seama că e corabia lui.

DeMarco aruncă în joc şi ultima carte.

— Dacă FBI-ul mă prinde că m-am amestecat în povestea asta, ar putea ajunge la dumneavoastră. Nu vreţi ca…

Speakerul se ridică încet de pe bancă.

— Ajută-l pe Banks, Joe, rosti el. Fă tot ce vrea.

Mahoney îl bătu pe DeMarco cu afecţiune pe umăr şi o luă din loc cu un pas vioi, care nu putea fi atribuit doar pantofilor lui de sport. Făcuse deja câţiva paşi pe alee, când DeMarco îl auzi izbucnind în râs şi exclamând:

— Donnely. Îmi place la nebunie.

CAPITOLUL 4

— Îţi place muzica de cameră, Joe?

— Nu, îmi place rock-and-rollul. Îmi place jazzul. Îmi place Ella când cântă…

— Foarte bine, dragul meu. Un cvartet interpretează Mozart în cafeneaua de la National Art Gallery. Vino acolo astăzi la trei. Şi să nu întârzii.

— Cunoşti pe cineva din cvartet, Emma?

Pe fir se lăsă tăcerea

— Pe violoncelistă, răspunse Emma într-un târziu, după care râse. Devin previzibilă, m-am senilizat. Urăsc chestia asta.

— Nu vei fi niciodată previzibilă, Emma, dar ceea ce am să-ţi spun nu poate fi spus de faţă cu o violoncelista.

— O s-o trimit la cumpărături. Tu fii acolo la timp, Joe.

*

Cafeneaua era aglomerată şi mai mulţi spectatori stăteau în picioare. Cu toate astea, Emma şedea singură la o masă de patru persoane. DeMarco şi-i imagina pe melomani apropiindu-se şi întrebând politicoşi dacă pot să ia loc şi pe Emma respingându-i cu o privire de gheaţă şi un mârâit, ca o leoaică protejând o halcă de carne de un stol de vulturi sperioşi. În acel moment, leoaica bea senină un pahar de vin alb şi bătea cu o unghie atent îngrijită în tăblia mesei în ritmul muzicii.

Emma era o femeie înaltă şi zveltă. Avea trăsături de patriciană şi un ten fără cusur. Tuns scurt şi la modă, părul ei nu era nici cenuşiu, dar nici blond, ci avea o nuanţă misterioasă între cele două. Era o femeie frumoasă într-un mod auster, şi cu ochii ei albaştri ca gheaţa îi amintea lui

DeMarco de actriţa Charlotte Rampling. DeMarco bănuia că avea între cincizeci şi şaizeci de ani, nu pentru că aceasta şi-ar fi arătat vârsta, ci bazându-se pe puţinele lucruri pe care le ştia despre trecutul ei.

Cuvântul de bază în relaţia cu Emma era de fapt, întotdeauna, „bănuia“. Emma refuza cu obstinaţie să discute despre ea însăşi, indiferent că era vorba de trecutul sau de prezentul ei. Arunca tot felul de sugestii – incitante, dar fără consistenţă –, dar nu explica niciodată nimic atunci când era rugată să le clarifice. Recunoştea că lucrase pe vremuri pentru guvern, dar refuza să spună în ce calitate sau la ce departament. Pretindea că se pensionase, dar lipsea adesea din oraş perioade mari de timp şi nu se întorcea niciodată bronzată. Trăia pe picior mare şi deţinea o casă în McLean, Virginia, o zonă rezidenţială extrem de scumpă, unde o proprietate părea imposibil de întreţinut din pensia unui fost funcţionar de stat. Era lesbiană, dar ceva ce spusese odată îl făcuse pe DeMarco să creadă că fusese măritată şi ar fi putut avea un copil. Însă nu era sigur în privinţa asta; DeMarco nu era niciodată sigur de nimic.

Joe ştia că Emma se dovedea uneori enigmatică deoarece aşa voia ea să fie, pentru că asta se potrivea naturii ei contradictorii. Dar ştia, de asemenea, că uneori era evazivă deoarece aşa trebuia să fie.

Îndreptându-se către masa ei, DeMarco aruncă o privire spre muzicieni şi observă, aşa cum se şi aşteptase, că fata de la violoncel era o frumuseţe: înaltă, subţire, de un blond-nordic – şi cu o pereche de picioare superbe, desfăcute într-un mod cât se poate de erotic pentru a susţine violoncelul.

DeMarco trase un scaun ca să ia loc lângă Emma. Aceasta auzi scârţâitul scaunului şi zise fără să se uite:

— Locul ăla e ocupat. La fel celelalte două.

— Mincinoaso, o contrazise DeMarco.

— Uite cine vorbeşte, mormăi Emma.

Arătând cu bărbia spre fata de la violoncel, DeMarco zise:

— Da' ştiu că e bună bucăţica.

— Bucăţica? Doamne, Joe!

Ascultând cvartetul, DeMarco se întrebă de ce erau toţi oamenii ăia acolo. Oare chiar le plăcea muzica sau era ceva ce se forţau să îndure, o doză de sofisticare autoprescrisă, echivalentul cultural al înghiţirii unui morcov crud pentru întreţinerea sănătăţii?

— Când se termină, Emma? întrebă DeMarco. Mă urc pe pereţi dacă mai ţine mult.

— Stai acolo şi taci, replică femeia. E timpul să înveţi cum să apreciezi şi altceva în afară de Dixie Chicks.

Cvartetul termină în sfârşit bucata muzicală şi fata de la violoncel dădu instrumentul ei unui voluntar cu coşuri pe faţă. Scutură în direcţia tipului un deget de avertizare ca să aibă mare grijă de instrument, apoi se îndreptă către masa Emmei, cu părul lung şi blond fluturându-i pe spate ca o mantie şi cu picioarele superbe zvâcnind pe sub rochie. Dacă Emma nu ar fi fost prietena lui, DeMarco ar fi fost gelos. La naiba, chiar era gelos.

Zărindu-l pe DeMarco, fata ezită când ajunse în dreptul mesei, dar Emma interveni:

— E-n regulă, Christine. Stai jos. Christine, el e Joe. Joe e omul bun la toate al unui politician corupt.

— Dumnezeule, Emma, făcu DeMarco.

— Care dintre ei? se interesă frumoasa Christine.

Din fericire, Emma ignoră întrebarea ei şi zise:

— Joe, fii omul bun la toate şi adu-i lui Christine un pahar cu vin alb.

— Da, doamnă, se conformă DeMarco.

DeMarco se întoarse cu vinul fetei şi un Pepsi pentru el. Emma o complimenta pe Christine pentru interpretarea ei, explicând pasionată cum a

treia parte o mişcase aproape până la lacrimi. DeMarco căscă ochii auzind asta; Emmei nu i-ar fi dat lacrimile nici măcar sub tortură. Spre uşurarea lui, Emma spuse în sfârşit:

— Draga mea, am nişte afaceri de rezolvat cu Joe. Ceva plictisitor. Te deranjează dacă ne vedem în apartamentul tău peste o oră? Aduc şi nişte şampanie din aceea care-ţi place ţie.

— Şi căpşune? ceru Christine.

— Şi căpşune, promise Emma.

În vreme ce fata se depărta, Emma clătină din cap şi mormăi:

— Căpşune şi şampanie. Ce tipic. Întorcându-se spre DeMarco, continuă: Deci, Joseph, care-i problema? Să înţeleg că rahatul ăla de Mahoney te-a băgat iarăşi la înaintare?

— Speakerul a participat la o cină ieri-seară, a băut zdravăn şi s-a decis să mă împrumute lui Andy Banks.

— Securitatea Naţională?

— Da. Aşa că m-am întâlnit cu amiralul Banks de dimineaţă şi mi-a spus că are o mică problemă de rezolvat.

— Joe, mă aşteaptă o prietenă încântătoare.

— Banks crede că este posibil ca un agent al Serviciului Secret să fi fost complice la tentativa de asasinare a preşedintelui, iar atât Banks, cât şi Patrick Donnelly ascund dovezi faţă de FBI.

— Măi! Da’ chiar că ştii cum să atragi atenţia unei femei. Apoi Emma rosti exact ceea ce-i spusese şi Mahoney: Povesteşte-mi ce ţi-a spus Banks, Joe! Nu omite nimic.

CAPITOLUL 5

Philip Montgomery şi preşedintele fuseseră colegi de cameră la Harvard. Montgomery fusese cavaler de onoare la nunta preşedintelui, iar preşedintele îi întorsese favoarea la două dintre cele trei căsătorii ale lui Montgomery. Preşedintele fusese guvernator al statului său, apoi senator, apoi preşedinte. Era inteligent, deşi nu excepţional, şi avea sentimentul că fugea de responsabilităţi dacă muncea mai puţin de şaisprezece ore pe zi. Opus ca temperament preşedintelui, Montgomery era un geniu literar care bea precum Tennessee Williams şi care juca, se bătea şi se regula precum Hemingway. Era un maestru al romanelor-fluviu de o mie două sute de pagini, care amestecau realitatea şi ficţiunea cu atât de multă măiestrie, încât era greu de spus care era una şi care cealaltă – nu că asta ar fi contat prea mult pentru cititori.

În fiecare an, de mai bine de douăzeci de ani, preşedintele şi Montgomery se întâlneau pentru trei sau patru zile ca să petreacă timpul împreună: schiind, vânând, pescuind, practicând raftingul – şi bând din greu. Vacanţa lui anuală alături de Montgomery, eveniment intens mediatizat, era singura perioadă când preşedintele părea să se relaxeze cu adevărat; cât despre Montgomery, el era întotdeauna relaxat. După ce fusese ales în cea mai înaltă funcţie oficială din stat, preşedintele continuase să se bucure de întâlnirile lor şi insistase ca grupul de agenţi ai Serviciului Secret care îl însoţea să fie cât mai mic. Asta pentru că preşedintele voia să reducă numărul celor care puteau să-l vadă pe el şi pe un câştigător al premiului Pulitzer comportându-se ca nişte beţivani. Ca atunci când aruncau cu sticle goale de

whisky în râul Bitterroot şi le făceau fărâme cu arme automate împrumutate de la bodyguarzii prezidenţiali – distracţie care, desigur, nu trebuia să ajungă la urechile militanţilor pentru protecţia mediului sau pentru instaurarea controlului armelor.

În acest an, Montgomery şi preşedintele deciseseră să meargă la pescuit în Georgia, pe râul Chattooga. Durata călătoriei – de pe 14 până pe 17 iulie – fusese stabilită cu mult timp înainte, pentru a se încadra în programul preşedintelui, dar, conform celor spuse de Banks, destinaţia fusese decisă abia la sfârşitul lui mai. În mod firesc, numărul oamenilor care ştiau de această vacanţă era mare şi numărul scurgerilor potenţiale de informaţie era aproape infinit.

Banks primise scrisoarea de avertisment cu patru zile înainte de plecarea preşedintelui spre Georgia şi primul lucru pe care îl făcuse fusese să-l sune pe Patrick Donnelly, directorul Serviciului Secret. Donnely îi spusese lui Banks că era al naibii de improbabil ca un agent să fi trimis biletul. De fapt, Donnelly găsise amuzant faptul că Banks acordase vreo importanţă acelui bilet – atitudine pe care amiralul nu o apreciase.

Banks îi replicase lui Donnelly că biletul fusese tipărit pe hârtie cu antetul Serviciului Secret, îi fusese plasat într-un plic oficial al Serviciului Secret şi, mai important, îi fusese livrat lui Banks prin curierul departamental. Curierul era un mesager înarmat, care transporta documentele secrete între sediul Serviciului Secret de pe H Street şi biroul lui Banks de pe Nebraska Avenue. Doar personalul din sediul Serviciului Secret, o clădire bine păzită, avea acces la sacul poştal, care era livrat direct asistentei lui Banks.

Apoi era jargonul folosit în bilet: „Eagle One“ şi „cercul interior“. „Eagle One“ era numele de cod al preşedintelui. „Cercul interior“ era format din agenţii cei mai apropiaţi de preşedinte atunci când

acesta pleca undeva. „Cercul exterior“ cuprindea agenţii care păzeau perimetrul: agenţii din mulţime, de pe acoperişuri, din punctele strategice de control. Dacă acest cerc exterior era penetrat, datoria agenţilor din cercul interior era să moară protejându-l pe Marele Om.

Donnelly continuase să pretindă că biletul era o farsă. Poate că fusese într-adevăr trimis de un agent – mulţi dintre oamenii lui nu erau mulţumiţi de schimbările efectuate de Banks după preluarea şefiei departamentului –, dar asta nu însemna că biletul conţinea vreun sâmbure de adevăr. După care Donnelly, un maestru al şantajului birocratic, îl provocase pe Banks să îl sune pe preşedinte şi să-i ruineze vacanţa mult aşteptată pe baza unui bilet nesemnat care pretindea că era pus în pericol de propriii bodyguarzi. Banks nu sunase, dar păstrase scrisoarea.

O săptămână mai târziu, Philip Montgomery şi un agent al Serviciului Secret fuseseră ucişi, iar preşedintele rănit. După tentativa de asasinat, Banks fusese cuprins de remuşcări, îngrozit la gândul că biletul fusese autentic şi că el nu trecuse la acţiune. Îl sunase pe Donnelly şi-i spusese că-i trimite biletul original de avertizare, cu instrucţiunea de a cerceta amprentele de pe document şi urmele de ADN din saliva cu care fusese lipit plicul şi de a afla cine introdusese acel bilet în sacul poştal.

Donnelly încercase din răsputeri să-l determine pe Banks să se răzgândească în privinţa cercetării biletului. Îi spusese că, dacă trimitea biletul la un laborator şi începea să ancheteze oameni, conţinutul biletului avea sa fie aflat de mass-media în decurs de câteva ore. Insistase că ultimul lucru de care aveau nevoie era să se dea naştere la vreo teorie abracadabrantă cum că Serviciul Secret ar fi fost implicat în tentativa de asasinat. Dar Banks insistase cu încăpăţânare. Donnelly fusese numit de preşedinte, dar Banks continua să-i fie şef.

A doua zi, Donnelly venise să-l vadă pe Banks. Deşi negase categoric posibilitatea ca Serviciul Secret să fie implicat în tentativa de asasinat, Donnelly adusese totuşi câteva argumente serioase ca să-l convingă pe Banks că biletul era o făcătură. Mai întâi, îi spusese, toţi agenţii de la râul Chattooga fuseseră supuşi testului cu detectorul de minciuni imediat după incident, conform procedurii standard a Serviciului Secret în asemenea cazuri. Toţi agenţii trecuseră cu bine testul, cum era de aşteptat. Iar dacă asta nu ajungea, mai erau momentul apariţiei biletului şi probabilitatea să fi fost scris de unul dintre oamenii alocaţi cercului interior.

La râul Chattooga, cercul exterior constase din peste şaizeci de agenţi. Cabana unde stătuse preşedintele fusese aleasă nu numai pentru că se găsea în apropierea câtorva locuri bune de pescuit, ci şi pentru că era într-o zonă izolată, relativ greu accesibilă. Cu trei zile înainte de sosirea preşedintelui, cei din Serviciul Secret trimisese o echipă mare de cercetare în zonă, care trăsese un cerc imaginar cu diametrul de opt kilometri în jurul cabanei, apoi blocaseră toate drumurile şi potecile din zonă şi postaseră agenţi la toate punctele de intrare. Ulterior, oamenii cercetaseră zona din interiorul cercului din aer şi pe jos ca să se asigure că nu era nimeni acolo. Toţi cei care intraseră în zonă înainte de sosirea preşedintelui fuseseră escortaţi până la plecare, iar după sosirea preşedintelui nimănui nu i se mai permisese accesul. Periodic, pe parcursul întregii şederi a preşedintelui, zona fusese inspectată din elicopter.

Odată perimetrul asigurat şi ca să se respecte indicaţiile exprese ale preşedintelui ca numărul de gărzi de la faţa locului să fie redus la minimum, cercul interior constase din doar patru agenţi: Billy Mattis, Robert James, cel care fusese ucis acoperind trupul preşedintelui cu propriul trup, Richard Matthews şi Stephen Preston.

Cercul interior fusese selectat pe data de 5 iulie, iar biletul de avertizare fusese trimis cinci zile mai târziu, pe 10 iulie. La momentul trimiterii misivei, agenţii Matthews şi Preston nu fuseseră încă repartizaţi gărzii prezidenţiale. Alţi doi agenţi fuseseră alocaţi iniţial, dar aceştia avuseseră un accident de maşină pe şoseaua de centură la data de 12 iulie, în timp ce făceau naveta împreună, iar Matthews şi Preston îi înlocuiseră în ultimul moment. Aşa că, explica Donnelly, oricine ar fi scris biletul nu se putuse referi la Matthews şi Preston. Banks argumentase că era posibil ca unul sau amândoi agenţii desemnaţi iniţial să fi compromis securitatea preşedintelui *înainte* de accidentul de maşină şi ca accidentul să nu fi fost decât o diversiune pentru a evita să fie prezenţi la râul Chattooga în ziua asasinatului. Donnelly ripostase că aşa ceva era extrem de improbabil, de vreme ce accidentul fusese o ciocnire frontală cu o betonieră.

Cel de-al treilea agent era cel ucis: Robert James. Donnelly îl scosese din ecuaţie datorită dosarului său ireproşabil, faptului că servise în Serviciul Secret peste douăzeci şi cinci de ani fără greşeală şi faptului că murise salvând viaţa preşedintelui. Banks contracarase însă logica lui Donnelly, afirmând că era posibil ca asasinul să-l fi ucis pe agent ca să-l reducă la tăcere. Donnelly ripostase că o astfel de idee era absurdă; din înregistrarea video se vedea clar că asasinul îl împuşcase mai întâi pe Montgomery din greşeală, apoi cu al doilea foc reuşise să-l rănească pe preşedinte fără a-l ucide, iar al treilea glonţ îl îndreptase spre preşedinte, dar ratase şi îl nimerise pe agent. Banks fusese nevoit să-i dea dreptate.

Astfel rămânea un singur agent: Billy Ray Mattis. Mattis avea şi el un dosar impresionant, dar, pentru că nu fusese ucis, ca Robert James, sau repartizat grupului după trimiterea scrisorii de avertizare, asemenea celorlalţi doi agenţi,

Donnelly nu-l putuse elimina definitiv. Dar problema principală cu Mattis, îi spusese Banks lui DeMarco, era că agentul arăta suspect pe înregistrarea video. Suspect.

A doua zi, în vreme ce Banks medita încă la ce avea de făcut cu biletul de avertizare, fuseseră descoperite cadavrul lui Harold Edwards şi biletul în care spunea că acţionase de unul singur. Donnelly îl sunase pe Banks la scurt timp după descoperirea cadavrului lui Edwards şi spusese că laboratorul nu descoperise nimic despre biletul de avertizare: nu fuseseră găsite amprente, fragmente textile, salivă, nimic. Afirmase, de asemenea, că vorbise personal cu cel care livrase poşta şi că acesta nu-şi amintea ca vreun agent să-i fi dat o scrisoare pentru Banks.

Dar Banks continua să nu fie satisfăcut.

CAPITOLUL 6

Cei mai mulţi oameni plecară din bufet imediat ce cvartetul de coarde termină de cântat. Acum o echipă de debarasare strângea scaunele şi curăţa mesele, iar şeful de echipă se uita la Emma şi DeMarco, îndemnându-i din priviri să plece şi ei. Emma nu-l lua în seamă.

— Nu pricep, rosti Emma. Ce anume vrea Banks să faci?

— Spune că vrea să vadă dacă se poate stabili o legătură, indiferent cât de îndepărtată, între Mattis şi tentativa de asasinat, răspunse DeMarco. Nu e convins că Mattis e vinovat de ceva, dar în acelaşi timp nu e convins nici că e nevinovat. Vrea să-l verific pe Mattis, ca apoi el să se poată duce la culcare cu conştiinţa împăcată.

— Un politician care vrea să aibă o conştiinţă curată, rosti Emma. Seamănă cu povestea lui Sir Percival căutând Graalul.

— Dincolo de comparaţia cu Evul Mediu, tu ce crezi?

— Joe, drăguţule, ne aflăm în Washington, D.C. Aici trăiesc oamenii aceia drăguţi care ne-au adus Golful Porcilor, Watergate, Iran-Contra şi armele invizibile de distrugere în masă. Mi se pare posibil ca o agenţie guvernamentală – în special una condusă de o vulpe precum Patrick Donnelly – să fie implicată într-o tentativă de ucidere a unui preşedinte? Răspunsul este da. Mi se pare *probabil?* Răspunsul este nu.

Emma luă o gură de vin.

— Şi motivul pentru care Banks vrea ca tu să-l cercetezi pe Mattis este că Mattis arată suspect pe bandă?

— Cred că da. Banks susţine că are mare încredere în intuiţia lui, iar intuiţia îi spune că e ceva în neregulă cu Mattis. Apropo, îl ţii minte pe agentul din înregistrare, cel care şi-a scăpat ochelarii? E Billy Ray Mattis.

— De-asta îl suspectează Banks? întrebă Emma.

— Nu ştiu, dar Mattis a fost, de asemenea, agentul care a stat drept în faţa preşedintelui după ce au început împuşcăturile. Ultimul glonţ tras de asasin, cel care l-a ucis pe celălalt agent, a trecut chiar printre picioarele lui. I-a ratat bărbăţia cu un centimetru.

— O ţintă măruntă, mormăi Emma. Că veni vorba, cine a filmat înregistrarea?

— O staţie de televiziune locală din Gainsville. Preşedintele şi-a zis că ar fi o trufanda pentru ei să le ofere imagini în exclusivitate cu el şi Montgomery decolând cu elicopterul. Postul de televiziune a fost informat doar cu patru ore înainte.

Un membru al echipei de curăţenie se opri la masa lor. Era un hispanic cu un aer demn. O întrebă pe Emma politicos dacă avea să plece în curând, astfel ca echipa lui să poată termina curăţenia. Emma se uită fix la bietul om până ce acesta se dădu înapoi, înclinându-se şi cerându-şi scuze în două limbi.

— Şi mai e ceva ce-l deranjează pe Banks, zise DeMarco.

— Da?

— Da. Patrick Donnelly. Spune că reacţia lui Donnelly la biletul de avertizare a fost atipic. Habar n-am de cât timp este Donnelly director al Serviciului Secret, dar…

— De mult timp, replică Emma.

— … Dar, conform celor spuse de Banks, Donnelly nu are reputaţia unui tip care să se pună într-o situaţie riscantă, mai ales pentru agenţii săi. Banks spune că a fost surprins de faptul că Donnelly nu a încercat să anuleze excursia la râul

Chattooga doar ca să-şi apere fundul. Putea măcar schimba agenţii alocaţi cercului interior, dar nu a făcut nici asta.

— Sunt de acord, zise Emma. Aşadar, de ce nu a făcut-o?

— Banks nu ştie, dar ăsta este doar un alt amănunt care are darul de a-l enerva.

— Îţi spun eu altceva care m-ar enerva în locul lui Banks, zise Emma.

— Ce anume?

— De ce persoana care a scris biletul nu l-a trimis lui Donnelly, tipul care conduce Serviciul Secret, în loc să i-l trimită lui Banks?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu DeMarco.

Emma tăcu preţ câteva clipe înainte de a relua:

— Şi atunci de ce nu sună Banks la FBI ca să le povestească despre bilet şi să-i lase pe ei să ancheteze?

— Spune că nu e dispus să dezlănţuiască un uragan media despre implicarea Serviciului Secret în tentativa de asasinat bazându-se doar pe instinctele lui. Şi mai ales nu e dispus să facă asta acum, după ce s-a găsit biletul de sinucigaş al lui Edwards.

— Ca atare, vrea ca tu să te ocupi de asta, în locul FBI-ului?

— Da. Cel puţin eu nu le voi vinde povestea celor de la *Post.* Mă rog, poate că nu.

— Cred că eşti ceva mai mult decât nimic, murmură Emma.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, domniţă Emma, dar, ca să fiu sincer, sunt de acord cu tine şi asta i-am spus lui Mahoney. Imediat însă ce i-am spus că Donnelly se comporta bizar în povestea asta, a insistat să mă implic.

— Ce are Mahoney împotriva lui Donnelly?

— Habar n-am. Şi mai e un lucru: Banks nu crede că Donnelly a dispus ca biletul să fie analizat.

— Crede că Donnelly l-a minţit?

— Da. Lui Banks i se pare că nu a trecut timpul necesar pentru ca biletul să fie verificat – dacă era vorba de analize ADN, interogări de persoane şi chestii de genul ăsta. Iar când i-am povestit lui Mahoney despre asta, şi-a ciulit urechile alea mari.

— Din ce am auzit despre Donnelly, zise Emma, presupun că orice este posibil. Îşi trecu o mână prin părul tuns scurt, gândindu-se la tot ce aflase de la DeMarco. Spune-mi ceva, Joseph. Biletul spunea că acel cerc interior a fost „compromis“, ce naiba o mai fi însemnând şi asta. *Cum* anume ar fi putut fi compromisă securitatea preşedintelui de către vreunul dintre agenţii Serviciului Secret?

— Bună întrebare, Emma. Habar n-am. Cu siguranţă l-au protejat în momentul începerii împuşcăturilor, iar data şi locul excursiei nu au fost secrete de stat. Iar dacă FBI-ul ar fi descoperit o greşeală clară în procedurile Serviciului Secret, chestia asta s-ar fi aflat de mult la ştiri. Deocamdată nimeni nu dă vina pe cei de la Serviciul Secret pentru vreo eroare majoră, neglijenţă în serviciu sau altceva. Cel puţin nu încă.

— Ei bine, zise Emma, luându-şi poşeta, toate astea sunt foarte interesante, Joe, dar, aşa cum spuneam mai devreme, mă aşteaptă o prietenă încântătoare. Mai doreşti şi altceva?

— Mda. Ce-ar fi să-ţi rogi amicii să verifice un pic dosarul lui Mattis? Să vadă dacă-l cunoştea pe Harold Edwards. Să-i verifice finanţele, trecutul, chestii de genul ăsta.

— Este agent al Serviciului Secret, drăguţă. Mă îndoiesc că se poate descoperi ceva în bazele de date.

— Trebuie să cercetam.

— Să cercetăm?

DeMarco clătină disperat din cap.

— De ce *naiba* vrea Mahoney să mă agit cu aşa ceva, Emma? Dacă are chef să-i dea dureri de cap

lui Donnelly, nu trebuie decât să strecoare rahatul ăsta celor de la *Post*.

— Cred că Speakerul mizează pe o carte mare, iubitule. Nu cred că el e convins că acest Mattis sau altcineva din Serviciul Secret a fost implicat. Însă *speră* să fie aşa. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci îl poate distruge pe Patrick Donnelly – nu doar să-l irite cu nişte articole răuvoitoare din presă.

— Blestematul ăla de Mahoney! exclama DeMarco.

— Hai, Joe, termină cu scâncetele şi hai să plecăm de aici. Va trebui să mă duci undeva unde se vând căpşune proaspete.

CAPITOLUL 7

DeMarco trecu pe sub Marea Rotondă a Capitoliului fără să arunce o singură privire în sus. Ca să ajungă la scara care ducea spre biroul său fu obligat să-şi croiască drum printr-un grup mare de turişti, care, cu gâturile arse de soare întoarse în sus, priveau admirativ la tavanele pictate de deasupra lor. Turiştii îl iritau. Avea deja o stare proastă din pricina poveştii stupide cu Banks. Gură-cască ăştia care veneau în pantaloni scurţi ca să-i blocheze lui drumul în fiecare zi aveau darul să-i accentueze această stare.

Coborî două rânduri de trepte. Podelele de marmură se transformară în linoleum. Operele de artă de pe tavan fură înlocuite de dâre de apă pe faianţă. La etajul lui DeMarco erau muncitorii. Aici zumzăiau maşinile de copiat şi imprimat ale editurii Congresului, şi chiar vizavi de biroul lui se găsea camera generatorului diesel de urgenţă. Motoarele se trezeau periodic la viaţă când erau testate, speriindu-l de moarte pe DeMarco de fiecare dată. Iar la capătul coridorului se găseau atelierele ocupate de personalul de întreţinere din Capitoliu. Luând în consideraţie ce făcea DeMarco uneori, plasarea biroului său în apropierea atelierelor îngrijitorilor părea cum nu se poate mai potrivită.

Literele decolorate de pe geamul mat al uşii biroului lui DeMarco formau mesajul: „Consilier temporar pentru probleme de legătură, J. DeMarco“. Titlul reprezenta invenţia lui Mahoney şi nu avea absolut niciun sens. DeMarco intră în birou, îşi scoase haina, îşi lărgi nodul de la cravată şi verifică termostatul ca să se asigure că era pus pe temperatură mică. Reglarea termostatului era un

gest care îi intrase în reflex, îl relaxa; ştia din experienţă că răsucirea micuţului robinet nu avea absolut niciun efect asupra temperaturii din încăpere. Îşi putea chema vecinii, adică oamenii de serviciu, ca să se plângă, dar pe lista lor de priorităţi el ocupa unul dintre ultimele locuri. Pe cine păcălea? Un tip cu biroul la subsol nu avea importanţă.

În biroul lui se lăfăia o veche masă de lemn din epoca Carter şi două scaune desperecheate, unul în spatele mesei şi unul în faţa ei, pentru rarele ocazii în care apărea un vizitator. Lângă un perete se găsea un dulap de metal, gol, cu excepţia unor cărţi de telefon şi a unei sticle de Hennessey pentru situaţii de urgenţă. DeMarco nu era adeptul păstrării unor însemnări scrise în dosare. Pe masa de scris se găsea o imitaţie de lampă Tiffany – o sursă redundantă de lumină, de vreme ce iluminatul necesar era furnizat de lămpi fluorescente reci –, iar pe podeaua din gresie alb cu negru se vedea un covor oriental mic, ale cărui culori predominante erau maro şi verde. Pe peretele opus biroului se odihneau două reproduceri după Degas, cu balerine dansând. Fosta lui soţie îi dăduse falsa lampă Tiffany, covorul şi balerinele – un efort inutil din partea ei de a „încălzi locul“. DeMarco trăsese cu mult timp înainte concluzia că doar un incendiu premeditat ar fi oferit ceva căldură biroului său.

DeMarco se duse la scaunul din spatele mesei de lucru. Îşi puse picioarele pe birou, îşi duse mâinile la ceafă şi închise ochii. Ce avea de făcut cu Billy Ray? Se îndoia că agentul avea vreo vină. Era aşa cum spusese Emma: Speakerul juca strategic şi se folosea de cariera lui DeMarco drept monedă de schimb. Mahoney spera că DeMarco va avea noroc şi va descoperi că Billy Mattis era vinovat, caz în care eşecul lui Donnelly de a vorbi despre biletul de avertizare putea fi folosit pentru a-l pune la zid. DeMarco habar n-avea de ce

Speakerul îl ura pe Patrick Donnelly, dar era evident că nutrea un asemenea sentiment. Ursul voia să-l devoreze.

Iar de vreme ce ursul îşi dorea prada cu disperare, DeMarco era prins în cursă. Nu putea refuza un ordin direct de la Mahoney şi nu putea întreprinde nimic care ar fi atras atenţia Serviciului Secret sau a FBI-ului. Dacă se descoperea că el îşi vâra nasul în treburile lor, DeMarco avea să fie călcat de toată lumea în picioare – iar când asta avea să înceapă, Speakerul avea să pretindă imediat că nu auzise niciodată de numele Joe DeMarco. Ca atare, trebuia să-l cerceteze pe Billy Ray aşa cum i se ordonase, dar cu mare prudenţă. Invizibil. Discret. Iar cercetarea lui Billy însemna un imens salt logic: trebuia să presupună că Mattis era vinovat. Altfel nu i-ar mai fi rămas nimic de făcut.

DeMarco începu cu biletul de avertizare. Luă hârtiuţa pe care i-o dăduse Banks şi reciti cuvintele. Semnătura era interesantă: „Un agent într-un loc nepotrivit“. Ca şi cum autorul ar fi fost forţat să facă ceva sau ar fi avut informaţii pe care nu şi le-ar fi dorit. Era o semnătură… *ezitantă.* Deci, dacă biletul era autentic şi dacă Serviciul Secret era cumva implicat în tentativa de asasinat, poate că Billy Mattis fusese cel care trimisese biletul. Ştia că asasinatul urma să se petreacă, nu voia să ia parte la el, dar nu putea întreprinde nimic pentru a-l împiedica.

O a doua posibilitate era aceea ca biletul să se fi referit la Mattis şi acesta să-şi fi scăpat intenţionat ochelarii de soare ca să ofere câmp liber de tragere asasinului. O a treia posibilitate, mai probabilă, era ca biletul să fie o făcătură şi Mattis să n-aibă nici o vină. Posibilităţi şi tot felul de „dacă“ şi „s-ar putea“ – DeMarco simţea că alunecă pe cărarea de cărămidă galbenă a nonsensului într-un Ţinut politic al lui Oz[4].

Banks îi mai dăduse lui DeMarco o copie a dosarului personal al lui Mattis, aşa că DeMarco puse deoparte biletul ca să-şi antreneze intelectul cu acel document subţire. De acolo avea să afle tot ce era de ştiut despre subiectul său; avea să studieze trecutul acestui complice.

Conform dosarului, complicele era american sută la sută. Se născuse în Uptonville, Georgia – unde naiba o mai fi fost şi asta – şi trăise acolo până la înrolarea în armată, la optsprezece ani. Petrecuse paisprezece luni liniştite în Coreea de Sud, iar după serviciul militar intrase în rezerva de cadre a armatei şi petrecuse câţiva ani la un colegiu public. După colegiu fusese angajat în Serviciul Secret şi acum avea şase ani de activitate în slujba lor.

În dosarul lui Billy Ray existau două incidente demne de luat în seamă. Unitatea de rezervişti a lui Billy fusese activată timp de opt luni în operaţiunile de prindere a lui Saddam, şi Billy făcuse un act nespecificat de eroism demn de primirea unei Inimi Purpurii şi a unei Stele de Argint. Al doilea incident se petrecuse cu doi ani în urmă şi mult mai aproape de casă.

În vreme ce Billy stătea la un colţ de stradă din Gary, Indiana, aşteptând suita preşedintelui să treacă, un jefuitor de bancă hotărâse că vizita preşedintelui îi oferea acoperirea perfectă pentru un jaf. Hoţului, care avea probabil coeficientul de inteligenţă al unui iepure, nu-i trecuse niciodată prin minte că ruta preşedintelui era ticsită de poliţişti, atât în uniformă, cât şi deghizaţi. La ieşirea hoţului din bancă au început să sune alarmele. Un poliţist din apropiere s-a răsucit în direcţia zgomotului, a scos arma, dar hoţul a tras în el. Mulţimea s-a împrăştiat care încotro, ţipând ca nişte puişori înspăimântaţi de un şoim, iar în acel moment limuzina prezidenţială s-a ivit de după colţul străzii. Fiind agentul aflat cel mai aproape de hoţ, Billy s-a temut să tragă cu arma ca să nu

lovească în vreun civil, dar în acelaşi timp trebuia să se asigure că hoţul nu se apuca să tragă în direcţia preşedintelui. Aşa că Billy l-a atacat pe hoţ ca un taur. Vesta antiglonţ l-a protejat de primul foc al acestuia; al doilea glonţ l-a primit în bicepsul stâng, înainte să apuce să sară pe hoţ şi să-l dezarmeze.

Poate că Billy Ray nu era cel mai deştept individ din lume, dar era un om curajos. Fusese de două ori rănit în serviciul ţării sale. Era agent al Serviciului Secret şi veteran decorat. Se pusese cu bună ştiinţa în calea răului la râul Chattooga. Putea exista un individ mai puţin dispus să încerce asasinarea unui preşedinte?

Revăzând dosarul lui Mattis, DeMarco observa că individul nu avusese parte, până acum două luni şi jumătate, de niciun fel de misiuni spectaculoase. Fusese adesea agent de perimetru la Casa Alba sau la Camp David şi de multe ori se numărase printre agenţii anonimi care stăteau pe străzi de câte ori preşedintele onora ţara cu prezenţa lui, dar nu fusese niciodată desemnat drept bodyguard personal al preşedintelui sau al familiei acestuia. Din dosar, DeMarco nu îşi putea da seama dacă Billy fusese desemnat în garda pretoriană pe data de 15 mai datorita actelor lui anterioare de eroism sau dacă ajunsese să aibă suficienta vechime în Serviciul Secret ca să primească automat o asemenea misiune. Avea nevoie de cineva care să cunoască toate dedesubturile, ca să afle mai multe despre promovarea lui Billy. Faptul că el fusese alocat *recent* corpului de pază imediată a preşedintelui i se părea ciudat lui DeMarco – în fine, ciudat pentru cineva căruia îi plăcea teoria conspiraţiei.

DeMarco puse dosarul lui Billy şi biletul în sertarul de sus al biroului şi îl încuie. Ieşi din încăpere şi se duse până la atelierul de întreţinere. Ciocăni în uşă, aşteptă cu răbdare până auzi o voce profundă rostind „Da“ şi deschise uşa. Trei negri

îmbrăcaţi în salopete albastre stăteau la masă şi jucau *pinacle.* Un al patrulea, îmbrăcat tot în salopetă, meşterea la un aparat de aer condiţionat pe bancul de lucru. Când îl văzură pe DeMarco, jucătorii de la masă îl întâmpinară cu exclamaţiile obişnuite: „E armăsarul 'talian“, „Mămăligarul care nu se mai opreşte“, „Hamsterul de interior“.

— Doamne, rosti DeMarco, chiar trebuie să trecem prin toate astea de fiecare dată?

— Da, rosti omul de la bancul de lucra. Trebuie să trecem prin asta de fiecare dată fiindcă ăştia sunt nişte idioţi şi fiindcă tu arăţi ca nenorocitu' de Sonny Corleone.

Apoi omul îşi şterse mâna dreaptă de pantalonul salopetei şi veni să-i strânga mâna lui DeMarco.

— Ce-ţi face băiatul, Curtis? întreba DeMarco.

Fiul cel mare al lui Curtis Jackson era prinzător în echipa de juniori de la Mets[5]. Cu o săptămână înainte, în timpul unei partide, un jucător din echipa adversă intrase în el cu putere. Puştiul nu scăpase mingea, dar căzuse la pământ leşinat.

— E bine. Are capul tare ca al maică-sii. Va intra iar în joc săptămână viitoare.

— Asta-i bine.

— Hei, Dee-mar-ko, rosti unul dintre jucătorii de la masă. Ai observat că eşti singurul tip din clădire cu biroul la subsol?

— Nu e alb, rosti un al doilea jucător, e italian. E mai negrotei ca tine, Clark, când e bronzat.

— Ar trebui să te alături unui sindicat, DeMarco, zise primul jucător. Aşa capeţi vechime şi primeşti un birou la etaj.

— La naiba, nu, răspunse DeMarco. Dacă aş intra în sindicat, ar trebui să ma îmbrac cu salopete d-alea urâte şi să-mi cos numele pe buzunar.

— DeMarco, eşti un prost, zise al doilea jucător. Niciodată nu îţi coşi *propriul* nume pe buzunar.

— Mda, interveni al treilea jucător. Eu mi-am cusut numele *tău* pe cămăşi, DeMarco, şi într-una din zilele astea o să te concedieze, puturosule.

În vreme ce jucătorii de cărţi chiuiau şi se complimentau reciproc, DeMarco îl întreba pe Curtis:

— Tipii ăştia de ce nu lucrează?

— Nu că ar fi treaba ta, dar schimbul lor începe abia peste o oră. Vin mai devreme ca să joace cărţi şi să mai scape de neveste. Ai nevoie de ceva, Joe?

— Mda. Pot să-ţi iau cu împrumut televizorul şi aparatul video?

— Desigur, răspunse Curtis. Dar să le aduci înapoi până mâine după-amiază. Skins joacă un meci demonstrativ.

Anunţul stârni o discuţie de cincisprezece minute între DeMarco, un fan înrăit Redskins, şi jucătorii de cărţi. Lipsiţi de sentimente sau de loialitate geografică, jucătorii criticară antrenorul, linia defensivă, linia ofensivă şi un fundaş despre care ei susţineau că aleargă precum o femeie grasă. Fură unanimi, în orice caz, în aprecierea fetelor din galerie.

Ajuns înapoi în biroul său, DeMarco introduse în aparatul video o copie a benzii cu tentativa de asasinat. Apăsă butonul de derulare de pe telecomandă, apoi se lăsă pe spate, cu degetul pe butonul de pauză. Era gata să evalueze comportamentul suspect al lui Billy Mattis.

Comentatorii de televiziune şi experţii angajaţi de ei discutaseră la nesfârşit despre faptul că Mattis scăpase ochelarii înainte de primul foc de armă. Cu toţii ajunseseră la aceeaşi concluzie: bâlbâiala lui Mattis reprezenta un indiciu clar că Dumnezeu era democrat. Dacă Mattis nu şi-ar fi scăpat ochelarii de soare, Montgomery nu s-ar fi ciocnit de fundul lui Mattis şi, prin urmare, Montgomery nu s-ar fi lovit de preşedinte – caz în care primul glonţ ar fi sfărâmat în două capul preşedintelui. Băieţii şi fetele de la FBI nu negaseră o asemenea interpretare a evenimentelor, însă nici ei şi nici jurnaliştii nu văzuseră biletul de avertizare.

Urmărind banda de această dată, DeMarco se gândi că Mattis era, *poate,* mai nervos decât ceilalţi agenţi. Iar când grupul preşedintelui se apropie de elicopter, chiar înainte de primul foc de armă, Mattis *păru* să-şi lase intenţionat căpăţâna jos, ca o ţestoasă care încearcă să-şi ascundă capul. Cu toate astea, DeMarco observă că Mattis se mişcase repede şi fără ezitare ca să-l protejeze pe preşedinte şi trăsese cu arma mai repede decât ceilalţi agenţi.

Nu se putea trage nicio concluzie hotărâtoare din film, dar DeMarco înţelese acum ce voise să spună Banks. Mattis păruse diferit de ceilalţi agenţi, dar era greu de precizat cum anume, şi nu exista niciun amănunt concret de care să te poţi lega. Mai important, DeMarco era convins că FBI-ul studiase în amănunţime banda: o cercetaseră pixel cu pixel, măriseră fiecare cadru şi construiseră simulări tridimensionale pe computer. Dacă FBI-ul şi legiunea lui de tehnicieni în halate albe nu descoperiseră nimic suspect pe bandă, atunci DeMarco n-avea nicio şansă să zărească arma crimei cu ochiul liber. După ce urmări înregistrarea de cinci ori, DeMarco renunţă; banda prezenta fie un agent foarte alert acţionând aşa cum fusese instruit, fie un agent extrem de nervos care avea dinainte cunoştinţă despre focurile de armă care urmau să se petreacă.

DeMarco se uită la ceas. Ora patru după-amiază. Soarele coborâse spre orizont – cel puţin în zona atlantică –, iar asta era suficient pentru DeMarco. O sună pe Alice.

CAPITOLUL 8

Monocle era un bar cu rezonanţă istorică pe partea dinspre Senat a Capitoliului, la o stradă distanţă de Union Station. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii ale unor politicieni zâmbind, cu priviri sticloase. Poza lui Mahoney era afişată la loc de cinste în spatele barului şi îl înfăţişa cu un braţ gros în jurul gâtului unui rival care în mod clar nu părea încântat de postură.

Lui DeMarco îi plăcea locul. Bucătăria servea mâncare decentă, la bar se bea un excelent cocktail cu Martini, iar de pe scaunul lui favorit DeMarco se putea uita cum tinerele care lucrau pe Capitol Hill treceau cu viteză, îmbrăcate cu fuste scurte, grăbite să prindă metroul de la Union Station.

Domnul William, barmanul de după-amiază din Monocle, îi aduse lui DeMarco cocktailul cu Martini cu o expresie de solemnitate întipărită pe chip, ca şi cum ar fi adus un vin de împărtăşanie. Domnul William era trecut de şaizeci de ani, era negru, subţirel şi înalt de peste doi metri. Moştenise de la strămoşii lui chipul demn şi grav al unui antreprenor de pompe funebre – o faţă care ascundea o minte adolescentină perversă.

— I-ai urmărit pe Birds contra Seattle noaptea trecută, Joe? întrebă domnul William.

— Am mai discutat asta, domnule, rosti DeMarco. Îmi ştiţi părerile despre acest subiect. Mă voi uita la Orioles abia când Senators se vor întoarce în Washington.

În 1971, Washington Senators plecaseră din D.C. în Texas, unde deveniseră Texas Rangers. Toţi fanii înveteraţi ai baseballului din D.C. deplânseseră plecarea clubului ca şi cum le-ar fi decedat bunele lor mame. De ani de zile oraşul

încerca să aducă din nou o echipă de baseball de ligă principală, dar proprietarul lui Baltimore Orioles le bloca eforturile, temându-se, pe bună dreptate, că o echipă din Washington ar goli locurile de pe Camden Yards[6] de spectatori. Se părea că Washington ar fi putut avea câştig de cauză în anul care urma, dar numai făcând concesii financiare majore proprietarului echipei Orioles, un om pe care DeMarco ajunsese să-l deteste cu o înflăcărare care putea fi înţeleasă numai de alţi fanatici ai baseballului.

— Atunci n-ai văzut lovitura triplă a lui Rodriguez, care s-a încheiat cu o alergare la bază cu mingea încă în joc? continuă domnul William.

La naiba. O lovitură triplă sau o astfel de alergare la bază era la fel de rară ca ouăle de dinozaur. Iar DeMarco le ratase pe amândouă. Ai dracului Orioles. Proprietarul lor era un şacal, sediul lor – mai sărăcăcios decât birourile unui cămătar, iar aruncătorii lor nu erau buni să joace nici într-o echipă de liceu – dar îl aveau pe Alonzo Rodriguez, la ora aceea cel mai bun jucător din ambele ligi. Cu toate astea, DeMarco era decis să nu renunţe la atitudinea lui. Niciodată.

— La naiba cu Rodriguez şi cu lovitura lui triplă, rosti DeMarco, încercând să pară convins.

— Eşti un om încăpăţânat, Joe.

Aşa era. DeMarco luă o înghiţitură din băutura lui, dădu din cap apreciativ şi spuse:

— Excelent, domnule William. Pot să vă folosesc telefonul, vă rog?

— Nu ai un celular, ca toţi ăilalţi care vin pe aici?

— Ba da, dar n-am chef să-mi consum minutele. Haide, dă-mi telefonul. Doar nu plăteşti tu factura.

DeMarco formă numărul.

— Sunt Joe, rosti DeMarco după ce Emma răspunse.

— Spune că nu-i aşa, Joe[7], replică Emma.

— Pari veselă, Emma.

— Sunt sănătoasă, bogată şi înţeleaptă – şi, spre deosebire de tine, am o viaţă sexuală activă. De ce să nu fiu veselă? Ce vrei? Îmi fac unghiile.

— Aş vrea să împrumut pe unul dintre asociaţii tăi pentru o urmărire.

— Povestea cu Mattis?

— Da.

— Eşti pus pe treabă, nu?

— Ce înseamnă o investigaţie fără supraveghere, Em? O să-l pun pe omul tău coadă după Billy o zi sau două, apoi o să-i raportez lui Banks că omul e curat precum zăpada proaspătă.

— Zăpada proaspătă a cules poluarea din aer, Joe. Oricum, tu ce vei face în vreme ce omul meu stă după fundul lui Billy?

DeMarco îi spuse.

— Bine. Cred că Mike e liber. O să-l pun să te sune.

— E acelaşi Mike pe care mi l-ai împrumutat în februarie?

— Da.

— Bine. E bun. Apropo, Emma, care e trecutul lui?

DeMarco înălţă privirea în tavan când puse întrebarea, ştiind că îşi irosea timpul, dar, aşa cum observase domnul William, era un om încăpăţânat.

— Oh, ca de obicei, răspunse Emma. Trupe speciale ale marinei, licenţiat în omoruri, chestii de genul ăsta.

Femeia închise.

Adevărul era că Mike putea fi expert în asasinate. De-a lungul anilor de când o cunoştea pe Emma, DeMarco descoperise că ea avea acces la o mare varietate de oameni talentaţi: foşti copoi, foşti soldaţi şi, bănuia el, foşti criminali. Cunoştea experţi în plantare de microfoane, măsluitori de documente şi hackeri. Erau cu toţii competenţi şi, din motive pe care DeMarco era convins că nu le va afla niciodată, total loiali Emmei.

DeMarco o cunoscuse pe Emma făcând din întâmplare pe şoferul pentru ea. Tocmai îşi lăsase un prieten la Reagan National[8]. Stătea la ieşire şi verifica traficul dinspre stânga, gata să plece de pe loc, când portiera din dreapta se deschise şi în maşină se urcă o femeie. Era atrăgătoare, de vârstă medie şi îmbrăcată cu un costum alb elegant, şifonat din pricina călătoriei de până atunci. Femeia gâfâia şi părea că nu pusese geană pe geană de ceva vreme. Ducea cu ea doar o poşetă.

— Hei, ce… izbucnise DeMarco.

— Cam peste zece secunde doi bărbaţi vor ieşi din terminal, i-o retezase femeia. Sunt înarmaţi şi vor încerca să mă omoare. Probabil că te vor ucide şi pe tine pentru că eşti cu mine. Şi-acum pleacă. Te rog.

Femeia era disperată, dar nu şi panicată.

— Hei, ascultă…

— Acum ai mai puţin de cinci secunde. Lucrez pentru guvern şi nu te mint.

DeMarco voise să zică: „Am mai auzit replica asta“, dar se abţinuse. Începea să i se facă frică. Se uitase fix la femeie. Putea fi cineva care fugea de poliţie sau transporta droguri. Însă ceva îi spunea că adevărul era altul. Femeia nu avea un chip tocmai plăcut, dar părea să-i inspire încredere.

DeMarco se uitase în oglinda retrovizoare şi zărise doi indivizi cu tenul închis la culoare ieşind în goană din terminal. Tipii se uitaseră înnebuniţi în stânga şi în dreapta, apoi unul din ei arătase spre maşina lui DeMarco.

— La dracu’, exclamase el, după care apăsase pedala de acceleraţie şi intrase în trafic. De ce naiba nu ai luat un taxi? o întrebase el pe femeie.

— N-ai văzut ce coadă era acolo? răspunsese ea, uitându-se în spate. La naiba, îi aştepta o maşină!

DeMarco verifică oglinda retrovizoare. Cei doi indivizi se urcau într-un Mercedes negru.

— Ce se petre…

— Du-mă la Pentagon, i-o retezase din nou femeia. Şi nu te opri dacă încearcă să te reţină vreun poliţist.

— Stai…

— N-ai face decât să-l omori. Şi acum dă-i bice!

Femeia cercetase maşinile din spatele lor. Mercedes-ul se apropia. Scoase un telefon celular din poşetă.

— Eu sunt, rostise ea în receptor. Tocmai am ajuns de la Cairo. Am mostra, dar mă aşteptau la bagaje. Chestia asta nu trebuia să se întâmple, idiotule! Tăcu o clipă. Nu, nu am armă. Cum dracu' să iau o armă în avion? Asculta… Taci şi ascultă! Sunt cu un civil. Suntem într-un Volvo…

Se uitase la DeMarco.

— Model 1994, explicase acesta.

— Model 1994, de culoare maro. Tocmai am plecat de la National şi ne îndreptăm spre autostrada George Washington. Îţi vei da seama că suntem noi pentru că mergem cu o sută şaptezeci la oră şi avem un Mercedes pe urme. Şi-acum pune pe cineva în mişcare. Repede!

Închisese telefonul.

— Cum te cheamă? îl întrebase ea pe DeMarco.

— Joe.

— Ei bine, Joe, apasă pe pedală până la fund. Ultimul lucru care trebuie să te preocupe este că îţi faci maşina zob.

Mercedes-ul ajunsese chiar în spatele lor, dar nu încerca să-i depăşească sau să le taie calea.

Femeia aruncă o privire spre cealaltă maşină.

— Vor aştepta până ajungi pe autostradă, apoi cred că unul din ţipi va scoate o armă automată şi va trage în cauciucuri.

— Dumnezeule! exclamase DeMarco. De ce naiba nu le arunci pe geam ce vor?

Femeia izbucnise în râs, părând să nu-şi dea seama că DeMarco nu glumea.

DeMarco intrase pe autostrada George Washington cu Mercedes-ul la cincizeci de metri

în spate. Curând mergea cu o sută cincizeci la oră, mulţumind în gând că traficul era lejer. Se uitase în oglinda retrovizoare şi îl zărise pe unul dintre indivizii din Mercedes ieşit pe jumătate în afara maşinii, pe geam. Apoi zărise lumini portocalii ţâşnind de la capătul braţului individului – fără să audă zgomote de împuşcătură – şi văzuse mai multe scântei zburând din asfalt lângă Volvo.

— Ticălosul! rulase el.

Îşi înfipsese şi mai tare piciorul în pedala de acceleraţie, dar aceasta refuzase să se mai deplaseze. Maşina pur şi simplu îşi atinsese limita de viteză.

Apoi totul se terminase.

Un elicopter mare şi negru se ivise pe neaşteptate deasupra Mercedes-ului, aruncând o lumină strălucitoare peste maşină. DeMarco zărise un tip în elicopter cu o puşcă în mână. Habar n-avea de unde apăruse elicopterul. Mercedes-ul încetinise uşor, părând că vrea să apuce o ieşire sau să întoarcă. DeMarco continuase să ţină pedala lipită de podea. Un minut mai târziu zărise luminile albastre şi roşii de la cinci sau şase maşini de poliţie licărind în oglinda retrovizoare şi înconjurând Mercedes-ul.

— Acum poţi trage pe dreapta, îi spusese femeia.

DeMarco îşi continuase drumul.

— E-n regulă, zisese însoţitoarea lui. Calmează-te. Trage pe dreapta.

DeMarco se conformase şi, după ce maşina se oprise, îşi lăsase capul pe volan câteva clipe şi închisese ochii. Fără să-şi ridice capul, rostise:

— Vrei să-mi spui…

— Scuze, Joe, dar nu pot.

Blestemata de femeie nu-l lăsa să încheie nicio propoziţie.

În spatele Volvo-ului trăsese deja o dubiţă albă cu număr oficial. Femeia coborâse, dar, înainte de a închide portiera, zisese:

— Apropo, pe mine mă cheamă Emma. Îţi mulţumesc.

După care se urcase în dubiţă şi dispăruse.

A doua zi DeMarco şedea în biroul lui, frunzărind ziarul ca să vadă dacă incidentul din noaptea precedenta ajunsese în presă. Nu. Dintr-odată se auzise o ciocănitură în uşă, care îl luase prin surprindere, căci oamenii rareori veneau la el în birou. Deschisese uşa. Era Emma.

— Cum ai…

DeMarco voise să întrebe: „Cum ai dat de mine“, dar îşi dăduse seama că ar fi fost o întrebare complet idioată.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru ceea ce ai făcut noaptea trecută, explicase Emma. Intrase în biroul lui DeMarco fără să fie invitata, ridicase din sprâncene văzând decorul şi apoi îi dăduse un plic lui DeMarco. Două locuri la Wizards mâine seară, chiar în spatele băncii jucătorilor. Am auzit ca îţi place sportul.

— Hei, mersi, rostise DeMarco. Probabil că biletele costaseră vreo cinci sute de dolari. Apreciez ideea cu biletele, dar tot aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat noaptea trecuta.

— Îmi pare râu, Joe, dar nu pot să-ţi spun. Însă aşa cum se spune în benzile desenate, primeşte mulţumirile naţiunii recunoscătoare. Şi, Joe, uite numărul meu de telefon.

Îi dăduse lui DeMarco o carte de vizită care nu conţinea nimic altceva decât un număr de telefon cu prefixul 703.

— Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, de orice fel, sună-mă.

— Păi, rostise DeMarco, gândindu-se la misiunea primita de la Mahoney, nu cumva ştii din întâmplare un tip care poate sparge un seif?

Acesta fusese începutul unei relaţii de lunga durată, uneori bizară, pe care DeMarco nu o regretase niciun moment.

DeMarco ştia totuşi un mic amănunt despre Emma. Îl rugase pe Speaker să efectueze o investigaţie discretă asupra ei la scurt timp după ce o cunoscuse. DeMarco bănuia că Emma făcuse parte din CIA, un lucru pe care Mahoney l-ar fi putut confirma cu uşurinţă. Sau cel puţin aşa credea DeMarco.

Când revenise cu răspunsul, Speakerul păruse mai nervos ca niciodată.

— A făcut parte din DIA, îi spusese Mahoney.

Defense Intelligence Agency[9] fusese înfiinţată de secretarul apărării Robert McNamara după dezastrul de la Golful Porcilor din 1961. Unii spuneau că era ceea ce CIA voise să fie la maturitate.

Nu numai că era o organizaţie atât de competentă încât despre ea nu se scria mai niciodată în ziare, dar era implicată în operaţiuni atât de delicate şi atât de vitale, că până şi politicienii de rang înalt evitau să se ia de ea.

— Când am cerut relaţii despre ea, amicul meu mi-a spus că mă va căuta el. La care m-am trezit în birou cu doi indivizi atât de fioroşi că aproape m-am scăpat pe mine. Voiau să ştie de unde îi cunosc numele şi de ce mă interesam *eu* de ea. Eu. Speakerul. În fine, după ce m-am eschivat şi am fentat de parcă dansam pe sârmă, mi-au spus în cele din urmă că a lucrat în DIA – iar eu cred că partea cu „a lucrat“ era probabil o minciună sfruntată.

„Nu zău“, rostise DeMarco în gând.

— Dar asta e tot ce mi-au spus, Joe. E clar că vor să ţină ascuns ceea ce a făcut ea pentru ei cel puţin până ce seacă Potomacul.

Lui DeMarco explicaţia îi fusese de ajuns: ceea ce aflase despre Emma era suficient ca el să înţeleagă de ce Emma nu explica nimic niciodată.

Un zgomot de basculanta descărcată pe tejgheaua barului lângă cotul drept al lui DeMarco îl scoase din starea de reverie. Imediat se dovedi că

nu era o basculantă, ci poşeta lui Alice, o jumătate de metru cub de imitaţie de piele plină, se părea, cu toată averea ei.

Fără să-l salute pe DeMarco, Alice îi făcu semn domnului William. Acesta se apropie ezitând. Domnul William era o persoană gregară, căruia îi plăcea de clienţi; Alice era o excepţie rară.

— Black Jack cu gheaţă, cu pai, şi repede, comandă Alice.

— Da, doamnă, rosti domnul William.

Unui individ de peste doi metri îi vine extrem de greu să se mişte cu repeziciune, dar domnul William reuşi să o facă.

— Auzi, zise Alice în direcţia lui DeMarco, de vreme ce ştiai că vin şi ştiai şi ce beau, puteai să mă aştepţi cu băutură pregătită.

— De parcă ficatul tău s-ar fi ofuscat dacă îţi primeai doza de seară cu o întârziere de cinci minute.

— Nu face pe deşteptul!

Domnul William îi aduse băutura, apoi se îndepărtă cu paşi de Michael Jackson în plin dans.

— Hei, strigă Alice la el. Fără alune? Fără biscuiţei?

— Vă aduc imediat, doamnă, rosti domnul William, cu chipul împietrit, dar cu ochii precum două flăcări vii, care avertizau că o crimă avea să se petreacă în curând.

Alice avea cincizeci de ani, era o blondă vopsita cu părul lung, mult prea machiată şi mai grasă cu zece kilograme decât ar fi trebuit. Avea un soţ pe care îl califica drept „ticălosul ăla“ şi un fiu pe care îl numea „nemernic mic“. Alice trăia cu un singur scop: jocurile de noroc din Atlantic City, un soi de Mecca personală către care pleca în fiecare weekend. Lucra pentru AT&T[10].

Alice înghiţi jumătate din băutură, apoi începu să scotocească prin poşeta ei imensă.

— Uite, zise ea, aruncând şase pagini boţite de hârtie pe tejghea în faţa lui DeMarco. Înregistrările

convorbirilor telefonice ale lui Mattis pe ultimele trei luni.

Presupunând că Billy era implicat în tentativa de asasinat, era evident că avea cel puţin un complice – tipul care apăsase pe trăgaci. Iar DeMarco se gândea că, dacă exista un complice, atunci cei doi comunicaseră cumva. De aceea, facturile telefonice deveneau relevante pentru ceea ce făcuse Billy în ultima vreme.

DeMarco îşi dădea seama că, dacă Billy Ray era un asasin profesionist sau un agent sub acoperire pentru vreun guvern străin, metodele lui de comunicare ar fi fost mai sofisticate decât telefonul de acasă. Dar, studiind dosarul lui Billy Ray, DeMarco se convinsese că omul nu era o cârtiţă pe care ruşii să o fi antrenat din fragedă pruncie, apoi să o fi paraşutat în Georgia rurală ca să-şi croiască drum către elita Americii.

— Am muncit mult ca să obţin înregistrările astea, îi zise Alice lui DeMarco în vreme ce îşi băga hulpavă alune în gură.

Apoi, strigând către domnul William: Hei, cocostârcule! Dacă nu te deranjez prea mult, mai adu-mi un pahar.

— Alice, pe cine vrei să păcăleşti? rosti DeMarco. Ca să obţii chestiile astea ai apăsat poate de trei ori pe taste.

— De unde ştii tu? ripostă Alice. Şi tu lucrezi pentru o companie de telefoane, Domnule-Deştept? Oricum, luna asta am cam rămas fără bani.

Alice cam rămânea fără bani în fiecare lună. DeMarco bănuia că stipendia pe care i-o plătea el lunar era singurul lucru care o ferea de colţii şacalilor-cămătari.

În vreme ce Alice se apucă să bată câmpii despre starea economiei în general şi a finanţelor ei personale în particular, DeMarco răsfoi înregistrările cu convorbirile telefonice ale lui Billy Mattis. Computerul lui Alice furnizase

numele şi adresele oamenilor şi companiilor pe care Billy le apelase de la numărul de fix sau folosind o cartelă telefonică. DeMarco îi putea pune pe oamenii Emmei să verifice numele de acolo ca să vadă dacă descoperă ceva interesant, dar lui personal nimic nu i se păru relevant: nicio companie care să fabrice lunete sau puşti – şi, mai important, niciun apel către răposatul Harold Edwards.

Singurul lucru cu adevărat ciudat era că în iunie Billy sunase o femeie pe nume Jillian Mattis de douăzeci de ori într-o perioadă de două săptămâni. Din dosarul personal al lui Billy DeMarco îşi amintea că Jillian Mattis era mama lui. Se uită la factura lunii precedente şi văzu că atunci Billy îşi sunase mama doar de patru ori. Numărul mare de apeluri începuse la două săptămâni după ce Billy fusese numit în garda personală a preşedintelui. DeMarco îşi dădea seama că frecvenţa apelurilor lui Billy către mama lui în acea perioadă putea avea tot felul de explicaţii banale. Poate că ea se îmbolnăvise în acea perioadă şi el voia să verifice cum se mai simte. Sau poate că Billy plănuia să o viziteze şi îşi finaliza planurile. Sau poate că Billy era în realitate băiatul de sub fusta mamei.

— Ei, rosti Alice.

— Ei ce? întrebă DeMarco.

Nu auzise nimic din ce spusese femeia în ultimele cinci minute.

— Îmi poţi da un avans?

— Mda, consimţi DeMarco.

Era mai uşor să cedezi în faţa lui Alice decât să te cerţi cu ea. Iar banii aveau să fie folosiţi cu siguranţă de Donald Trump.[11]

CAPITOLUL 9

Middleburg, Virginia, se găsea la 80 de kilometri vest de capitală. Era un orăşel ca de ilustrată poştală, înconjurat de o succesiune de dealuri înverzite, odinioară terenuri de bătălie în timpul Războiului Civil. Câmpurile de bătălie erau acum pajişti înconjurate cu garduri albe, unde zburdau cai de rasă. Locuitorii bogaţi ai Washingtonului îşi cumpăraseră pământ lângă Middleburg, iar în weekenduri veneau acolo, pretinzând că sunt moşieri de ţară.

Frank Engles nu era un moşier; deţinea un motel. Proprietatea lui era o clădire multietajată în stil victorian, cu ferestre vitraliate cu plumb şi cu lucarne, romantică precum un buchet de trandafiri. Era genul de loc pe care DeMarco l-ar fi ales ca să petreacă acolo un weekend de toamnă cu o prietenă – dacă ar fi avut o prietenă.

DeMarco îi spusese amiralului Banks că trebuia să discute cu cineva care îl cunoştea pe Billy şi înţelegea practicile de promovare din Serviciul Secret. Banks îşi pusese oamenii să contacteze Departamentul de resurse umane al Serviciului Secret şi aceştia îi dăduseră numele lui Frank Engles. Partea cea mai bună era că Engles îl supervizase pe Billy chiar înainte de a se pensiona.

La uşă răspunse o femeie îndesată, cu părul alb, purtând un şorţ plin de pete de făină. Femeia îi spuse lui DeMarco că Engles putea fi găsit în spatele casei, unde făcea diverse treburi gospodăreşti. DeMarco înconjură casa, aşa cum i se spusese, şi văzu un bărbat care tăia lemne. Omul stătea cu spatele la DeMarco. Lângă el, un câine zăcea întins pe pământ.

Lui DeMarco îi plăceau doar câinii jucăuşi care îi ajungeau până la genunchi. Animalul la care se uita el acum era un ciobănesc german de dimensiunile unui ponei de Shetland şi la fel de jucăuş precum un urs polar. Capul bestiei se roti către DeMarco precum turela unui tun, după care animalul scoase doar un mârâit şi sări la atac. La rândul lui, DeMarco făcu ceea ce făcea întotdeauna când se confrunta cu un exemplar canin de peste şaizeci de kilograme care venea înspre el cu colţii la vedere: rămase complet nemişcat, încercă să pară inofensiv şi îşi dori din tot sufletul să fi fost înarmat.

Engles observă în sfârşit scena care se desfăşura în spatele lui: DeMarco încremenit pe loc, încercând să nu tremure ca gelatina, şi monstrul lui pe patru picioare într-o poziţie gata de salt. Fostul agent veni repede spre DeMarco şi cu un mic chicotit spuse ceea ce spun întotdeauna proprietarii de câini:

— Hei, nu vă speriaţi de bătrânul Bullet. Încearcă doar să fie prietenos.

Engles avea şaizeci şi ceva de ani. Purta blugi prespălaţi şi un tricou galben cu sloganul de tipul „I love Virginia“ pe piept. Avea ochi cenuşii, iscoditori şi un nas care părea să fi fost rupt de mai multe ori. Pe partea din spate a capului avea o chelie care arăta precum o tunsură de călugăr. Combinată cu nasul rupt, chelia îi oferea omului aspectul unui preot care nu obişnuia să întoarcă şi celălalt obraz.

De vreme ce DeMarco avea nevoie de cooperarea lui Engles, nu-i replică omului că ar fi trebuit să-şi ţină lupul de pază în lanţ şi cu botniţă. În schimb, rosti:

— Mda, pare a fi un adevărat tip de treabă.

Dulăul ajunsese acum să adulmece pântecul lui DeMarco.

— Domnule Engles, continuă DeMarco, încercând să ignore blestematul de câine. Mă

numesc Joe DeMarco. Lucrez pentru Congres.

DeMarco deschise un portofel de piele şi îi arătă gazdei legitimaţia de acces în Congres.

— Congres? se miră Engles, privind legitimaţia musafirului, apoi uitându-se iarăşi la chipul lui.

DeMarco putea să parieze că Engles reţinuse fiecare cuvânt înscris pe legitimaţie.

— Da, domnule, răspunse el. Mă aflu aici în legătură cu recenta tentativă de asasinare a preşedintelui. Aşa cum poate aţi auzit, s-a înfiinţat o comisie care studiază problema securităţii preşedintelui. Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Mie mi se pare că ăia din Congres ar trebui să-şi facă naibii treaba lor, mormăi Engles, şi să lase experţii să se preocupe de securitate.

DeMarco schiţă un zâmbet pe jumătate stânjenit şi zise:

— În mod confidenţial vă mărturisesc că sunt de acord cu dumneavoastră, dar, când şefii mei îmi spun să călăresc, eu trebuie să sar imediat în şa.

Schema cu omul-care-doar-îndeplineşte-ordine funcţiona.

— Mda, aşa e, acceptă Engles. Hai în casă. Îţi ofer o ceaşcă de cafea şi îmi poţi pune întrebările. Bullet, dă-te jos de pe costumul omului. Câinele ăsta e atât de prietenos, că ar linge un hoţ până l-ar omorî.

Altă chestie pe care proprietarii de câini o spun întotdeauna.

Engles îl duse pe DeMarco într-o bucătărie care mirosea a mere şi a scorţişoară şi care dispunea de un cămin imens. Era o încăpere confortabilă şi veselă, iar DeMarco îşi putea uşor imagina generaţii întregi de nepoţi lingând linguriţele de îngheţată. Engles turnă cafea în două căni mari şi cei doi se aşezară la o masă din lemn nefinisat. Bătrânul Bullet se încovrigă pe podea lângă scaunul lui Engles.

— Aşadar, cu ce-ţi pot fi de folos? întrebă Engles, după ce îşi puse frişcă în cafea. Sunt

pensionar, să ştii.

— Cercetăm procedurile de selectare a agenţilor, domnule Engles. Ne interesează în particular cum este ales cercul interior. Ştiţi dumneavoastră: criterii de experienţa, de calificare, chestii de genul ăsta.

Acel „ne“ fusese rostit în beneficiul lui Engles. DeMarco spera astfel ca omul să-şi imagineze o armată de birocraţi cenuşii – aparatul imens şi greoi al guvernului din spatele acţiunii lui.

— Ce se petrece aici? întrebă Engles. Poţi obţine toate informaţiile astea chiar de la Departamentul de personal al Serviciului. Au tot felul de însemnări despre programe de instruire, ghiduri de selecţie, criterii de calificare, toate porcăriile astea. Nu ai venit tu până aici doar pentru aşa ceva. De ce atunci?

Gata cu aparatul greoi al guvernului.

— Mda, aveţi dreptate, recunoscu DeMarco, simţindu-se prins cu mâţa în sac. Ne interesează un agent care a fost la râul Chattooga. Un om pe care l-aţi supervizat înainte de pensionare.

— Cine? întrebă scurt Engles.

— Billy Ray Mattis.

— Credeţi că Mattis nu ar fi trebuit repartizat în cercul interior? Despre asta e vorba?

— Nu neapărat, dar el era cel mai tânăr şi mai lipsit de experienţă agent din acea dimineaţă.

DeMarco ştia că Billy era cel mai tânăr agent pe baza benzii video, dar bănuia doar că era şi cel mai lipsit de experienţă.

— Ştiţi că Mattis a încasat un glonţ pentru preşedinte în Indiana? întrebă Engles.

— Da, i-am văzut dosarul. De-asta l-aţi selectat, din pricina poveştii din Indiana?

Engles nu răspunse. Mâinile îi trădau nervozitatea din modul cum strângeau cana cu cafea. Bătrânul Bullet sesiză schimbarea de dispoziţie a stăpânului. Privirea dulăului fixă jugulara lui DeMarco şi din gâtul lui ieşi un mârâit

jos, amenințător. Engles se aplecă şi mângâie blana de pe ceafa groasă a animalului, calmându-l, în vreme ce se gândea la întrebarea lui DeMarco.

Văzând că Engles continuă să tacă, DeMarco zise:

— Uitaţi ce e, nu încerc să îl învinovățesc pe Billy Mattis. Vreau doar să aflu de ce a fost selectat pentru cel mai delicat tip de misiune din cadrul Serviciului.

— Poate că, de fapt, încerci să mă învinovăţeşti pe mine, răspunse Engles.

— Domnule Engles, v-aţi pensionat înainte de tentativa de asasinat. În niciun caz nu puteţi fi făcut responsabil de ceva.

— Mda, corect, replică omul.

Cu vocea mimând falsa sinceritate, DeMarco continuă:

— Tot ce vrem, domnule, este să ne asigurăm că preşedintele va continua să beneficieze de cea mai bună pază din lume – genul de pază şi protecţie pe care oameni ca dumneavoastră le-au furnizat întotdeauna.

DeMarco spera ca Bătrânul Bullet să nu adulmece mirosul puturos al minciunii din aer.

Engles se uită la DeMarco, apoi în altă parte, şi înapoi la oaspete. Îşi drese glasul.

— Nu eu l-am selectat pe Mattis, răspunse el. Pe toţi ceilalţi oameni care au lucrat cu mine i-am ales personal. Dar cu Mattis ăsta s-a întâmplat ca într-o bună zi să fiu anunţat că este transferat în unitatea mea. Când am întrebat din ce cauză, mi s-a răspuns să nu fac valuri. Cineva făcea o favoare cuiva. Se întâmplă mereu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că Serviciul Secret este la fel ca oricare altă mare companie. Rotaţie de cadre. Şefii cad la învoială cu alţi şefi ca să-şi ajute protejaţii. Sau un tip are probleme într-o divizie, aşa că e mutat altundeva ca să vadă dacă se va descurca mai bine.

— Şi asta s-a întâmplat şi în acest caz?

Engles ridica din umeri.

— Nu ştiu.

— Aşadar, cine l-a mutat în unitatea dumneavoastră?

Engles ezită.

— Păi am auzit că Micuţul Pat în persoană s-a îngrijit de asta. Nu ştiu sigur chestia asta, dar aşa am auzit.

— Patrick Donnelly l-a mutat *personal* în unitatea dumneavoastră?

DeMarco nu-şi putea ascunde surpriza din voce.

— Cum am mai spus, aşa umbla vorba.

— De ce ar fi fost interesat directorul Serviciului Secret de cariera lui Billy Mattis?

— La naiba, chiar că nu ştiu. Şi nici nu văd ce mare scofală e în chestia asta. Mattis a trecut toate testele de calificare şi, după ce l-am cunoscut mai bine, mi-a plăcut. Un tip liniştit. Serios. Cu mintea mereu axată pe treabă. Nu era unul dintre băieţii ăia care se plictisesc şi încep să se uite după fuste prin mulţime.

— Deci nu v-aţi plâns în legătură cu numirea lui?

— Nu. Am fost iritat pentru că nu am avut niciun cuvânt de spus, dar nu am avut niciun motiv să fac mare scandal. Dacă ar fi fost un ratat, aş fi făcut-o, dar nu era. Clătinând din cap, adăugă: Bietul Reynolds.

— Reynolds?

— Tipul care m-a înlocuit. Probabil că acum trece prin chinurile iadului din pricină că l-a lăsat pe Edwards să ajungă pe poziţie în dimineaţa aia. L-am văzut alaltăieri plecând de acasă şi nemernicii ăia de gazetari înfigându-i tot felul de microfoane în gură.

— Mda, încuviinţă DeMarco, mimând compasiunea pentru bietul Reynolds. Dar Mattis? Prin ce chinuri credeţi că trece el acum?

— Pentru ce? se miră Engles.

— Probabil că aţi văzut înregistrarea video a tentativei. Cum Mattis şi-a scăpat ochelarii de soare chiar înainte de primul foc de armă.

— Asta e buba? se repezi Engles cu ochii aruncând flăcări. Ascultă, orice om din acea unitate putea scăpa ceva, sau se putea împiedica, sau putea face o mişcare greşită. Faptul că Mattis a făcut asta nu are absolut nicio legătură cu experienţa lui, cu procedurile de selecţie, cu cine l-a numit sau cu orice altceva.

— Mda, probabil că aveţi dreptate, acceptă DeMarco, nepărând convins. Dar spuneţi-mi, cum aţi apreciat activitatea lui Mattis când lucra pentru dumneavoastră, domnule Engles?

Continuând să fumege de iritare, Engles trase adânc aer în piept ca să-şi recapete calmul.

— Dă-mi voie să reformulez altfel, răspunse el. Am avut două feluri de oameni buni care au lucrat pentru mine. Am mai avut parte şi de câţiva neghiobi de-a lungul anilor, dar nu ne vom irosi vremea discutând despre ăştia. Primul gen de oameni, cei care în cele din urmă avansează în grad, sunt cei care iau lucrurile pe cont propriu. Nu execută întotdeauna ce le spui, dar fac ceea ce în realitate vrei să facă. Înţelegi ce spun eu aici?

DeMarco încuviinţă cu un gest al capului.

— Cel de-al doilea gen bun, continuă Engles, era Billy Mattis. El urma ordinele. Orice organizaţie are nevoie de oameni ca el, oameni pe care te poţi baza să execute ce li s-a cerut, dar Billy este un ostaş, un tip din prima linie, şi întotdeauna va fi aşa.

— Şi personalitatea lui?

— Ţi-am spus deja: discret, deschis. Crescut cum se cuvine, învăţat să-şi respecte mama şi să-şi iubească ţara. Nu avea prieteni apropiaţi în unitate, dar se înţelegea cu toată lumea. Era un tip plăcut. Mie îmi plăcea.

— Dar preferinţele lui politice?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă îmi amintesc să-şi fi exprimat vreo opinie politică despre ceva. Habar n-am dacă îi vota pe democraţi sau pe republicani sau dacă vota în general.

Engles se încruntă.

— De ce mă întrebi de preferinţele politice ale lui Mattis? Voi chiar credeţi că a avut vreo legătură cu tentativa?

„Hopa!“

— Bineînţeles că nu, minţi DeMarco.

— Păi chiar sper că nu. Băiatul ăla a fost implicat în chestia asta la fel cum s-a făcut bătrânul Bullet de aici pisică. Nu-i aşa, Bullet? zise Engles, mângâind zgarda câinelui.

DeMarco avu impresia că vede animalul rânjind, dar era posibil ca acesta doar să se fi înecat cu ceva.

Mai trăncăni cu Frank Engles vreo cincisprezece minute, încercând să-l facă să-şi amintească vreo chestie urâtă despre Billy Mattis. Nimic. Billy Ray era un sfânt, Domnul Bună-credinţă în persoană, tot numai zahăr. Probabil chiar aşa era.

În vreme ce se îndrepta înapoi spre Washington, curăţându-se de părul de câine de pe pantaloni, DeMarco primi un apel pe telefonul celular. Era Banks.

— Să fii la mine în birou la ora unu, îi ordonă amiralul. FBI-ul are noutăţi privind tentativa de asasinat şi trimit pe cineva să mă pună şi pe mine la curent.

CAPITOLUL 10

Echipa FBI-ului constă dintr-un singur agent echipat cu un carneţel legat cu o spirală de plastic. DeMarco îşi dădu seama că Banks era dezamăgit. Amiralul în rezervă se aşteptase în mod evident la o prezentare în Power Point pe computer, cu hărţi colorate prezentând hărţi, unghiuri de tragere şi copii mărite ale rapoartelor de laborator.

Agentul, un oarecare Gregory Prudom, era un om de înălţime medie, cu trăsături regulate. Avea părul castaniu tuns scurt. Costumul albastru, cămaşa albă şi cravata în dungi roşii şi aurii reprezentau un camuflaj birocratic. Era un individ atât de şters, încât nici propria mamă nu l-ar fi identificat dintr-un şir de oameni. În acelaşi timp, avea aerul unui om care se putea ţine pe poziţie dacă i se ordona asta, fără a ceda niciun centimetru dacă nu i se cerea să se retragă. Oamenii precum agentul Prudom păreau scoşi pe bandă din Quantico[12] într-o matriţă de titan.

Prudom începu informarea uitându-se la DeMarco şi spunând:

— Domnule amiral, mi s-a spus să vă fac favoarea de a vă prezenta un raport privind progresele în acest caz, dar am înţeles că veţi fi singur. Pot să vă întreb cine este acest domn?

— Favoare pe dracu', îl repezi Banks. Eu conduc Departamentul de Securitate Naţională. Am nevoie să ştiu.

— Dumneavoastră da, domnule, dar acest gentleman?

— Şi el. Este unul dintre asistenţii mei.

Răsucindu-se către DeMarco, Prudom rosti:

— Pot să văd o legitimaţie, domnule?

DeMarco îi zâmbi, dar nu-şi duse mâna la portofel. Prudom îşi zicea că nemernicul ăsta nu arăta ca asistentul cuiva, ci ca băieţii pe care îi urmărea pentru diverse delicte.

— Nu e nevoie să-i vedeţi legitimaţia, domnule Prudom, rosti Banks. Aveţi cuvântul meu că are autorizarea necesară şi are şi el voie să afle. Şi acum daţi-i drumul!

Prudom rămase o secundă pe gânduri cântărindu-şi opţiunile şi privindu-l pe Banks drept în ochi. Nu era intimidat şi încerca doar să calculeze dacă nesocotindu-l pe Banks era în interesul FBI-ului.

— Da, domnule, acceptă el în cele din urmă, deschizându-şi carnetul. Răsfoi până la o pagină cu câteva însemnări pe ea şi spuse: Am descoperit în sfârşit cum a lucrat Edwards.

— Minunat, rosti Banks, cu o expresie care lui DeMarco i se păru mai degrabă neliniştită.

— În ziua în care preşedintele a fost împuşcat, reluă Prudom, agenţii nu l-au văzut pe cel care a tras; nici măcar nu erau siguri de unde a tras.

— Atunci în ce naiba trăgeau? întrebă Banks.

— În creasta de deasupra râului, răspunse Prudom. Era singurul loc care conferea un oarecare adăpost, aşa că au tras în prostie cu gloanţe într-acolo, în încercarea de a împiedica asasinul să tragă din nou. După cum ştiţi, nu au avut succes, deoarece asasinul a trimis un al treilea glonţ după ce agenţii au deschis focul, ucigându-l pe agentul James, cel care stătea peste preşedinte.

După cel de-al treilea foc, împuşcăturile au încetat, dar nimeni nu a putut ajunge imediat pe creastă ca să se ducă după asasin. Agenţii rămaşi au trebuit să-l ducă pe preşedinte la elicopter, ca să fie transportat la cel mai apropiat spital, şi doi dintre ei l-au însoţit pe preşedinte. Cel de-al treilea agent a rămas la faţa locului şi…

— Cine a rămas pe loc? se interesă Banks.

Prudom îşi consultă iarăşi însemnările.

— Agentul Preston. Oricum, imediat după decolarea elicopterului, Preston a chemat agenţii care păzeau perimetrul de opt kilometri din jurul cabanei şi le-a cerut să se deplaseze spre locul de unde se trăsese. După aceea s-a urcat el însuşi pe creastă după asasin. I-a luat o jumătate de oră ca să se caţere în vârf, dar, când a ajuns acolo, asasinul dispăruse. Sau aşa a crezut el.

— Şi ce are… începu să protesteze Banks, dar Prudom ridică un deget şi îl reduse la tăcere.

— Specialiştii noştri au ajuns la locul scenei la patru ore după împuşcături, dar n-au găsit nimic: niciun fel de resturi, niciun fel de urme, nicio zonă unde iarba să fi fost călcată în picioare. Toată lumea şi-a imaginat că Edwards trebuia să fi tras de pe creastă – era varianta cea mai logică. Dar Serviciul Secret afirmă că este imposibil ca individul să nu fi fost depistat înainte. Agenţii patrulaseră creasta până la plecarea preşedintelui, iar elicopterul care trebuia să-l ducă pe preşedinte înapoi spre Washington zburase deasupra crestei până cu foarte puţin timp înainte. Toată lumea şi-a închipuit că Edwards a reuşit o adevărată victorie în arta camuflajului ca să nu fie văzut pe vârful acelei creste înainte de împuşcături. Sau că a fost blestematul de Om-Invizibil. Scuzaţi-mă, domnule, adăugă Prudom ca justificare pentru limbajul lui colorat.

— Spune mai departe, îi ceru Banks.

— Încă de la început, reluă Prudom, unul dintre oamenii noştri de la laborator a spus că unghiurile de tragere nu aveau sens. Omul a efectuat o grămadă de simulări pe computer şi a susţinut că, pentru ca unghiurile să capete sens, asasinul ar fi trebuit să se afle la circa un metru *sub* vârful crestei. Toată lumea l-a luat pe individ în derâdere, crezând că toate calculele lui au fost eronate. Ieri, tipul a primit permisiunea de a zbura până în Georgia şi a găsit o gaură pe partea *laterală* a crestei, la un metru *sub* vârf.

Vedeţi dumneavoastră, continuă Prudom, de-acum de-a dreptul entuziasmat, asasinul a săpat această gaură – lungă cam de doi metri şi având cam un metru în diametru – cu ceva timp înainte de sosirea preşedintelui la râul Chattooga. A camuflat deschizătura ca să nu poată fi văzută decât de la foarte mică distanţă şi doar privind drept spre ea.

— Dumnezeule! exclamă Banks.

— Mda, rosti Prudom, renunţând la orice formalism. Nemernicul ăsta a coborât peste marginea crestei, probabil suspendat de o frânghie, şi a săpat o gaură de şobolan în deal. Având în vedere durata călătoriei preşedintelui, momentul sosirii echipei de cercetaşi a Serviciului Secret la râul Chattooga pentru securizarea zonei şi ţinând cont de patrulările efectuate în vreme ce preşedintele se afla acolo, noi credem că a săpat adăpostul cu cel puţin o săptămână înainte de sosirea preşedintelui, a intrat în adăpost chiar înainte de sosirea lui, apoi a stat ascuns acolo cele două zile cât preşedintele a pescuit pe râu cu Montgomery. Pe urmă – şi asta este chestia cu adevărat uluitoare – a rămas în blestemata aia de gaură cel puţin o zi *după* tentativă. S-a strecurat afară a doua noapte, după ce toţi anchetatorii plecaseră acasă, chiar pe lângă agenţii noştri trimişi la faţa locului. E singurul mod în care ar fi putut părăsi creasta.

— Am văzut poze cu tipul ăsta, Edwards, în *Post,* interveni DeMarco. Nu arăta deloc ca un atlet. Ştiţi, genul cam grăsuţ.

Era prima dată când DeMarco vorbea şi Banks îi aruncă o privire care spunea clar că asistenţii ar trebui să fie văzuţi, nu şi auziţi. DeMarco pretinse că nu pricepe.

Prudom ridică din umeri.

— Era suficient de scund ca să se potrivească în gaură. Am măsurat totul. Iar dacă eşti mai plinuţ nu înseamnă neapărat că nu mai eşti în formă.

Unde mai punem că individul ăsta era vânător şi făcea parte dintre rezervişti, ceea mă conduce la următorul punct de pe agendă, răspunse Prudom. Arma folosită a fost un Remington 700 cu o lunetă tactică Leupold Mark 4. După serie am depistat că a fost furat din depozitul de armament al unităţii de rezervă a armatei, cu o lună înainte de tentativa de asasinat.

Banks se uită la DeMarco. Billy Ray Mattis era rezervist al armatei.

— Din care unitate de rezervă a fost furată? întrebă DeMarco.

— Cea din Fort Meade, din Maryland, răspunse Prudom. Fosta unitate a lui Edwards.

DeMarco îşi amintea din dosarul lui Billy că unitatea lui de rezervişti se găsea în Richmond, Virginia.

— Credeam că Edwards era vânător, zise DeMarco. De ce nu a folosit una dintre armele lui personale?

— Le-a amanetat, răspunse Prudom, deoarece era şomer de atâta vreme. Tot ce avea în casă era o pereche de carabine.

— Şi bănuiesc că FBI-ul investighează furtul din depozit? continuă DeMarco.

Prudom dădu nerăbdător din cap.

— Bineînţeles, împreună cu Serviciul de Contrainformaţii al armatei, dar încă n-am descoperit nimic legat direct de Edwards, în afară de faptul că toate armele furate se găseau în blestemata lui de casă. Arma de calibru 45 cu care s-a sinucis? Provenea din depozit.

— Puşca este singura dovadă pe care o aveţi? întrebă Banks.

— Adică dacă mai e ceva în afară de armă şi de biletul de sinucigaş?

— Mda, făcu Banks.

— Ei bine, am descoperit o chitanţă în maşina lui de la o staţie de benzină aflată cam la o sută de kilometri de râul Chattooga. Dar tipul nu a lăsat

nimic în adăpost, iar dacă te gândeşti mai bine, chestia asta este iarăşi uluitoare. A stat în gaura aia săpând, mâncând, făcându-şi nevoile şi trăgând cu arma – şi totuşi a reuşit să nu lase nicio urmă. A luat tot gunoiul cu el când a plecat, iar cât a stat acolo trebuie să fi fost acoperit din cap până în picioare de ceva, deoarece nu a lăsat niciun fir de păr sau fragment de piele sau altceva din care să extragem vreun fragment de ADN. Apropo, în casa lui nu a fost descoperit niciun fel de costum special.

Prudom îşi închise carnetul.

— Vestea bună, domnule general, este că povestea asta foloseşte Serviciului Secret. Adică, înseamnă că procedurile lor nu au fost prost aplicate sau că agenţii şi-au încălcat misiunea. Tipul ăsta, Edwards, o fi fost el un ratat – dar era bun. Foarte bun.

— Dar cum a plănuit toată chestia asta? întrebă DeMarco.

Banks aproape că îşi suci gâtul când capul i se întoarse spre DeMarco.

— Cum adică? se miră Prudom.

— Spuneaţi că Edwards s-a dus în Georgia cu o săptămână înainte ca prima echipa a Serviciului Secret să ajungă la râul Chattooga, şi ca atunci şi-a săpat gaura unde s-a ascuns. De unde ştia când să plece la drum?

— Nu ştim sigur, dar chestia asta pe care preşedintele o făcea cu Montgomery în fiecare an se bucura de fiecare dată de o atenţie specială din partea presei. Şi este clar că mulţi oameni din Washington ştiau când pleacă preşedintele şi unde se duce. În plus, am aflat alaltăieri că Montgomery a avut recent o lansare de carte, unde a spus că pleacă în Georgia cu preşedintele la o partidă de pescuit. Am aflat de patronul editurii unde a fost publicată cartea. Ca atare, ca să vă răspund la întrebare, nu ştim exact cum a aflat Edwards de

programul preşedintelui, dar ştim că planificarea călătoriei nu a fost un secret de stat.

După plecarea lui Prudom, Banks şi DeMarco rămaseră tăcuţi câteva clipe, gândindu-se la cele aflate.

— Ştii, zise Banks, fiindcă Mattis era rezervist, la fel ca Edwards, trebuie să cercetezi şi pista spargerii depozitului.

— Mă îndoiesc că pot reuşi eu acolo unde FBI-ul nu găseşte nimic.

— Mda, dar tot trebuie să verifici.

— Desigur, acceptă DeMarco.

Evident, n-avea nici cea mai mică intenţie să verifice ceva.

CAPITOLUL 11

Bărbatul care aştepta în staţia de autobuz vizavi de sediul Serviciului Secret purta un tricou albastru, pantaloni de in şi sandale cu ciorapi albi. Avea cam şaizeci de ani, părul sur şi un chip pe care DeMarco îl vedea, din cine ştie ce motiv, în spatele unei căşti de poliţist cu ecran protector din plastic. Era Mike, omul Emmei, cu numele de familie necunoscut.

— Salut, rosti DeMarco aşezându-se alături de Mike pe bancă.

— Hei, Joe, răspunse Mike, fără a se uita însă la DeMarco.

Privirea lui continua să inspecteze clădirea din cealaltă parte a străzii, deplasându-se de la o ieşire la alta, şi din când în când către o parcare din apropiere. Era clar că orice tip furnizat de Emma era un profesionist.

— Cum merge? întrebă DeMarco.

— Ca şi cum m-aş uita cum creşte iarba, replică Mike. Omul pleacă de acasă la şase jumate şi ajunge aici la opt. Autostrada 395 a fost a dracului de plină în dimineaţa asta. Intră direct în clădirea aia unde stă toată dimineaţa. Nu ştiu ce face acolo. La doişpe iese afară, ia un burrito de la o gheretă, face o plimbare în jurul National Mail, apoi se duce înapoi în clădire.

— Te-a văzut?

Acum Mike se uită la DeMarco; privirea lui îi răspunse singură la întrebare.

— Şi cred că nimeni nu s-a apropiat de el în timpul plimbării de prânz.

— Crezi bine, replică Mike.

Rămaseră tăcuţi o vreme, Mike urmărind clădirea, iar DeMarco urmărind femeile care

treceau pe lângă ei. DeMarco se gândi la şedinţa de informare ţinută de agentul FBI. Era fascinat de cele comise de Edwards. Nu-şi putea imagina un om stând câteva zile într-un spaţiu întunecat, închis, aşteptând momentul potrivit pentru a trage şi apoi având curajul să rămână în adăpostul acela în vreme ce poliţiştii răscoleau creasta de deasupra lui după dovezi.

Ceea ce îl făcea pe DeMarco să se gândească la altceva: de ce asasinul preferase varianta aceasta? I-ar fi fost mai uşor să tragă în vreme ce preşedintele pescuia. În loc de asta, asasinul aşteptase până în ziua plecării preşedintelui, când acesta era înconjurat de gărzi. În acel moment DeMarco îşi aminti că Prudom spusese că, în vreme ce preşedintele pescuia pe râu, agenţii secreţi patrulaseră creasta, aşa că poate asta îl împiedicase pe Edwards să tragă mai devreme.

Apoi mai era vorba şi de măiestria necesară pentru a se furişa în şi din zonă. Înainte de tentativă, Edwards fusese nevoit să treacă de un cordon de agenţi ai Serviciului Secret ca să ajungă în ascunzişul săpat dinainte. După ce oamenii FBI-ului sosiseră la faţa locului, Prudom afirmase că aceştia lucraseră câte şaisprezece ore pe zi, iar când ei nu erau acolo, zona fusese patrulată de agenţi de pază care să împiedice pătrunderea curioşilor şi să protejeze locul crimei. Cu toate astea asasinul părăsise adăpostul, probabil la o zi după tentativă, îl mascase iarăşi, apoi fie se căţărase pe culme, fie coborâse creasta până la râu, ducându-şi murdăria şi echipamentul cu el. După care trecuse frumuşel pe lângă toţi acei agenţi care păzeau locul.

Şi puşca îl intriga pe DeMarco. De ce dusese Edwards arma asasinatului înapoi acasă? De ce nu o abandonase cu prima ocazie? Aproape ca şi cum…

— Ai văzut vreodată poze cu Mickey Mantle[13], Joe? întrebă Mike. Nu dinaintea morţii, când

suferea de cancer, ci din epoca lui de glorie, când încă juca.

— Bineînţeles, răspunse DeMarco.

— Ei bine, aşa arată puştiul ăsta. Arată ca Mick, bătrânul număr 7. De ce urmăresc un tip care lucrează pentru Serviciul Secret şi arată ca Mickey Mantie, Joe?

DeMarco se ridică de pe bancă.

— Ne vedem din nou mâine, Mike. Mulţumesc pentru ajutor.

— Desigur, Joe, replică Mike, dar dacă mai trebuie să petrec o zi stând în soare pe o bancă de beton, o să mă ţăcănesc. Iar când o s-o iau razna, tu o să fii prima persoană pe care o găuresc cu un glonţ.

*

DeMarco locuia într-o căsuţă mică în Georgetown, pe P Street. Căsuţa, o copie fidelă a altora învecinate, era o clădire îngustă cu două niveluri, din cărămidă vopsită în alb. Ferestrele erau protejate de grilaje din fier forjat. Pereţii erau acoperiţi cu iederă. Primăvara, azaleele umpleau cu flori răzoarele. Era un loc drăguţ, iar DeMarco şi vecinii lui preferau să creadă că barele negre răsucite în chip artistic pe ferestrele de la nivelul inferior fuseseră instalate acolo din considerente estetice. DeMarco achiziţionase casa în anul în care se însurase.

Interiorul casei arăta ca şi cum nişte hoţi parcaseră duba în faţa uşii de la intrare şi scoseseră dinăuntru tot ce era de valoare – ceea ce, de fapt, chiar se întâmplase. O casă odinioară plină cu mobilier de comandă, covoare orientale şi lucrări valoroase de artă conţinea acum doar câteva mobile desperecheate, pe care DeMarco le cumpărase de la solduri într-o sâmbătă dimineaţa. Combina video-muzicală din livingul casei fusese înlocuită cu un televizor cu diagonală modestă, postat pe un rastel ieftin de metal. Un recamier desfundat se afla la câţiva paşi de televizor, iar pe

podea, lângă recamier, se găsea un casetofon portabil care servea drept radio şi loc unde DeMarco să-şi pună paharul cu băutură în vreme ce citea sau se uita la televizor.

DeMarco îşi aruncă haina de la costum pe recamier – cuierul elegant din stejar, care stătuse lângă uşă, dispăruse – şi se duse în bucătărie. Fiecare pas pe care îl făcea pe duşumeaua goală răsuna în întreaga casă precum un semn de punctuaţie într-un sonet al singurătăţii.

La despărţire, nevasta lui DeMarco hotărâse să nu ia şi casa. Iubitul ei avea casă. Însă ei nu-i plăcea mobila amantului, aşa că avocatul încheiase o înţelegere cu Joe: dacă el nu contesta divorţul, scăpa de plata pensiei alimentare şi îşi păstra casa ipotecată din greu, iar nevasta lui lua toată mobila şi obiectele decorative – şi toţi banii din contul lor comun de economii, echivalentul bănesc al poliţelor de asigurare şi maşina cea mai bună.

Cina lui DeMarco constă din două felii de pizza rece mâncate în picioare în faţa frigiderului. Cina din seara precedentă fusese aceeaşi pizza, doar că fierbinte, din cutie. DeMarco era un bun bucătar şi îi plăcea să gătească – dar nu-i plăcea să gătească pentru o singură persoană.

După cina frugală se simţi agitat şi avu senzaţia că bucăţile de pizza îi stau ca un bolovan în stomac. Se schimbă într-o pereche de pantaloni scurţi, un tricou fără mâneci cu emblema Redskins[14] şi o pereche de tenişi jerpeliţi, după care urcă alene scările către etajul casei. Pentru o scurtă perioadă de timp, fosta consoartă a lui DeMarco folosise unul din cele două dormitoare de la etaj ca atelier de lucru, ruinând zeci de metri de pânză şi plângându-se că ferestrele nu lăsau să intre lumina dinspre nord. Acest hobby, ca şi multe altele care îi urmaseră, durase foarte puţin, după care ea revenise la acele activităţi în care excela: cumpărăturile şi adulterul.

Acum dormitoarele erau goale şi singurul lucru care se mai găsea la etajul casei era un sac de box – un sac de douăzeci şi cinci de kilograme care atârna negru şi umflat, prins de un cârlig în tavan, ca un omuleţ scund şi gras care se spânzurase. Întrebat de ce îşi montase sacul acela, DeMarco se mulţumea să ridice din umeri şi să răspundă că îl folosea la exerciţii aerobice, dar adevărul era că îi plăcea mult să lovească din răsputeri un obiect neînsufleţit când îl apucau pandaliile.

DeMarco îşi puse mănuşile de box, se încălzi cu nişte lovituri în aer, apoi atacă sacul. Prima runda de lovituri fu mai uşoară, dar la a doua DeMarco era deja scăldat în sudoare şi izbea pielea sacului cu o ură cumplită, imaginându-şi că la fiecare lovitura sub forţa pumnului său crapă câte o coastă a fostei sale neveste. Amantul ei era vărul lui. Imaginaţia i-o luase atât de mult razna, că DeMarco aproape nu auzi soneria de la uşă.

Pe verandă stătea un bărbat bine legat de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un costum gri. DeMarco îi acordă străinului întreaga atenţie abia când îi observă pistolul ascuns în toc sub haina costumului. În spatele individului se vedea o limuzină neagră cu număr oficial, parcată în curbă.

— Sunteţi Joseph DeMarco? întrebă omul.

— Da, răspunse DeMarco, gâfâind. Cu ce vă pot ajuta?

DeMarco îşi zise că e mai bine să fie prudent cu un individ înarmat.

— Patrick Donnelly, directorul Serviciului Secret, ar vrea să vă vorbească, domnule. Vreţi să mă însoţiţi până la maşina sa?

„Ah, la dracu', îşi zise DeMarco. La dracu', la dracu', la dracu'." Se ocupa de caz de mai puţin de două zile şi Serviciul Secret ştia deja de implicarea lui. Se gândi să-i trântească agentului uşa în nas şi să fugă să se ascundă sub pat.

— Vă rog, domnule, sunteţi amabil să veniţi cu mine, insistă individul.

Demnitatea învinse în faţa laşităţii.

— După dumneavoastră, zise DeMarco, cu o voce mult mai sigură decât se simţea el în realitate.

Şoferul lui Donnelly deschise uşa din spate a limuzinei. Simţindu-se cam prost în chiloţi de box şi tricou, DeMarco păşi în maşină şi îşi ocupă locul indicat, în faţa lui Patrick Donnelly. Şoferul înarmat închise portiera după DeMarco, apoi rămase în picioare în afara limuzinei, la câţiva paşi depărtare; probabil domnul Donnelly nu voia ca omul lui să asculte conversaţia.

Micuţul Pat Donnelly îl măsură pe DeMarco cu o privire în care se observa lesne ostilitatea. Era un individ subţire, trecut bine de şaizeci de ani, nu mai înalt de un metru şaptezeci şi cinci. Părul îi era vopsit în negru-lucios şi pieptănat cu cărare pe partea stângă cu mare precizie. Individul avea faţa mică, urechile lipite de ţeastă şi ochi negri înguşti, cu pleoape căzute. Gura îi era doar o tăietură crudă pe chip, iar faţa îi era acoperită de o umbră de barbă. DeMarco îşi zise că Donnelly arăta ca un scrimer, subţire, sârmos şi răutăcios – genul de om care s-ar fi duelat cu săbii adevărate dacă asta ar fi fost permis.

DeMarco ignoră privirea ostilă a lui Donnelly şi privi senin prin interiorul limuzinei, către tapiţeria din piele, către televizorul mic şi către barul din spatele scaunului şoferului. Canapeaua limuzinei pe care şedea era mult mai confortabilă decât recamierul folosit de el, şi DeMarco putea pune pariu că imaginea la televizorul acela mic era mai bună decât la televizorul lui din casă.

— Mă tem că vă pătez tapiţeria cu sudoare, îi zise el lui Donnelly. Făceam puţină mişcare.

„Gunoiule“, adăugă el în minte.

— Taci, îl repezi Donnelly. Ai fost astăzi în Middleburg, unde ai interogat un pensionar al Serviciului Secret. Ce *mama naibii* te face să crezi că ai dreptul s-o faci?

DeMarco îi puse lui Donnelly aceeaşi placă pe care i-o servise lui Engles.

— Congresul este îngrijorat cu privire la securitatea preşedintelui, domnule Donnelly, şi…

— Congresul pe dracu', replică Donnelly. Ai vorbit cu Frank Engles deoarece Banks ţi-a băgat în căpăţână ideea aia de rahat despre Billy Mattis.

DeMarco nu lăsă să i se vadă nimic pe chip, dar în interior simţea un mic animal înnebunit, care i se agăţa cu ghearele de mucoasa stomacului. Ştia cum aflase Donnelly de el: încă loial fostului său loc de muncă, Engles sunase un amic şi îi povestise despre DeMarco şi întrebările lui. Apelul fusese imediat transmis mai sus, până la Donnelly. Acesta ştia, chiar dacă nimeni altcineva nu avea habar, de preocuparea lui Banks pentru de Mattis. Şi poate că Donnelly pusese pe cineva să verifice calendarul de întâlniri al lui Banks şi descoperise că DeMarco avusese o întâlnire cu el. DeMarco ar fi trebuit să folosească un nume fals cu Engles.

— Ce s-a petrecut la râul Chattooga esta treaba FBI-ului şi a Serviciului Secret, domnule, iar dumneata vei înceta să-ţi mai bagi nasul. Înţelegi? Nu numai că tipul care a comis crima a fost găsit, dar tentativa este investigată de trei sute de blestemaţi de agenţi FBI! Şi chiar dacă ai fi avut autoritatea necesară, de ce mama dracului crezi că poţi face tu ceva ce FBI-ul şi oamenii mei să nu fi făcut deja? Înainte ca DeMarco să poată răspunde, Donnelly continuă: Eu conduc Serviciul Secret, idiotule, ceea ce înseamnă că pot afla orice despre oricine. Ştiu, de exemplu, că eşti băiatul bun la toate al lui John Mahoney. Când e vorba de ceva uşor, cum ar fi să convingă pe cineva să voteze vreo lege de căcat, Mahoney îşi trimite şeful de personal, pe tipul ăla gras care poartă bretele. Însă atunci când nu vrea să convingă, ci să bage pe careva la apă, te trimite pe tine.

— Nu lucrez pentru Speaker, replică DeMarco. Sunt un consilier indepen…

— Pe dracu'! Nu apari pe nicio schemă de personal pentru Mahoney, dar Mahoney ţi-a înfiinţat postul. Consilier temporar. Ce idioţenie! Lucrezi pentru Mahoney, şi eu ştiu asta.

„Dar o poţi dovedi?" întrebă DeMarco în gând.

— Şi mai ştiu *de ce* Mahoney nu-şi doreşte nicio conexiune oficială cu tine. Tatăl tău a fost Gino DeMarco, un asasin de doi bani care a lucrat pentru Carmine Taliaferro. Acum cincisprezece ani, tatăl tău a lichidat trei rivali ai lui Taliaferro înainte ca un al patrulea să aibă noroc şi să-i facă el felul. Corect?

DeMarco nu răspunse nimic, dar simţi că ar fi vrut să-i smulgă lui Donnelly urechiuşele alea pentru că îl făcuse pe tatăl lui asasin de doi bani.

— Chestia uluitoare, continuă Donnelly, este că Mahoney te-a angajat imediat după ce ai absolvit dreptul. Nu ştiu *de ce* te-a angajat – ăsta e un mister pe care încă nu l-am dezlegat –, dar ştiu că a făcut-o. Şi mai ştiu că tatăl tău este motivul pentru care Mahoney te ţine în subsol. Nu are chef să explice prezenţa ta *nimănui.* Donnelly se aplecă înainte, apropiindu-se de DeMarco, şi continuă: Aşa că lasă-mă să te întreb ceva, băieţaş. Ştiind că Mahoney e un nemernic egoist, cât timp crezi că îţi vei păstra slujba dacă presa află despre tine şi tatăl tău şi despre treburile pe care le faci pentru Speaker?

— Dumneavoastră personal l-aţi numit pe Billy Mattis în cercul interior al preşedintelui, domnule Donnelly? replică DeMarco.

— Măi… Donnelly inspiră adânc. Ascultă-mă bine, dar bine de tot: agenţii mei sunt *curaţi.* Cu toţii au dosare excelente, mai ales Mattis, şi cu toţii au trecut testul cu detectorul de minciuni. Banks e un idiot dacă are impresia că Serviciul Secret a avut vreun amestec în toată porcăria asta.

— Şi atunci de ce nu aţi dispus analiza biletului de avertizare?

— Nenorocit impertinent! explodă Donnelly, făcându-se stacojiu la faţă.

„Asta e, îşi zise DeMarco. Dă în apoplexie, dobitocule.“

Donnelly deschise gura să spună altceva, dar reuşi să-şi ţină furia sub control. Îşi înfipse degetul arătător în direcţia casei lui DeMarco.

— Ţi-aş sugera să scoţi chestia aia la vânzare, zise el. Nu o să mai faci prea mulţi purici în oraşul ăsta.

— Nu zău, comentă DeMarco.

Donnelly rânji. Avea dinţi ascuţiţi şi mici.

— Slujba ta necesită un permis de securitate, deşteptule. Ia ghici ce agenţie face verificările de rutină pentru furnizarea acestui permis? Şi-acum şterge-o!

DeMarco ieşi din limuzină şi închise încet portiera. Urmărind cum luminile din spate ale maşinii dispar încet, rămase tăcut în mijlocul străzii, simţind cum sudoarea i se face de gheaţă pe braţe şi picioare.

Aşadar Donnelly ştia de tatăl lui.

CAPITOLUL 12

La telefonul Emmei răspunse o altă femeie; semăna cu vocea Emmei, la fel de joasă, cu aceleaşi inflexiuni, dar nu era Emma. Femeia îi dădu receptorul Emmei, care zise:

— Dacă eşti un agent de telemarketing, o să te găsesc, o să-ţi ard casa şi o să-ţi ucid câinele.

Părea cât se poate de serioasă.

— Emma, sunt Joe. Şi n-ar fi mai simplu să te treci pe listele alea de numere care nu pot fi apelate?

— Listele alea nu sunt constituţionale.

— Şi incendierea caselor şi uciderea câinilor sunt?

— De ce mă suni la o oră atât de criminală?

— Emma, e abia nouă.

— Oh. Spune ce vrei.

— Tocmai mi-a făcut o vizita Patrick Donnelly, care m-a ameninţat. Alaltăieri, când o ascultam pe prietena ta, violoncelista, păreai să ştii câte ceva despre Donnelly. Aş vrea să aflu şi eu ce ştii tu.

— A venit acasă la tine?

— Da.

Emma ezită, apoi spuse:

— Bine. Vino încoace.

Vocea ei suna bizar. Părea… îngrijorată. DeMarco nu o mai auzise niciodată pe Emma îngrijorată de ceva.

Emma răspunse la uşă îmbrăcată în blugi, un tricou alb şi un şorţ albastru pătat cu vopsea. DeMarco habar n-avea că Emma picta; încă un mister pe care nu-l cunoştea. Îl duse pe DeMarco într-un living care ar fi putut apărea oricând pe coperta revistei *House Beautiful* şi turnă whisky în

două pahare. Pe al ei îl dădu imediat peste cap şi îşi mai turnă un rând.

Înainte ca DeMarco să apuce să rostească vreo vorbă, o femeie tânără intră în living. DeMarco fu imediat uimit de asemănarea ei cu Emma. Era înaltă şi zveltă la fel ca Emma, şi avea nasul şi bărbia Emmei, dar părul îi era negru şi ochii căprui. Tânăra se uită la el cu o privire îngrijorată.

— Julie, el este Joe DeMarco. Un prieten de-al meu.

Fără ironii deştepte în seara asta, ca de pildă că DeMarco e un băiat bun la toate. În mod clar Emma nu era în apele ei.

Tânăra îl salută din cap pe Joe, apoi se întoarse către Emma.

— Sunt obosită. Cred ca din cauza diferenţei de fus orar. Mă duc la culcare, zise Julie.

„Sunt obosită, *mamă.“* Aşa îi sunase lui DeMarco. Era convins că tânăra era fiica Emmei.

— Bună idee, iubi, replică Emma. Vom lămuri totul mâine-dimineaţă.

DeMarco îşi spuse ca Emma suna incredibil de maternă. Iar o Emma maternă i se părea mai bizara lui DeMarco decât un şarpe pus pe joacă.

După ce Julie părăsi încăperea, DeMarco o întrebă:

— E totul în regulă, Emma?

Emma clatină din cap, ignorând întrebarea lui DeMarco.

— Povesteşte-mi ce ţi-a spus Donnelly, rosti ea.

DeMarco îi relată pe scurt discuţia avută cu Donnelly.

— Ştiam de tatăl tău, zise Emma.

DeMarco dădu din cap, deloc surprins.

— Ştiu că o să ţi se pară ciudat, rosti el, dar tata nu era un tip rău.

Emma nu răspunse, dar ochii i se măriră o clipă, uimiţi.

— Da, ştiu la ce te gândeşti: era un asasin. Cum să nu fi fost un om rău? însă din perspectiva mea

de fiu, tipul era în regulă. Era un individ liniştit, nu genul ăla de mafiot cu gura mare care încearcă mereu să dovedească cât de dur e. Iar când tata nu, ăă, lucra, luam cina împreună ca multe alte familii şi cea mai mare parte a conversaţiei se concentra asupra mea, singurul lui copil. Ce făceam la şcoală cum mă descurcam la sport, de ce notele mele nu erau mai bune. Chestii de genul ăsta. Era bun cu mama şi era bun cu mine. Obişnuiam să mergem să-i vedem pe Yankees[15] în fiecare sâmbătă când jucau acasă, iar duminica întotdeauna el prepara micul dejun – clătite şi cârnaţi.

DeMarco rămase tăcut o clipă, amintindu-şi de tatăl lui, cum stătea alături de el pe scaunele de pe Yankee Stadium, cu o şapcă veche pe cap, cu un trabuc neaprins în gură, fără să se entuziasmeze prea tare, mai mult urmărind cum se distrează fiul lui. Şi şi-o amintea pe maică-sa când ajungeau acasă de la meci cum se răţoia la tatăl lui pentru că îi dăduse băiatului să mănânce tot felul de porcării şi cum tatăl lui stătea acolo, un tip mare cu braţe care puteau îndoi bare, cu capul plecat a căinţă, în vreme ce şapca îi ascundea satisfacţia din ochi. Un lucru ştia cu siguranţă: mama lui nu se temuse niciodată de tatăl său.

— Nu am aflat cu ce se ocupa decât în jurul vârstei de cincisprezece ani, continuă DeMarco. Chiar şi atunci cu greu am crezut. Nu mi-l puteam imagina ducând vreun amărât în vreo mlaştină din Jersey şi băgându-i un glonţ în ceafă.

— Ai vorbit vreodată cu el despre slujba lui? se interesă Emma, cu voce moale.

— Am încercat o dată, când aveam şaisprezece ani. I-am pus o întrebare nepotrivită de genul: „Este adevărat, tată, că lucrezi pentru domnul Taliaferro?“ El ştia la ce mă refer. Dar atunci când venea vorba de chestiuni personale, tata nu prea vorbea.

— Îmi aminteşte de un cunoscut de al meu, zise Emma, referindu-se în mod evident la DeMarco.

— În fine, tot ce mi-a răspuns a fost ceva de genul: un om nu-şi poate alege întotdeauna viaţa, apoi a schimbat subiectul. N-am mai discutat niciodată pe tema asta.

— Familii, spuse Emma, gândindu-se poate la familia ei.

DeMarco luă o gură de whisky, cu mintea pierdută în trecut.

— El a fost cel care m-a convins să urmez dreptul, rosti DeMarco, zâmbind. Probabil şi-a imaginat că aş putea să-mi croiesc un trai bun apărându-i colegii de breaslă.

— Şi atunci *de ce* te-a angajat Mahoney după ce ai terminat şcoala? întrebă Emma.

DeMarco râse.

— Am o naşă, Connie, o prietenă a mamei, căreia îi spun „mătuşă“. Locuieşte în Albany şi lucrează pentru un sindicat, dar când era tânără, a lucrat în Washington. Astăzi mătuşa Connie s-a cam lăţit în şolduri, are un pic de mustaţă şi o faţă ca de iapă tristă. Dar când era tânără arăta ca Sophia Loren. Era năucitoare.

— Ah, cred că intuiesc ce s-a întâmplat, exclamă Emma.

— Pun pariu că intuieşti bine. În fine, mătuşa Connie – care nu s-a măritat niciodată – are un fiu, un tip de succes care lucrează pentru o bancă foarte mare. Iar mătuşa Connie e italiancă, aşa cum cred că am sugerat deja, dar fiul ei seamănă izbitor de bine cu un irlandez masiv pe care îl cunosc.

— Chiar aşa, făcu Emma.

— Mi-am obţinut diploma în drept cam în perioada când a fost ucis tata. Mulţumită mamei, şi chiar şi tatei, n-am avut niciodată de-a face cu Mafia. N-am fost niciodată arestat, darămite condamnat pentru vreo infracţiune, dar din cauza tatei nu mi-am putut găsi o slujbă normală. Nicio firmă de avocatură din emisfera vestică nu-l voia pe băiatul lui Gino DeMarco pe statul ei de plată. Mama i s-a plâns mătuşii Connie şi cred că buna

mătuşă Connie a discutat cu ştii-tu-cine. Probabil l-a ameninţat cu testul de paternitate în legătură cu un anumit individ care lucrează la o bancă. Şi mai cred că ştii-tu-cine – cu o căsătorie fericită şi tatăl a trei copii legitimi – a cedat în faţa mătuşii mele şi i-a oferit bietului ei fin o slujbă.

— L-a şantajat.

— Poate că da, poate că nu. Poate că Mahoney a simţit că îi este dator din pricina puştiului sau poate că mai ţinea încă destul la ea ca să mă ajute. Nu ştiu. Oricum, nici ea şi nici Mahoney nu au confirmat vreodată ce ţi-am spus acum. Tot ce ştiu e că am primit un telefon din senin de la Speaker şi mi s-a oferit o slujbă.

— O slujbă din care ar trebui să demisionezi.

— Şi să fac ce, Emma?

Mai avuseseră această discuţie.

— Oh, las-o baltă. Ce va face Mahoney când îi vei povesti că Donnelly plănuieşte să povestească presei despre tatăl tău?

— Nu ştiu, răspunse DeMarco. O să discut cu el mâine. Şi-acum povesteşte-mi despre Donnelly!

— Micul Pat este un nemernic, rosti Emma.

Conform Emmei, Donnelly era în Serviciul Secret de patruzeci şi unu de ani şi conducea destinele Serviciului de cincisprezece. Reputaţia lui era similară cu cea a lui J. Edgar Hoover: conducea Serviciul cu mână de fier, stabilind reguli de comportament pentru agenţi după cum îi trăsnea, ca un stăpân. În plus, tot ca în cazul lui Hoover, se zvonea că se folosea puterea pe care i-o oferea postul ca să-şi vâre nasul în vieţile private ale cetăţenilor.

— După tentativa de asasinare a lui Reagan din optzeci şi unu, continuă Emma, au încercat să-l dea jos. Pe atunci era director adjunct şi deja îşi arăta adevărata faţă, dar Donnelly a făcut nişte cercetări, s-a opus şi a lansat zvonul că, dacă era concediat, avea să le povestească ziariştilor adevărul despre tentativă. A supravieţuit

mandatului lui Reagan, dar acum, cu incidentul de pe râul Chattooga, oamenii îi cer iarăşi capul.

— Cine îi cere capul şi de ce? întrebă DeMarco.

— Toţi cei care sunt de mult în instituţie. Donnelly este un mic ticălos intrigant, care şantajează politicienii ca să obţină ce vrea.

— Şi ce vrea? Bani?

— Nu. Am înţeles că e destul de bogat. Vrea putere. Putere asupra politicienilor, putere pentru a extinde aria de acţiune a agenţiei sale, putere ca să rămână director până la moarte.

— Dacă e bogat, de ce nu se retrage pur şi simplu? se miră DeMarco.

Nu-şi putea imagina pe cineva continuând să muncească pentru guvern câtă vreme se putea pensiona.

— Ţi-am spus. Îi place meseria. Serviciul Secret reprezintă armata lui particulară, şi el se comportă precum un dictator al unei republici bananiere. Iar dacă zvonurile care circulă sunt corecte, cum că îi are la mână pe toţi cei de aici, din Oraşul Puterii, atunci e posibil să nu plece niciodată.

— Cum şi-a făcut banii?

Emma se încrunta auzind întrebarea.

— Nu ştiu, răspunse ea, părând uimită că nu ştie.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se sculă de pe canapea, se duse la telefon şi formă un număr.

— George, aici e Emma. Mulţumesc, bine. Tu ce faci?

Ea şi George – oricine era acel George – sporovăiră vreo cinci minute înainte ca Emma să treacă la subiect. Îl întrebă pe George ce ştie despre finanţele lui Patrick Donnelly şi apoi ce auzi DeMarco fu o serie de interjecţii: „a-ha“, „hm?“, „chiar aşa?“ înainte de a închide, Emma îi spuse lui George că ar fi încântată să ia prânzul împreună cândva.

— George spune…

— Cine-i George? întrebă DeMarco.

— George spune că nu ştie de unde are Donnelly banii, iar dacă el nu ştie, atunci habar n-am cine ar putea şti. Ştie însă că Donnelly a crescut în sărăcie în Pennsylvania, aşa că probabil nu a avut parte de moşteniri. Nu s-a însurat niciodată, aşa că nu i-a obţinut nici pe această cale. Şi nici n-a lucrat vreodată în sectorul privat. Mâine o să-l sun pe un cunoscut de-al meu, un cercetător.

DeMarco bănuia că termenul „cercetător“ era doar un eufemism pentru hacker, dar nu se obosi să lămurească acest aspect.

Emma îşi termină băutura şi se duse înapoi la dulapul cu alcool. DeMarco nu o mai văzuse niciodată îngurgitând atâta alcool. Emma îşi mai turnă un pahar şi se întoarse pe canapea.

— Donnelly nu se comportă raţional, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Donnelly este un bun birocrat, şi bunii birocraţi nu riscă. E exact cum a spus Banks: când a primit biletul de avertizare, Donnelly ar fi trebuit să înlocuiască *imediat* cercul interior. Iar lui Donnelly nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă ar fi stricat vacanţa preşedintelui cu Montgomery. Şi atunci de ce nu a făcut-o?

— Poate… zise DeMarco.

— Şi de ce naiba a venit personal să te vadă? Oamenii de rangul lui nu fac ameninţări directe. Nu numai că arată un interes personal pentru Billy Mattis, dar se şi expune prin asta. Ce dracu’ îl determină să se comporte astfel? Şi care naiba poate fi legătura dintre un amărât de agent şi directorul Serviciului Secret, un om aflat în slujbă de la facerea lumii? Donnelly se comportă ca un om care…

Înainte ca Emma să-şi termine gândul, dintr-una dintre camerele din spate ale casei se auzi un ţipăt înăbuşit. Ca şi cum Julie ar fi strigat în somn.

Emma se ridică, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Trebuie să pleci acum, Joe. Trebuie să am grijă de… de ceva.

— Ce se petrece cu Julie, Emma? Ştii că, dacă pot să te ajut cu ceva, o fac.

Emma – întotdeauna atât de stăpână pe sine, atât de dură. Dar nu şi în seara asta. În seara asta arăta ca un animal încolţit. Un animal foarte periculos, încolţit.

— Mersi, Joe, dar… Noapte bună.

CAPITOLUL 13

— Aţi auzit ce-am spus, domnule? Donnelly ştie că lucrez pentru dumneavoastră şi ştie despre tata. Ameninţă că dezvăluie totul presei.

Mahoney continuă să tacă. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra pieptului impresionant al unei chelneriţe din apropiere. DeMarco ştia că Mahoney se apropia de şaptezeci de ani, dar cu toate astea individul era mai preocupat de sex decât un adolescent obişnuit. Probabil că îl inclusese deja pe inventatorul Viagrei în testamentul lui.

— O fi ştiind cine a fost tatăl tău, catadicsi Mahoney să rostească după ce chelneriţa dispăru din raza lui vizuală, dar nu poate dovedi că lucrezi pentru mine.

— Dar dacă ar putea, dumneavoastră aveţi legături cu sindicatele, iar sindicatele au legături cu Mafia, iar Mafia are legătură cu mine. O posibilă concluzie ar fi că Mafia vă are la degetul mic, iar eu sunt omul lor care vă ţine sub supraveghere.

Speakerul îl cântări din priviri pe DeMarco – părând că estimează beneficiile continuării lucrului alături de el. După cincisprezece ani de făcut tot felul de treburi murdare pentru John Mahoney, treburi care de obicei nu aveau nimic de-a face cu practica avocăţească, DeMarco ştia că şi-ar li găsit mult mai greu de lucru decât acea chelneriţă pieptoasă – care în acel moment se opri la masa lor.

— Mai vreţi cafea, domnule Speaker? întrebă ea.

— Draga mea, eşti o rază de soare în ziua întunecată a unui bătrân, replică Mahoney.

— Oh, dar nu sunteţi aşa de bătrân, domnule Speaker, chicoti „draga lui“, ştiind că bacşişul primit depinde mai mult de zâmbet şi de decolteu decât de calitatea serviciului prestat.

Mahoney aşteptă ca femeia să plece, apoi scoase o sticlă plată din buzunarul interior al hainei. Îşi turnă un deget de alcool tare în cafea, sorbi cu poftă, apoi zise:

— Donnelly nu va face nimic. Ştie că, dacă încearcă acum ceva, voi povesti mass-mediei chestia aia cu biletul de avertizare.

— A mai sugerat că ar putea să-mi anuleze legitimaţia de acces.

— Mda, asta cred că o poate face. Băieţii lui te pot face să apari ca un mic Osama dacă îşi pun mintea la contribuţie.

— Minunat, zise DeMarco. Şi dacă o face?

Mahoney ignoră întrebarea lui DeMarco. Îşi aprinse un rest de trabuc care se odihnea rece în scrumiera de lângă el, suflă fumul în sus şi studie rotocoalele. Nimeni de la mesele alăturate nu-i aminti Speakerului că în restaurant nu se fuma.

— Aşadar, ce se întâmplă cu tipul ăsta, Mattis? întrebă el.

DeMarco îi povesti ce făcuse până atunci: verificările financiare în desfăşurare, supravegherea lui Mattis, discuţia lui cu Frank Engles în Middleburg. Mahoney fu intrigat de zvonul că Donnelly îl numise personal pe Mattis în garda imediată a preşedintelui, dar altfel se dovedi prea puţin impresionat de efortul lui DeMarco.

— Vreo legătură între Mattis şi tipul ăsta, Edwards? întrebă Mahoney.

— Deocamdată nimic, dar mai aştept veşti de la unul dintre prietenii Emmei..

Mahoney trase un nou fum din trabuc şi mormăi ceva, punând în mişcare rotiţele minţii lui machiavelice.

— Donnelly e tare îngrijorat de ceva, zise Mahoney. Vizita pe care ţi-a făcut-o nu era

necesară şi a fost un act disperat.

Exact concluzia la care ajunsese şi Emma.

Mahoney zâmbi şi făcu semn înspre un angajat al Casei Albe care trecea pe acolo. Mormăi un „nemernic mic“, apoi îi zise lui DeMarco:

— Fă presiuni asupra acestui agent, Joe. Da-i-o la bot, cum spun puştii.

— Cum? întrebă DeMarco.

— Nu ştiu. Găseşte o soluţie.

CAPITOLUL 14

DeMarco îşi simţea pleoapele tapetate pe dinăuntru cu un strat de nisip. Bănuia că doar celulele nervoase cu număr impar din creier îi mai funcţionau. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa. Stătea cu Emma într-o maşină închiriată, un model potrivit pentru o agenţie guvernamentală serioasă. Îl aşteptau pe Billy Mattis să plece la muncă. Stând acolo, cu ochii închişi, cu tâmpla sprijinită incomod de geamul din faţă dreapta, DeMarco se gândea că doar ciobanii, lăptăresele şi alţi lucrători agricoli ar fi trebuit să fie treji la o asemenea oră îngrozitoare.

Emma şedea impasibilă în spatele volanului, cufundată în propriile gânduri. Obişnuitul ei aer ironic la adresa altor fiinţe umane lipsea din nou. Poate că de vină era şi ora, dar DeMarco bănuia că Emma continua să fie preocupată de necazurile fiicei ei.

Era surprins că Emma se găsea acolo. De obicei, considera munca de urmărire mai prejos de ea. Când DeMarco o întrebase de ce venise ea însăşi în dimineaţa asta în loc să îl trimită pe Mike, Emma răspunsese:

— Oh, eram doar curioasă în privinţa lui Billy, bănuiesc.

Şi era posibil să spună adevărul. Poate că Emma îi era datoare lui DeMarco pentru că acesta îi salvase viaţa, dar el bănuia că principalul motiv pentru care Emma îl ajuta uneori în cazurile lui era plictiseala mai degrabă decât obligaţia. Îi plăcea fiorul vânătorii, deşi vânătoarea la care participa acum DeMarco era o joacă de copil în comparaţie cu ceea ce Emma trebuia să fi vânat în tinereţea ei. Mai era şi faptul că misiunile lui DeMarco

furnizau adesea informaţii savuroase despre elita oraşului, informaţii pe care membrii acestei elite sperau să nu le vadă niciodată în ziarele de dimineaţă. Emma nu doar împărtăşea plăcerea de a bârfi a lui DeMarco, dar el bănuia că Emma oferea astfel unele ponturi foştilor ei angajatori, spiriduşii misterioşi de la DIA. Insă adevăratul motiv pentru care ea se găsea acolo în acea dimineaţă îl putea constitui nu curiozitatea, plictiseala sau dorinţa de a bârfi, ci patriotismul. Emma se considera cel mai mare cinic al naţiunii, dar dacă Mattis sau oricine altcineva încercase să-l asasineze pe preşedinte şi dacă ea putea da o mână de ajutor la zădărnicirea unei noi tentative, atunci se simţea obligată să o facă.

Oricare i-ar fi fost motivul, DeMarco se bucura să o aibă alături şi îşi spunea că arăta perfect pentru rolul ei. Corpul ei subţire era îmbrăcat într-un costum negru comod, sub care se vedea o bluză albă deschisă la gât, în vreme ce picioarele îi erau încălţate cu pantofi buni şi de mers, şi de alergat. Ca tacâmul să fie complet, Emma căra o armă – un revolver imens – într-un toc pe şold. Avea un aer oficial, eficient şi fatal.

DeMarco îşi zisese că arma purtată de ea era deja prea mult şi îşi făcuse cunoscut gândul cu glas tare. Ea îi răspunsese:

— Îmi place să dispun cel puţin de acelaşi armament ca persoana pe care o urmăresc, mai ales când este un potenţial complice la crimă.

DeMarco nu-şi schimbase încă părerea că Billy Mattis nu era complice la nimic, dar era mult prea devreme ca să aibă o dispută cu Emma. L-ar fi biciuit fără milă cu sarcasmul ei. Sau l-ar fi putut împuşca.

DeMarco deschise un ochi şi se uită la casa lui Billy. Aşteptau vizavi de clădire, fără a încerca să se ascundă. Când avea să plece la lucru, Billy urma să vadă un cuplu îndrăgostit de comando într-o maşină guvernamentală parcată în faţa casei

lui. Iar când avea să demareze, ei doi îl vor urmări îndeaproape, practic bară la bară.

Obiectivul lui DeMarco era să îndeplinească ordinul Speakerului de a exercita presiuni asupra lui Billy şi de a vedea ce se întâmplă. Dacă nu avea nimic de ascuns, Billy avea să-i întrebe la un moment dat ce naiba aveau de gând. În acest caz ei aveau să-i răspundă că făcea o confuzie, că ei doi erau doar un cuplu care, din întâmplare, aveau acelaşi traseu ca el întreaga zi. Ca plan, îşi dădu seama DeMarco, acesta era lipsit de precizie.

La şase şi un sfert un blond zvelt şi înalt, tuns scurt ieşi din casa lui Mattis. Omul purta ochelari de soare şi era îmbrăcat cu un costum albastru, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi o cravată albastră lată. Purta haina costumului pe braţ. Zărindu-i pe DeMarco şi Emma la pândă pe stradă în faţa casei sale, se opri şi se uită fix la ei. Poate se gândea că sunt ziarişti, dar probabil că renunţă repede la idee, deoarece ziariştii ar fi traversat strada în fugă ca să-l ia la întrebări.

Mattis rămase pe loc încă un minut, în mod clar gândindu-se să traverseze strada ca să le vorbească, apoi se răzgândi şi deschise portiera maşinii. După ce ieşi cu spatele de pe aleea de acces către casă, se mai uită o dată la Emma şi la DeMarco înainte de a se îndepărta; urmăritorii priviră amândoi înainte, ignorându-l cu bună ştiinţă.

Emma rămase la maximum două lungimi de maşină în spatele lui Billy pe tot drumul din Annandale către Washington. Când ajunse la locul lui de parcare, Emma se opri cu maşina într-un loc unde Billy îi putea zări uşor în vreme ce se îndrepta către intrarea în clădire. Billy privi din nou spre ei în trecere şi din nou ezită, încă nehotărât dacă să-i abordeze sau nu.

Billy intră în clădire şi Emma îl dirija pe DeMarco spre un loc de unde putea supraveghea cele două ieşiri din clădire. Lucrând cu Emma,

DeMarco observase că ea îşi asuma imediat rolul de şef. Emma îşi luă în primire postul ei din cealaltă parte a clădirii, ca să poată urmări alte ieşiri. În decursul următoarelor trei ore şi jumătate, lui DeMarco i se ceru mărunţiş de cinci ori, ţigări de două ori şi îndrumări o dată. Descoperi că îi venea greu să deosebească turiştii de vagabonzi.

Billy ieşi din clădire cu câteva minute înainte de amiază. Rămase pe trepte, cercetă zona şi îl depista imediat pe DeMarco.

Acesta se uită fix spre Billy, scoase un telefon celular din buzunar şi o sună pe Emma.

Billy cobori treptele şi porni în direcţia în care se afla National Mall. DeMarco îl urmă, iar Emma i se alătură la colţul următor, mergând în spatele lui.

Când ajunse pe Constitution Avenue, strada care mergea paralel cu National Mall pe partea dinspre nord, Billy coti la stânga, în direcţia Capitoliului. Întoarse capul o dată, privind peste umăr la bărbatul şi femeia din spate, dar din acel moment îşi menţinu privirea rigid îndreptată în direcţia în care înainta.

DeMarco locuia în D.C. de mai bine de un deceniu, dar continua să fie impresionat de panorama oferită de mall ca un turist care-l vedea pentru prima oară. Mall-ul era un spaţiu mare, unde se purtaseră bătălii şi se scrisese istoria. Întinderea vastă de iarbă dintre Capitoliu şi Lincoln Memorial – lungă de aproape trei kilometri şi lată de vreo opt sute de metri, ca un brâu întins între două structuri, a cărui uniformitate era întreruptă doar de simplitatea obeliscului dedicat lui Washington – fusese ani de zile scena mulţimilor umane care se strângeau ca nişte armate ca să protesteze împotriva războaielor, ca să apere drepturile civile, ca să îşi strige nemulţumirea faţa de indiferenţa clasei conducătoare. Pe ambele laturi ale mall-ului se găseau clădirile mari ale guvernului şi ale

Institutului Smithsonian – bastioane inflexibile de granit ale puterii alături de sanctuare din marmură ale artei şi istoriei. Din nefericire, vecinătatea artei şi istoriei nu prea exercita vreo influenţă asupra celor care guvernează, de unde şi protestele mulţimilor.

Billy parcurse cam patru sute de metri înainte de a se opri la o gheretă stradală din faţa Galeriei Naţionale de Artă Modernă. Comandă un hotdog, privind iarăşi spre Emma şi DeMarco în vreme ce aştepta restul.

Aripa de est a galeriei fusese proiectată de I.M. Pei şi părea nelalocul ei printre structurile mai tradiţionaliste care înconjurau mall-ul. Pereţii construcţiei se uneau în unghiuri imposibil de ascuţite, mai ales pe faţada sudică, cea care îl făcea mereu pe DeMarco să se gândească la prova unui vas de piatră navigând pe o mare de beton şi asfalt urban.

În atriul muzeului, suspendată de tavan, se găsea o sculptură mobilă mare semnată Alexander Calder. Sculptura era din oţel şi aluminiu şi vopsita în negru, albastru şi roşu. Avea o deschidere de treizeci de metri şi cântărea aproape cinci sute de kilograme. Pe sol, sculptura ar fi părut la fel de aerodinamică precum o nicovală; suspendată, devenea un obiect aerian, născut pentru zbor, pe care cel mai slab curent de aer îl făcea să se răsucească şi să tremure. DeMarco văzu sculptura răsucindu-se încet în vreme ce Billy îşi lua hotdogul de la vânzătorul stradal.

În vreme ce Billy îşi ungea cârnatul cu muştar, Emma ocupă o poziţie sub un copac din apropiere, uitându-se cu ochii ei albaştri drept în spatele lat al lui Billy. Cu un gest imperial al capului, îl îndruma pe DeMarco înspre un alt copac, aflat cam la şase metri depărtare. Strategia Emmei era să-l domine pe Billy cel puţin din punct de vedere psihic, dacă nu şi fizic.

Billy termină să-şi condimenteze hotdogul. Făcu câţiva paşi, aruncă ambalajul cârnatului într-un coş de gunoi din apropiere şi se aşeză pe o bancă aflată la câţiva paşi depărtare. De pe bancă, îşi răsuci capul mai întâi către Emma, apoi spre DeMarco. Muşca nehotărât din cârnat şi mestecă încet. DeMarco se uită cum i se mişca mărul lui Adam; omul era atât de nervos, că abia dacă mai putea să înghită.

Emma făcu atunci o mişcare pe care DeMarco o socoti inspirată şi ridicolă. Se duse la vânzătorul de hotdog, luă un sac de hârtie de la el şi se duse până la coşul de gunoi în care Billy aruncase ambalajul cârnatului. Băgă mâna în coşul de gunoi şi prinse cu delicateţe hârtia cerată folosindu-se doar de două degete, apoi se uită drept în ochii lui Billy când depuse ambalajul în sac, ca şi cum ar fi strâns dovezi de la locul unei crime.

Billy se holbă la Emma câteva clipe, apoi încercă să îşi continue prânzul. Ridică hotdogul spre gură ca să ia o noua înghiţitură, dar se opri la câţiva milimetri de buze. Brusc, aruncă mâncarea cu agresivitate pe asfalt şi porni bătăios către Emma. DeMarco se mişcă repede ca să se alăture partenerei sale.

— De ce mă urmăriţi? întrebă Billy.

Corpul i se încordase tot de mânie, iar pumnii erau încleştaţi. DeMarco auzi accentul sudic în vocea lui şi îşi dădu seama că tonul lui Billy era în mod normal coborât şi blând. Dincolo de afişarea unei mânii îndreptăţite, DeMarco sesiza şi frica.

DeMarco îl văzuse pe Mattis pe caseta video şi văzuse fotografii cu el în ziare, dar nu era pregătit pentru impresia pe care omul i-o făcu de aproape, pe viu. Arăta într-adevăr ca Mickey Mantie, cum spusese Mike, şi asemănarea era nu doar fizică: avea aceeaşi inocenţă de flăcău provincial american pe care o radiase şi Mantley la începutul carierei sale. Chipul lui Billy, vocea lui, ochii lui de un albastru-senin, toate sugerau exact ceea ce se

presupunea că este Billy: un fiu simplu, dar onest şi credincios al naţiunii, un supus credincios al stăpânilor ţârii. Arăta exact ca un om gata să încaseze un glonţ pentru un politician.

Adresându-se Emmei, Billy repeta:

— Doamnă, v-am întrebat o dată, de ce mă urmăriţi?

Din cine ştie ce motiv, Billy presupunea că Emma era la comanda operaţiunii, o chestiune minoră care îl irita pe DeMarco.

În mod atipic, Emma se uita la DeMarco ca să vadă cum voia acesta să joace scena. DeMarco se gândi să-l ia pe Billy cu versiunea iniţială: să-i spună că nu-l urmăreau, în acelaşi timp arătând clar prin gestica faptul că minte. Dar n-o făcu.

Habar n-avea ce anume îl îndemnă să spună ceea ce spuse. I-ar fi plăcut să pretindă că fusese izbit de o intuiţie nemaipomenită, dar lucrurile nu stătuseră aşa. Primul lucru care ieşi de pe buzele lui DeMarco fu totalmente nefiltrat de creier.

— Ai fost doar un agent într-un loc nepotrivit, nu-i aşa, Billy?

Când DeMarco cita din biletul de avertizare, Billy, care se uitase războinic la Emma, închise ochii. Îşi menţinu ochii închişi câteva bătăi de inimă, sperând ca „agenţii“ să fi dispărut atunci când avea să-i deschidă, apoi îşi răsuci încet capul spre DeMarco.

— Ce… ce mama dracului mai înseamnă şi asta? rosti el.

— Cred că ştii, Billy, replică DeMarco.

— La naiba, cine sunteţi voi? FBI?

— Billy, interveni Emma, ai trimis un bilet amiralului Banks în care îi spuneai să anuleze călătoria preşedintelui de pe râul Chattooga. De unde ştiai ce avea să se întâmple în acea zi?

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

Spre deosebire de Patrick Donnelly – şi chiar de Joe DeMarco –, Billy Mattis nu era un mincinos de profesie. Clipea din ochi cu atâta repeziciune, că

pleoapele lui păreau nişte fluturi încercând să evadeze dintr-o capcana.

— Billy, rosti DeMarco cu blândeţe, cred că ai fost atras într-o poveste foarte urâtă. Poate reuşim să te ajutăm.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, repetă Billy. Uite ce e, vreau să vă văd legitimaţiile.

— De ce te-ai aplecat, Billy?

— Să mă aplec?

— La râu, în dimineaţa aceea. Ţi-ai scăpat ochelarii de soare ca să oferi câmp liber de tragere asasinului. Te-ai aplecat chiar înainte de primul foc de armă. Se vede tot pe bandă.

Billy deveni stacojiu la faţă. Făcu un pas agresiv către DeMarco şi îi înfipse acestuia degetul arătător cu duritate în piept.

— Asta-i o minciună sfruntată, protestă el.

Mânia lui era autentică şi pentru prima dată DeMarco detectă adevărul în vocea agentului şi pe chipul lui.

— Se vede în film, Billy, insista DeMarco. Erai nervos ca o pisică pe sârmă în vreme ce te îndreptai spre elicopter în acea dimineaţă. Privirea ţi se plimba peste tot în jur. Tu…

— Privirea mi se plimba, la dracu', pentru că inspectam zona, cum trebuia de altfel să o fac.

— Nu cred, Billy. Cred că ştiai ce urma să se petreacă şi la momentul oportun ţi-ai scăpat ochelarii. I-ai dat lui Harold Edwards itinerarul preşedintelui?

Pe fruntea lui Billy apărură broboane de sudoare, iar DeMarco vedea cum transpiraţia i se adună şi la subraţ. Billy deschise gura să spună ceva, apoi o închise, buzele formând o barieră dură în faţa limbii în care nu se mai putea încrede. În cele din urmă rosti:

— Am spus că vreau să văd nişte legitimaţii. Acum!

Ignorând iarăşi cererea agentului, DeMarco zise:

— Cum ai trecut de detectorul de minciuni, Billy?

Mattis păru nedumerit.

— Ce detector? Nimeni nu mi-a administrat un asemenea test.

Acum era rândul lui DeMarco să ezite, deoarece se părea că Billy spune din nou adevărul. Apoi DeMarco îşi aminti că Patrick Donnelly le spusese lui Banks, FBI-ului şi lui DeMarco că Billy fusese supus la un asemenea test.

— Atunci să discutăm despre modul în care ai fost numit în garda imediată a preşedintelui, Billy.

Clătinând cu încăpăţânare din cap, Billy replică:

— Nu. Nu mai discutăm despre nimic altceva. Nu vă mai spun nimic.

Vru să plece, dar se opri şi se întoarse. În colţul ochilor lui albaştri se vedeau lacrimi, care îi transformau pupilele în adevărate safire strălucitoare.

— În ziua aia mi-am făcut datoria. Am făcut totul ca să-l protejez. Vocea lui se înălţă când adăugă: Aş fi murit bucuros în locul lui.

Iar DeMarco îl crezu.

În vreme ce Billy se îndepărta, DeMarco privi din nou către sculptura din atriu, cum se răsucea încet pe loc. Sculptura lui Calder: un obiect greu şi totuşi aflat într-un echilibru atât de fragil încât curentul de aer generat de deschiderea unei singure uşi îl putea pune în mişcare.

La fel ca Billy Ray Mattis – un simplu ghiont şi era gata să se învârtă ca un titirez.

CAPITOLUL 15

— Măi să fie, rosti moale Emma.

— Ticălosul, exclamă DeMarco în acelaşi timp.

— Când ai citat din biletul ăla, Joe, am crezut că băieţelul o să se înece cu prânzul.

— Mda, în mod clar avea habar de bilet. Nu-i nicio îndoială în privinţa asta. Dar când l-am acuzat că s-a ferit din calea gloanţelor, aproape că voia să-mi taie capul. A spus adevărul când a afirmat că şi-ar fi dat viaţa pentru preşedinte.

— Da, confirma Emma, dar este implicat în toată tărăşenia şi cu siguranţă aş vrea să aflu în ce mod. Să-ţi mai spun ceva, Joe: nu cred că FBI-ul sau altcineva l-a presat prea tare pe amicul nostru cu întrebările. Cred că Donnelly l-a protejat cumva de interogatoriul celor de la FBI.

— Nemernicul ăla de Donnelly. Mă voi duce la Banks. Chiar acum. Îl voi convinge pe căposul ăla să se ducă la FBI.

Emma se uită surprinsă la DeMarco.

— Credeam că Speakerul ţi-a spus să aştepţi ca să vezi ce face Donnelly.

— Dă-l dracului pe Speaker, zise DeMarco cu mai multă convingere decât simţea în suflet.

Emma zâmbi. Era primul semn de bună dispoziţie din partea ei în acea zi.

— Aşadar, ce-ai vrea să fac eu, drăguţă, în vreme ce tu discuţi cu bunul şef al Securităţii Naţionale?

— Poţi sta pe urmele lui Billy?

— Nu, dar o să chem pe cineva.

*

Aşa cum era de aşteptat, şeful Departamentului de Securitate Naţională nu stătea la birou, trosnindu-şi degetele, aşteptându-l pe Joe

DeMarco să-i facă o vizită. DeMarco stătu în sala de aşteptare a lui Banks două ore şi jumătate, urmărind diverşi oameni importanţi intrând şi ieşind. În acest timp observă că toţi cei care intrau în birou erau mai fericiţi la sosire decât la plecare. Pe la ora cinci, DeMarco devenise destul de nefericit el însuşi: ratase prânzul şi stomacul lui începuse să protesteze.

La ora cinci şi jumătate i se permise în sfârşit să intre la Banks. Pe pereţii biroului erau lipite grafice ale structurii organizatorice a instituţiei şi Banks se deplasa de la grafic la grafic cu un marker cu vârf roşu, desenând X-uri mari pe dreptunghiurile reprezentând divizii sau departamente. De fiecare dată când tăia un dreptunghi, scotea un „Te-am prins!“, ca un individ care zdrobea o muscă. DeMarco înţelegea acum de ce oamenii care îl vizitaseră nu plecaseră zâmbind de acolo.

În vreme ce continua să studieze planşele, Banks îi spuse lui DeMarco:

— Când s-a înfiinţat Departamentul de Securitate Naţională au fost comasate douăzeci şi două de agenţii diferite, o suta optzeci de mii de persoane, şi fiecare agenţie dispunea deja de propria structură organizatorică. Ştii tu, şefi, personal financiar, administrativ, secţii de resurse umane, chestii de genul ăsta. Dar crezi cumva că indivizii care conduc aceste agenţii s-ar oferi voluntar să comaseze unele dintre funcţii ca să reducem costurile? La naiba, nu, nu ei. Blestematele astea de castroane cu orez costă…

— Trebuie să povestiţi FBI-ului ce ştiţi.

Banks se opri din studierea planşelor şi îl fixă pe DeMarco cu o privire dură.

— Ai descoperit ceva, nu? zise el.

Nu era o întrebare.

— Poate, răspunse DeMarco, după care îi povesti lui Banks cum îl abordase pe Billy Mattis

şi cum reacţionase agentul când i se citase din bilet.

Banks aruncă markerul spre perete.

— Fir-al al dracului, DeMarco! ţipă el. Nu ţi-am spus să-l iei pe individ la întrebări. Eşti la fel de discret ca un mădular de elefant!

DeMarco nu-i putea spune lui Banks de ordinul Speakerului, aşa că se mulţumi să rostească:

— Îmi iroseam timpul, domnule amiral. Mi-am zis că cel mai bun lucru era să exercit ceva presiune asupra lui Billy şi să văd cum reacţionează – şi am avut parte de o reacţie pe cinste. Dacă aţi fi fost acolo, aţi înţelege ce vă spun. Înainte ca Banks să poată da dispoziţie ca DeMarco să fie biciuit pentru insubordonare, acesta se grăbi să adauge: Iar a doua chestie este că Billy a negat că ar fi fost supus unui test cu detectorul de minciuni. Donnelly ar putea minţi şi în privinţa asta, aşa cum v-a minţit şi în privinţa biletului de avertizare.

Banks vru să riposteze, dar se abţinu. Îşi dădu seama că era posibil ca cel mai negru coşmar al lui să se fi dovedit adevărat, biletul să fi fost autentic şi el să nu fi acţionat.

— Este momentul să sunaţi la FBI, domnule amiral. Trebuie să-l verifice pe Mattis.

Banks îl ignoră pe DeMarco şi se aplecă să ia de jos markerul pe care îl aruncase, apoi se duse la fereastră şi privi spre ambuteiajul de pe stradă. DeMarco ar fi vrut să-i spună că acel trafic infernal era generat de oameni care îşi terminaseră lucrul în acea zi şi se duceau acasă să mănânce.

— Nu, rosti Banks în cele din urmă. Tot ce avem în acest moment este o intuiţie a ta – iar asta nu-i mai de folos decât intuiţia mea. Mai aşteaptă vreo două zile şi vezi dacă obţii ceva dovezi solide.

— Domnule amiral, replică DeMarco, şansele ca eu să descopăr vreo legătură substanţială între Mattis şi tentativa de asasinat sunt aproape nule.

Aş zice chiar zero barat. Cu cât aşteptaţi mai mult ca să discutaţi cu FBI-ul, cu atât urmele se vor răci mai tare şi cu atât mai şifonat veţi ieşi la final.

Banks clătină din cap.

— Nu încă, amice, nu încă.

DeMarco se mai certă cu Banks vreo zece minute, dar nu-l putu clinti de pe poziţie. Întorcându-se ca să plece din biroul lui, auzi scârţâitul markerului şi pe Banks exclamând:

— Te-am prins!

CAPITOLUL 16

— I-ai povestit Speakerului despre reacţia lui Billy ieri? întrebă Emma.

Ea şi DeMarco mergeau pe banda din mijloc a autostrăzii I-395, la trei maşini în spatele lui Billy Mattis. Era ora şase treizeci a dimineţii de a doua zi.

— Nu. Uiţi că singurul interes al Speakerului în acest caz este Patrick Donnelly, răspunse DeMarco. Dacă m-aş fi dus la el, mi-ar fi spus acelaşi lucru ca Banks: să continui supravegherea încă vreo două zile şi să văd ce se mai întâmplă. Viaţa mea este dominată de ticăloşi.

Autostrada era neobişnuit de aglomerată, iar şoferii se întreceau pentru o poziţie mai bună precum piloţii într-o cursă NASCAR. Ajunseră la cinci maşini în spatele lui Billy. Apropiindu-se de ultima ieşire din Virginia, chiar înainte de a trece podul peste Fourteenth Street ca să intre în D.C., Billy viră brusc la dreapta, aproape lovind bara de protecţie din faţă a unei camionete de pe banda alăturată. Apoi traversă o a doua bandă, forţând o altă maşină să frâneze, şi intră pe banda de ieşire. Dacă fusese luată prin surprindere, Emma nu lăsă nicicum să se vadă. Urmări cu calm cum Billy se face nevăzut.

— La naiba, exclamă DeMarco, izbind cu pumnul în bordul maşinii. Ce dracu' face?

— Vrea să-şi piardă urma, răspunse Emma, zâmbind.

— Şi ce este atât de amuzant? întrebă iritat DeMarco.

— Pe noi ne-a pierdut, dar nu l-a pierdut pe Sammy.

— Sammy?

— Un vechi prieten, răspunse simplu Emma.

Emma şi prietenii ei.

— Şi ce face Sammy? întrebă el.

— Joe, ţi-am mai spus, în trafic intens o maşină nu poate urmări altă maşină, mai ales când tipul ştie că eşti pe urmele lui. Îţi trebuie cel puţin două maşini, şi cel mai bine este să ai patru. Mike nu era disponibil astăzi, aşa că l-am sunat aseară pe Sammy şi i-am spus că avem nevoie de acoperire. Mergea pe banda de ieşire încă de când am intrat pe autostradă şi l-a urmat pe Billy.

— Foarte drăguţ să mă informezi astfel că Sammy este şi el pe statul meu de plată, mormăi DeMarco.

— Oh, nu mai fi atât de morocănos.

DeMarco mormăi iarăşi ca răspuns. Orice mormăială era mai bună decât să admită că Emma avea dreptate. Ca de obicei.

— Sper că nu i-ai spus lui Sammy *de ce* îl urmărim pe Mattis.

Emma ridică din sprânceană auzind impertinenţa lui DeMarco.

— Nu i-am spus nimic altceva decât să-l urmărească pe Billy dacă acesta scapă de noi şi să vadă dacă discută cu cineva.

DeMarco mârâi iarăşi. Merseră în tăcere câteva minute, apoi el spuse:

— Poate că ar trebui să virăm la următoarea ieşire şi să vedem dacă îl putem localiza.

— Ar fi o prostie, replică Emma. Mergem să luăm o cafea, apoi ne ducem la biroul lui Billy. În cele din urmă va ajunge şi el acolo, şi Sammy va fi în spatele lui.

La ora opt şi jumătate Billy sosi într-adevăr în parcare, încuie maşina şi se îndreptă încet către clădirea Serviciului Secret. Mergea cu privirea în jos. La un moment dat, clătină din cap, ca şi cum ar fi avut o conversaţie cu sine însuşi. Nu-i văzu pe Emma şi pe DeMarco în capătul îndepărtat al parcării, din simplul motiv că pentru asta ar fi

trebuit să-şi înalţe capul. După ce Billy intră în clădire, Emma şi DeMarco ieşiră din maşina lor.

— Unde-i amicul tău Sammy? întrebă DeMarco.

Emma nu-i luă întrebarea în seamă şi continuă să cerceteze parcarea. După câteva minute, nevăzându-l pe Sammy, zise:

— Mă întreb dacă Billy nu s-a întâlnit cu cineva şi Sammy nu s-a luat după cealaltă persoană.

— Da, sigur, replică DeMarco.

Antrenatul Mattis probabil scăpase de Sammy la cinci minute după ieşirea de pe autostradă.

Douăzeci de minute mai târziu, Emma ridică braţul şi făcu semn unui omuleţ care se îndrepta spre ei.

Sammy Wix cântărea cam cincizeci de kilograme şi era suficient de scund ca să fie fratele unui jocheu. Faţa lui plată şi împodobită cu un nas mare era ridată, bronzată şi pergamentoasă; omul arăta ca un spiriduş adorator al soarelui. Mai avea şi o strângere de mână care îl făcu pe DeMarco să se strâmbe de durere.

— Ce a mai pus la cale Billy al nostru, Sammy? întrebă Emma.

Sammy vorbea într-un dialect newyorkez, măcelărind engleza cu limba lui nervoasă.

— Merge vreo două străzi după ce iesă dă pă şosea, Em, apoi se învârte niţel ca şi cum încearcă să fie sigur că nimeni nu se ia după el. Apoi se opreşte la 7-Eleven să folosească telefonul. Chestia are două cabine alăturate şi cum el nu ştie cine-s io, mă duc în cabina ailaltă şi-l ascult cum trăncăneşte.

Individul se opri şi zâmbi. Era un zâmbet abia schiţat, doar o contorsionare a buzelor. Genul de zâmbet care spunea că oamenii îl subestimau mereu pe Sammy Wix, iar lui îi plăcea când se întâmpla asta.

— Apasă o mulţime de butoane, ca şi cum sună în alt stat şi foloseşte o cartelă.

— Ai luat numărul cabinei din care a sunat? întrebă DeMarco.

Sammy se uită pentru prima dată la DeMarco şi schiţă iarăşi zâmbetul lui contorsionat.

— Sigur, zise el, şi ora apelului.

Ochii i se opriră pentru câteva secunde asupra lui DeMarco, ca şi cum acesta nu îi inspira prea multă încredere. DeMarco se gândi dacă nu cumva chipul lui îi amintea lui Sammy de tipii care îl pândeau pe drumul de la şcoală acasă, când era puşti.

— În fine, continuă Sammy, adresându-i-se iarăşi Emmei, părea tare emoţionat. Spune: „Unchiu' Max, se petrece ceva ciudat". Apoi, înainte de a mai zice ceva, tipul dă la cel'lalt capăt, unchiul Max ăsta, începe să urle la el. Îmi dau seama, pen'că puştiu' ţine telefonul la distanţă dă ureche. Apoi zice: „Scuze, unchiule Max" dă mai multe ori şi apoi zice: „Nu, sun dă la o cabină", apoi zice: „Îl sun pă Dale", apoi zice iarăşi că-i pare rău, dă mai multe ori. Apoi închide.

Sammy se opri, ca şi cum îşi încheiase relatarea.

— Şi unde s-a dus după apelul telefonic? întrebă DeMarco. A întârziat aproape o oră la lucru.

— Tocma' voiam să vă spun. Un mic rânjet de „te-am prins". După aia închide şi sună la alt număr. Răspunde cineva. Billy îi spune Dale şi îi zice că tre' să vorbească. Cel'lalt tip, Dale ăsta, pălăvrăgeşte o vreme, apoi Billy închide din nou. Făcu iarăşi o pauză, ca şi cum ar fi terminat, dar de această dată DeMarco aşteptă. Învăţase lecţia. Apoi să urcă în maşină şi intră în D.C. pă lângă Universitatea George Wachington, parchează şi aşteaptă lângă maşină. Câteva minute mai târziu, apare tipu' ăstălalt, arătând ca şi cum abia s-ar fi dat jos din pat. Să duce la Billy, şi Billy începe să bată câmpii, emoţionat şi dând din mâini. Nu aud ce spun că tre' să stau în maşină, că l-am blocat pă unu'. E imposibil să găseşti un loc în oraşul ăsta nenorocit. În fine, cel'lalt tip îl plesneşte.

— Îl plesneşte? se miră DeMarco.

— Îhî. O palmă, nu un pumn. Genul dă palmă ca să-şi vină în fire. Apoi cel'lalt tip îi vorbeşte o vreme lui Billy, îşi pune braţul în jurul umărului lui, ca şi cum ar vrea să-l facă să se simtă mai bine, să-l calmeze. Billy dă din cap dă mai multe ori, îşi suflă nasul, ca şi cum ar plânge, apoi să bagă în maşină şi pleacă.

— Mă întreb cine era cel'lalt… adică cealaltă persoană? rosti DeMarco către Emma.

Emma se uită la Sammy.

Sammy schiţă iarăşi un rânjet.

— Imediat ce Billy pleacă, mă strecor în parcare şi o iau pe jos după tipul cu care vorbea Billy. Să duce înapoi la un apartament chiar după colţ, o clădire maro la intersecţia dintre Nineteenth şi G. Mă uit la numele chiriaşilor dă pă cutiile poştale. Un singur nume cu prima literă D. Un oarecare D. Estep.

CAPITOLUL 17

DeMarco o sună pe Alice la compania de telefonie, îi dădu numărul de telefon al cabinei folosite de Billy şi îi ceru să înceapă imediat căutarea. Voia să afle cine era unchiul Max.

Alice, cam aiurită, îi spuse că va dura vreo două ore până va reuşi să obţină informaţia cerută de DeMarco.

— Alice, rosti DeMarco, ştiu că îţi ia doar zece blestemate de minute ca să depistezi un număr. Am nevoie de chestia asta repede.

— Când ai sunat, tocmai plecam la doctor. În ultima vreme mă cam doare pieptul. Cred că am ceva la inimă.

— Alice, nu ai nimic la inimă. Este doar o indigestie. Du-te la doctor mâine.

— Nu voi risca un infarct pentru tine! ripostă Alice, enervată de atitudinea lui DeMarco.

— Alice, ştii ce e mai râu decât un infarct? întrebă DeMarco.

Femeia aia avea cu adevărat darul de a-l înfuria.

— Ce?

— Să mori de foame – ceea ce sigur ţi se va întâmpla ţie de vreme ce îţi dai toţi banii pe jocurile de noroc. Ai nevoie de cecul ăla pe care ţi-l trimit, Alice. Eşti plătită în avans – ca un avocat –, dar dacă nu-mi furnizezi serviciul pentru care ţi se dau bani, nu mai primeşti nimic de la mine, caz în care până la sfârşitul acestei luni vei ajunge să mănânci mâncare de cantină.

— Ascultă-mă bine, nemernic fără inimă, şuieră Alice. Mă duc la doctor. Mă întorc în două ore dacă nu cumva el decide să mă interneze, iar când mă întorc îţi fac nenorocita aia de treabă.

Alice închise fără să-şi ia rămas-bun.

*

D. Estep locuia într-un bloc cu două etaje care adăpostea o duzină de chiriaşi. DeMarco apăsă pe butonul sub care scria „Administrator” şi fu întâmpinat de un râgâit, urmat de un „Da?“

— Sunteţi administratorul?

— Da.

— Vreau să vă vorbesc. Lăsaţi-mă să intru, vă rog.

— Dacă eşti comis-voiajor, poţi să te duci dracului.

— Nu sunt comis-voiajor. Sunt anchetator guvernamental şi, dacă nu-mi daţi drumul, o să vă fac viaţa mizerabila.

Şi o să-ţi fac, şi o să-ţi dreg, şi o să…

— Viaţa mea este deja mizerabilă, dobitocule, rosti administratorul clădirii.

Înainte ca DeMarco să completeze refrenul spunând că îi va face viaţa şi mai mizerabilă, auzi clinchetul broaştei descuiate.

Administratorul era una dintre acele creaturi hidoase binecuvântate cu un pântec enorm, dar nu cu fund. Purta o cămaşă verde prea strânsă pe corp şi blugi ponosiţi. Din faţă aveai priveliştea încântătoare a unei gogoşi de grăsime revărsându-se peste curea, iar din spate – a unei crăpături în dos.

Administratorul se aşeză pe un şezlong, apoi luă o cutie de Budweiser de pe o masă alăturată. Pe podea, lângă şezlong, se vedeau trei cutii de bere goale. În timp ce dădu o duşcă, privirea i se îndreptă spre televizorul care transmitea o telenovelă, părând să uite că DeMarco era acolo. În apartamentul mizerabil era cumplit de cald şi mirosea a fum, bere stătuta şi gaze intestinale.

DeMarco se duse la televizor şi îl stinse.

— Hei! De ce ai făcut asta? Mă uitam la chestia aia.

DeMarco căută în jur ceva pe care să se aşeze şi trase concluzia că factura de la spălătorie avea să-l

coste mai puţin dacă stătea în picioare.

— Vreau să discut cu tine şi am nevoie de întreaga ta atenţie, zise DeMarco.

— Păi vorbeşte, dar fă-o iute. E emisiunea mea favorită.

— Aveţi un chiriaş în apartamentul 2B pe nume D. Estep. Vreau amănunte despre el.

— Pentru ce?

— Pentru că îl cercetez.

— Mda, dar nu cumva asta este încălcare a intimităţii sau violare a drepturilor lui cetăţeneşti sau chestii de genul ăsta?

— Acum îi încalc doar *lui* intimitatea. Ţi-ar plăcea să ţi-o încalc pe-a ta? De exemplu, pun pariu că primeşti ceva bacşişuri de Crăciun sau poate că ai altă slujbă, unde eşti plătit cu bani gheaţă. Pun pariu că nu raportezi toate veniturile la fisc. Am dreptate?

— Bine, bine, am priceput. Ce vrei să ştii? Oricum nu mi-a plăcut niciodată de ţărănoiul ăla nenorocit.

— Ţărănoi?

— Vine tocmai din Sud. Vorbeşte ca un sudist tembel.

— Ai un dosar al lui? Trebuie să fi completat ceva hârtii când a închiriat apartamentul.

— Mda, lasă-mă să-l caut.

Cu un mormăit, se ridică de pe şezlong, pretinse inutil că îşi îndreaptă pantalonii şi se duse alene către un dulăpior ponosit verde-măsliniu. Scotoci prin dulăpior câteva momente şi în cele din urmă scoase de acolo o foaie de hârtie boţită.

DeMarco luă hârtia. Era un contract standard de închiriere prin care ocupantul apartamentului 2B era identificat ca fiind Dale Estep, fără iniţială de mijloc, cu o adresă anterioară în Folkston, Georgia. DeMarco habar n-avea unde era Folkston. Copie adresa şi numărul asigurării sociale al lui Estep pe o foaie de hârtie. Spaţiul dedicat persoanelor apropiate era gol. Termenii

închirierii vorbeau de o chirie plătită în avans pe trei luni şi un depozit de cinci sute de dolari în caz de daune.

— Nu e neobişnuită o chirie pe doar trei luni? întrebă DeMarco.

— Ba da, dar mi-a spus că pot păstra garanţia pentru daune după plecarea lui.

— Cu ce se ocupă de are nevoie de o locuinţă cu chirie doar pentru trei luni?

— Habar n-am. Când l-am întrebat, încercând doar să fiu amabil, mi-a replicat să îmi văd de treburile mele.

— Tu cu ce crezi că se ocupă?

Administratorul înălţă din umeri; tricoul i se ridică pe burtă.

— Nu ştiu, răspunse el. Vine şi pleacă la ore ciudate, uneori nu e aici trei-patru zile la rând.

— Locuieşte singur?

— Mda. Au mai venit pe aici ceva puicuţe, alta de fiecare dată. Cele mai multe arătau ca nişte curve.

— A primit şi bărbaţi?

— Adică dacă tipul e pe invers?

— Nu. Vreau să spun că există vreun vizitator, bărbat sau femeie, care să vină la el periodic?

Omul îşi încruntă sprâncenele ca şi cum DeMarco i-ar fi cerut să definească forţa gravitaţională. În cele din urmă spuse:

— E un tip pe care l-am văzut poate de trei ori. Nu-i ştiu numele. Un tip blond. Păr scurt, ca militarii. Tânăr. Curăţel.

— Estep îşi ţine o maşină aici?

— Mda. Un Corvette roşu. Are numere de Georgia, cu numere d-alea fiţoase. P-a lui scrie „GATOR“[16].

*

DeMarco îl ameninţă pe administrator cu consecinţe directe la nivel federal dacă îi povesteşte ceva lui Estep, apoi plecă la birou. Pe robot îl aştepta un mesaj de la Alice: „A sunat pe

un oarecare Maxwell Taylor din Folkston, Georgia“. Alice îi lăsase lui DeMarco şi adresa acestui Taylor. Apoi făcuse o pauză înainte de a continua: „Sunt sigură că nu-ţi pasă deloc, dar doctorul mi-a zis că n-am nimic la inimă“.

În mod clar o indigestie, aşa cum bănuise DeMarco.

Apoi DeMarco o sună pe Emma. Îi dădu adresele din Georgia ale lui Maxwell Taylor şi Dale Estep, numărul de asigurări sociale al lui Estep, numărul de înmatriculare al maşinii şi o rugă să vadă ce puteau şti relaţiile ei despre aceşti indivizi.

— Trebuie să aflăm cine sunt tipii ăştia, Emma, zise DeMarco. Au apărut din senin. În mod clar au legătură cu Billy, dar trebuie să aflăm dacă au cumva vreo legătură cu Harold Edwards. Chestia asta s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu tentativa de asasinat.

DeMarco îşi petrecu restul dimineţii încercând să vadă în felul său cine e Maxwell Taylor. Sammy Wix spusese că Billy îl numise *unchiul* Max, dar o simplă privire aruncată în dosarul lui Billy îi dovedise că nicăieri nu se menţiona vreo rudă pe nume Taylor. Dosarul nu era însă concludent, de vreme ce singurele rude care trebuie înscrise în fişele personale ale angajaţilor guvernamentali erau cele de gradul unu şi cele angajate în posturi publice – metoda americană de control al nepotismului.

Revăzând dosarul lui Billy, DeMarco observă acum ceva ce-i scăpase înainte: omul nu avea tată. În locul unde ar fi trebuit să apară numele tatălui, dosarul lui Billy conţinea literele misterioase NA. Dacă nu cumva era vorba de vreo imaculată concepţie, DeMarco nu vedea cum s-ar fi putut aplica aici, *„Not Applicable*“[17]. DeMarco ştia că Serviciul Secret efectua cercetări amănunţite asupra trecutului angajaţilor proprii şi lipsa informaţiilor despre tată ar fi trebuit să ridice

măcar un semn de întrebare. În definitiv însă, ăsta era guvernul – o instituţie arareori lăudată pentru acurateţe.

Cum dosarul personal al lui Billy nu îl ajuta, DeMarco sună la liceul unde fusese înscris Billy. Liceul era trecut în dosar, chiar dacă foaia matricolă a lui Billy, nu. Vorbi cu directoarea adjunctă, o doamnă care semăna la voce cu sora lui Andy Griffith. DeMarco imită un accent sudic blând şi pretinse că e reporter din Atlanta. Îi spuse cucoanei că revista sa aflase că un fiu al bătrânei Georgii îl păzise pe preşedinte în ziua în care un yancheu voise să-l omoare, iar acum se întreba dacă mai exista cineva prin liceu care să-şi aducă aminte de băiat.

Directoarea se dovedi încântată să-i povestească lui DeMarco că îl cunoaşte personal pe Billy, căci lucra la liceu de când scrisul şi cititul deveniseră materii obligatorii în Georgia. Îl lăsă pe DeMarco să aştepte la telefon în vreme ce căută un anuar al liceului, apoi îi recită dintr-o listă de realizări ale lui Billy, care constau mai ales din succese în toate sporturile care se jucau cu o minge. Nu menţiona nimic despre realizările şcolare.

DeMarco reuşi în cele din urmă să îndrepte conversaţia către familia lui Billy şi o întrebă pe directoare ce-i putea povesti despre rudele băiatului. Urmă o pauză destul de lungă, iar când reveni, ceva din amabilitatea cucoanei dispăruse în mod clar. Femeia îi sugeră să discute direct cu Billy dacă voia să afle ceva despre mami şi tati. Folosi chiar aceste cuvinte: „mami“ şi „tati“.

Din tonul femeii şi din pauzele dintre cuvinte, lui DeMarco îi era clar că individa ştia mai multe, dar voia să le ţină pentru sine. La ultima întrebare a lui DeMarco – despre unchiul favorit al lui Billy, Max Taylor –, tonul directoarei deveni glacial. Fu informat cu răceală că politica şcolii nu permitea oferirea de informaţii despre foşti elevi, iar orice

altă întrebare trebuia trimisă în scris către consiliul de administraţie al liceului.

DeMarco lăsă încet receptorul în furcă. Era clar că atinsese un punct sensibil întrebând despre familia lui Billy, dar nu-şi putea da seama de ce anume.

*

Clyde's era un restaurant din Georgetown, fondat, aşa cum scria pe placa din apropierea intrării, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, dar cu toate astea părea un loc aflat încă în căutarea unei identităţi proprii. Deasupra câtorva mese atârnau modele de avioane, deasupra altora – frunze de palmier; meniul varia de la chili la bucătărie franţuzească; postere vechi cu nave cu aburi intrau în competiţie cu fotografii de motociclete, biciclete şi torsuri de atleţi din vremuri revolute. Pe un perete, lângă barul din faţă, se vedea un tablou mare cu ultima bătălie a generalului Custer[18]. Tabloul ar fi fost mai potrivit într-un saloon din Montana. Oricum, era unul dintre locurile favorite ale lui DeMarco.

DeMarco luă loc la o masă şchioapă de lângă bar, ca să o aştepte pe Emma. O chelneriţă tânără şi drăguţă, dată cu prea mult fard de pleoape albastru, îl întrebă ce vrea să bea. DeMarco ezită. Şi-ar fi dorit cu adevărat ceva dulce, o piña colada[19] de exemplu, dar şi-o imagina pe chelneriţă râzând la el în vreme ce plasa comanda. Aşa că se hotărî la ceva masculin şi comandă un martini cu votcă, iar când sosi băutura cu gust de benzină rece, lui DeMarco îi trecu prin minte că un bărbat putea plăti uneori un preţ prea mare pentru masculinitatea lui.

DeMarco îşi verifică ceasul; Emma întârzia, ceea ce era neobişnuit. Îşi sorbi băutura şi se strâmbă din nou. Poate că, după ce Emma sosea, avea s-o convingă să ceară o piña colada şi apoi să schimbe băuturile.

DeMarco privi spre uşă şi observă o femeie aşezată la bar. Era brunetă, cu un ten măsliniu şi o siluetă foarte, foarte atrăgătoare. Femeia şi DeMarco se priviră unul pe celălalt şi ea zâmbi uşor. DeMarco nu îl socoti un zâmbet de vino-ncoace, ci mai degrabă un zâmbet prietenos, de tipul „salut-străine“. Sau poate că era un zâmbet de vino-ncoace.

Sosi şi Emma. Se îndreptă ca o regină spre masa lui DeMarco, apoi aşteptă ca el să se ridice şi să-i ţină scaunul. Uneori îi plăcea să se comporte aşa.

Chelneriţă o întrebă pe Emma:

— Vreţi să vă aduc ceva, doamnă?

— Oh, nu ştiu, răspunse Emma, părând pierduta. Apoi, înainte ca DeMarco să o poată opri, arătă spre paharul lui DeMarco şi zise: Adu-mi ce bea şi el.

După ce-i veni băutura, Emma zise:

— Tipul ăsta, Estep, este poliţist.

DeMarco nu o auzi; se uita la bruneta de la bar. Emma îi urmări privirea şi buzele i se strânseră de iritare.

— Joe, m-ai auzit? Estep este angajat al Administraţiei Parcurilor şi Rezervaţiilor.

— Parcurilor?

— Da. Are în grijă o mlaştină din Georgia. Mlaştina Okefenokee.

— Okefenokee?

— Trebuie să repet fiecare lucru pe care îl spun în seara asta?

— Scuze. Şi de ce naiba l-ar pocni un supraveghetor de mlaştină pe Billy?

DeMarco se uită iarăşi la bar. O altă femeie, încărcată cu pachete în urma unui maraton de cumpărături, se alăturase brunetei de la bar. Cele două femei se îmbrăţişară ca nişte prietene bune. „La naiba“, înjură DeMarco în gând; sperase ca bruneta să fie singură.

— Nu ştiu, răspunse Emma, dar domnul Estep nu este un obişnuit admirator al naturii. Este un

veteran din Vietnam cu două citări pentru curaj, dar care a fost lăsat la vatră cu o menţiune de conduită necorespunzătoare, când avea douăzeci de ani.

— De ce?

— Habar n-am. DEA[20] are un dosar cu el pentru înlesnirea trecerii unui camion cu marijuana dintr-un stat în altul la începutul anilor optzeci. I s-a dat o sentinţă cu suspendare datorită dosarului său militar.

— Dar spuneai că a fost lăsat neonorabil la vatră.

— Nu, am spus că a fost lăsat cu o menţiune de conduită necorespunzătoare şi că a primit medalii. Poate că judecătorul s-a simţit vinovat că se eschivase el însuşi de la încorporare şi s-a purtat cu blândeţe cu el. Nu ştiu. Tot ce ştiu este ceea ce amicul meu din DEA avea stocat în computer.

— Şi asta-i tot ce avea despre el?

— Da. Doar arestarea de acum mai bine de douăzeci de ani şi nimic altceva.

— Şi Max Taylor? întreba DeMarco.

— Nimic. Niciun fel de cazier. Amicul meu continuă să caute legături între el sau Estep şi Edwards.

DeMarco o urmări pe brunetă spunându-i ceva însoţitoarei ei, apoi ambele femei se uitară la DeMarco şi bruneta îi zâmbi din nou. DeMarco îşi zise că acum fusese un zâmbet clar de vino-ncoace. Nu mai încăpea nicio îndoială.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Joe, rosti Emma. De ce nu te duci să-i spui: „Bună, mă numesc Joe DeMarco şi sunt vrăjit pentru că arăţi exact ca fosta mea soţie. Eşti cumva şi tu o curvă?“

— Nu arată ca…

— Ba arată. Acelaşi ten italian, acelaşi curişor drăguţ – şi aceleaşi ţâţe mari. Când naiba ai să scapi de femeia aia?

DeMarco ridică din umeri.

— Cu câte femei ţi-am făcut cunoştinţă, Joe?

„O luăm de la capăt“, oftă DeMarco în sinea lui, dar fără să răspundă la întrebare.

— Cu trei, continuă Emma. Şi toate trei erau încântătoare. Şi toate posedau însuşiri pe care fosta ta nevastă nu le avea, chestii mărunte precum simţul umorului, compasiune şi inteligenţă. Şi toate te-au plăcut, Dumnezeu ştie de ce. Iar tu n-ai mai sunat-o pe niciuna dintre ele.

DeMarco ştia că Emma avea dreptate. Nevasta lui fusese superficială, plină de răutate şi nu chiar inteligentă – şi îl înşelase cu vărul lui, un amărât care lucra pentru fosta firmă a tatălui său ca agent de pariuri. Nevastă-sa obişnuia să-i spună că se duce la New York ca să-şi vadă mama, după care ea şi vărul lui petreceau weekendul în Atlantic City. Însă tot ea fusese cea mai senzuală femeie din viaţa lui DeMarco. În plus, la mijloc fusese mai mult decât sexul; el se îndrăgostise de ea când avea şaisprezece ani, iar ea paisprezece. Nevastă-sa fusese prima din multe puncte de vedere: prima fată cu care se ţinuse de mână, prima fată pe care o sărutase, prima femeie cu care făcuse dragoste. Ar fi vrut să-i explice Emmei că dragostea era ilogică, dar mai avuseseră această discuţie şi înainte. Iar în dispoziţia în care era în seara asta, Emma ar fi fost în stare să-l facă pe DeMarco bucăţi.

— Trebuie să-ţi vezi de viaţa ta, pentru numele lui Dumnezeu, reluă Emma. Cumpără naibii nişte mobilă, fă-ţi o prietenă şi revino în rândurile rasei umane.

— Bine, bine, rosti DeMarco. În plus, acum îşi dădea seama că bruneta chiar arăta ca fosta lui nevastă. Şi tu ce zici c-ar trebui să fac, Emma?

— Vorbim de viaţa ta socială sau de caz?

— De caz.

— Nu ştiu.

Emma rareori spunea „nu ştiu“. Rămase pe loc o vreme, cufundată în propriile gânduri, mângâind cu o unghie lungă marginea paharului.

— La noapte plec din oraş, Joe. Mă întorc mâine sau poimâine. Sună-l pe Mike dacă ai nevoie de ceva.

Doamne, fusese atât de absorbit de libidoul său atrofiat că uitase complet de problema Emmei. Se simţi ca un nemernic egoist.

— În legătură cu tânăra pe care am cunoscut-o acasă la tine? Julie?

— Da.

— Este fata ta, Emma?

Emma ezită.

— Da, recunoscu ea într-un târziu.

DeMarco n-avea de gând cu niciun chip să întrebe cum se făcea că Emma avea o fată. În loc de asta, zise:

— Ce pot face ca să te ajut, Emma? Spune-mi!

Emma comandă o nouă băutură şi îl studie pe DeMarco peste marginea paharului.

— Fata mea este o tânără sclipitoare care are nişte gusturi oribile la bărbaţi. S-a cuplat acum doi ani cu un tip însurat. Şi-a venit în sfârşit în fire şi i-a spus individului că nu mai vrea să-l vadă, dar ăsta nu vrea să-i dea drumul. Este obsedat de ea. De şase luni o persecută fără încetare. Mesaje prin e-mail. Telefoane la miezul nopţii. A pus oameni să o urmărească. I-a pus telefonul sub observaţie. I-a deschis poşta. Acum o lună a speriat de moarte un tip cu care ea se vedea şi săptămâna trecută, motiv pentru care ea a şi venit acasă, a făcut-o să-şi piardă slujba. Îi distruge viaţa.

— Păi povesteşte-i nevestei lui totul.

— A făcut-o Julie. Nevastă-sa e o păpuşă de cârpă care i-a tolerat porcăriile ani de zile. Probabil că a fost abuzată de monstrul ăsta şi acum e îngrozită.

— Şi poliţia nu vrea s-o ajute?

— El este poliţia. De fapt este procuror districtual într-un mare oraş din Vest. E foarte bogat, foarte puternic şi are foarte multe relaţii.

Guvernatorul este prieten bun cu el; un senator american îi este unchi.

— Şi ce ai de gând să faci? întreba DeMarco.

Emma se uită fix în ochii lui. Avea o privire de gheaţă.

— S-ar putea să-l ucid, răspunse ea.

CAPITOLUL 18

Colonelul american în rezervă Byron Moore avea un metru şaptezeci înălţime, era subţirel şi purta ochelari negri cu ramă de os. Era brunet, cu pârul tuns scurt în părţile laterale, pieptănat în faţă dinspre creştet ca să compenseze un început de chelie frontală. Era puţin cocoşat şi mergea cu un uşor şchiopătat, ambele deficienţe fiind provocate de răni căpătate în Vietnam. DeMarco se gândea mereu la personajul Richard al III-lea creat de Shakespeare când îl vedea.

DeMarco îl cunoscuse pe Moore cu cinci ani în urmă. Speakerul aflase că un secretar al unui politician rival folosea o conexiune militară de la Pentagon ca să obţină informaţii confidenţiale despre contractele pentru produse militare. Omul de la Pentagon afla ce companie urma să primească următoarea infuzie de capital pentru producerea de echipament militar, congresmanul se repezea să cumpere acţiuni ale câştigătorului pentru sine şi pentru acoliţii lui. Speakerul fusese probabil gelos că nu se gândise la o asemenea schemă el însuşi.

În cursul investigaţiei, DeMarco făcuse greşeala de a trage concluzia că Byron Moore era legătura de la Pentagon. Într-o noapte, în timp ce îl urmărea pe Moore, acesta îl păcălise, se repezise la el şi îl trântise pe spate cu un soi de mişcare de judo, promiţându-i că îi rupe clavicula cu un singur deget. Moore zâmbise când aruncase ameninţarea. Cu toate că DeMarco era cu zece centimetri mai înalt şi cu douăzeci şi cinci de kilograme mai greu decât colonelul, nu avusese nici cea mai mică îndoială că Moore era capabil să-şi ţină promisiunea.

În cele din urmă, Moore îl informase pe DeMarco de faptul că lucra la acelaşi caz din partea armatei. Îi mai spusese lui DeMarco şi că acesta se înşela groaznic în privinţa cazului, că înţelesese totul pe dos şi apoi îi dezvăluise cine era adevăratul făptaş. Prima lui întâlnire cu Byron Moore fusese, una peste alta, o experienţă umilitoare.

DeMarco descoperise că Moore fusese un soldat dat naibii: Beretele Verzi, trei misiuni în Vietnam, expert în luptă corp la corp şi în demolări. Fusese obligat să se pensioneze în urmă cu doi ani, când i se refuzase înaintarea la gradul de general. Când DeMarco îl întrebase de ce nu fusese promovat, Moore îi zâmbise trist şi îi spusese că explicaţia era destul de simplă: armata nu făcea generali din cocoşaţi – nu dădea bine la imagine.

Moore locuia singur într-un mic apartament care dădea spre Cimitirul Naţional Arlington. Şirurile nesfârşite de pietre funerare albe aveau o frumuseţe aparte, de netăgăduit, dar nu era genul de privelişte pe care DeMarco şi-ar fi dorit să o vadă zilnic. Apartamentul fostului colonel era plin de fotografii ale prietenilor în uniformă şi de relatări despre campanii pe care Pentagonul le uitase de mult. Pe o masă laterală, aproape ascunsă sub un maldăr de alte poze, se odihnea fotografia unui Byron Moore tânăr: bronzat şi cu bustul gol, cu corpul drept şi plin de muşchi. Ţinea în mână un M-16 şi-şi mijea ochii în soarele crud al Asiei. Tot acolo exista o poză cu Moore la ceremonia de retragere. Era îmbrăcat în uniformă de gală, cu bluzonul plin de decoraţii şi cu o sabie de ceremonie la centură. Zâmbetul amar de pe buze era la fel de dureros ca şira îndoită a spinării sale.

Armata fusese viaţa şi dragostea lui, iar lui Byron Moore îi era dor de ea. Acum, în vreme ce vorbea cu DeMarco, Moore se uită pe fereastra la pietrele albe şi DeMarco şi-l imaginã singur – ceea ce se întâmpla mai tot timpul –, anticipând ziua

când numele lui avea să fie gravat pe una dintre aceste pietre.

— Sper că nu ai de gând să întreprinzi ceva care să-l înnebunească pe Estep ăsta, Joe, zise Moore.

— Nu încă, replică DeMarco. De ce? E un tip periculos?

— Este un psihopat. A venit în armată după liceu – s-a oferit voluntar, nu prin recrutare. Era un ţintaş extraordinar şi din cauza asta a fost folosit mai ales în misiuni de recunoaştere pe distanţe lungi. Îl trimiteau singur în misiuni de trei-patru zile, iar el cerceta teritoriul. Dacă vedea ceva care putea fi ucis, ucidea.

— Asta-i partea de psihopat?

— Nu, asta era misiunea lui. Însă îi plăcea cam prea mult să ucidă. Ai auzit de ţipi care îşi confecţionau acolo lănţişoare din urechi tăiate?

DeMarco încuviinţă tăcut.

— Ei bine, Estep era un adevărat colecţionar.

— De-asta a fost lăsat la vatră pentru comportament necorespunzător?

Moore clătină din cap.

— Ca să pleci singur în recunoaştere trebuie sa fii un tip mai aparte. Şi când găseşti pe cineva dispus să facă asta, îi treci cu vederea câteva excentricităţi.

Moore făcu o scurtă pauză. DeMarco sesiză că Moore se gândea la el, nu la Dale Estep şi se întrebă ce excentricităţi avea colonelul.

Moore se duse la birou şi apucă o grenadă de mână pe care o folosea drept prespapier. DeMarco ştiu instinctiv ca grenada era încă funcţională şi nu doar un suvenir inofensiv. Mângâind grenada ca şi cum ar fi fost un obiect de mare preţ, Moore zise:

— Într-o bună zi Estep s-a dus în patrulare cu o grupă şi au ajuns la un câmp de orez. Şapte vietnamezi, dintre care trei femei, îngrijeau plantele. Cel de-al doilea trupete la comandă vrea să traverseze câmpul, dar nu-şi dă seama dacă vietnamezii sunt amici sau fac parte din Cong. Le

spune colegilor să se împrăştie, să se ascundă şi să urmărească pentru o vreme cum stau lucrurile.

Ei bine, tipul ăsta bătrân se opreşte din lucru şi se depărtează puţin de ceilalţi ca să-şi facă nevoile. Se aşază pe vine deasupra unui şanţ, când se aude o împuşcătură. Bătrânul se ridică urlând şi se uită spre locul unde îi stătuseră cu o clipă înainte boaşele.

DeMarco tresări involuntar.

— Estep îi lichidează pe toţi înainte să apuce să se adăpostească. Nu ratează pe niciunul. Şapte gloanţe, şapte cadavre; mai repede decât ai clipi. Locotenentul o ia razna. Începe să urle „Opreşte focul“ ca şi cum ar fi fost ucişi maică-sa şi taică-său. Bineînţeles că locotenentul nu dă doi bani pe gălbejiţi – el se gândeşte la My Lai[21]. Îşi vede cariera ducându-se dracului de fiecare dată când cade câte un cadavru. Ulterior, Estep spune că n-a auzit ordinul de încetare a focului, dar a auzit ordinul de începere a lui, ordin pe care nimeni altcineva nu l-a mai auzit.

— Şi asta l-a trimis la vatră.

— Mda, dar în acte s-a trecut că a fost eliminat pentru „insubordonări repetate“. Nu există nicio înregistrare despre ceea ce s-a întâmplat în acea zi pe câmpul de orez. Colonelul aruncă grenada în aer şi o prinse cu mâna stângă. Făcându-i cu ochiul lui DeMarco, adăugă: Astăzi locotenentul ăla are două stele.

— Dacă nu există nicio înregistrare a incidentului, cum aţi aflat de el? întrebă DeMarco.

Moore se uită fix la el. Stupidă întrebare.

— Un tip care l-a cunoscut pe Estep acolo, răspunse Moore, zicea că era cel mai bun lunetist din câţi a văzut în viaţa lui. Mi-a mai spus că Estep *murea* de poftă să omoare. Oameni, maimuţe, păsări, orice fiinţă vie. Îi plăcea să tragă şi să omoare mai mult decât baseballul şi masturbatul.

Gândindu-se la ascunzătoarea asasinului, DeMarco întrebă:

— Crezi că un tip cu instruirea lui ar şti să se ascundă bine? Adică vreo câteva zile într-un loc cu oameni în jur?

Moore râse.

— Să se ascundă bine! Să-ţi povestesc o istorioară, Joe. Înaintea primei mele misiuni efectuam un exerciţiu de instrucţie împotriva altei grupe. Grupa asta era instruită la fel cum era Estep, pentru recunoaştere pe distanţe mari, iar misiunea lor era să se ascundă de noi într-un câmp deschis, în vreme ce misiunea noastră era să-i găsim înainte ca ei să ne ucidă cu bile colorate. Câmpul avea vreo trei kilometri lungime, 800 de metri lăţime şi nu dispunea de prea multe ascunzişuri. Oamenii mei erau destul de buni. Am găsit trei „inamici“. În vreme ce stăteam acolo căutând al patrulea tip, am fost loviţi, cu toţii, în ceafă cu bile colorate. Îţi spun eu că doare ca naiba. Cât despre al patrulea tip, probabil că trecusem chiar peste el. Când m-am întors ca să văd unde e, tot nu l-am văzut, apoi ca din senin pământul se deschide şi apare puştiul ăsta. Ne zâmbeşte cu gura până la urechi, deşi o jumătate a feţei îi este desfigurată de vânătăi, iar un ochi îi este umflat şi complet închis. Câtă vreme îl căutasem, vreo gânganie îl ciupise în ultimul hal, dar tipul ăsta nu se mişcase din loc. Moore aruncă iarăşi grenada în aer. Dacă Estep s-ar fi putut *ascunde* pentru câteva zile? La naiba, Joe, un tip ca el s-ar putea ascunde în veceul tău o săptămână fără ca tu să-ţi dai seama.

CAPITOLUL 19

Emma văzuse poza lui Eric Mason pe un site Web. Era convinsă că el era omul care se îndrepta spre Lexus-ul negru. Era un tip arătos de aproape un metru optzeci, brunet, bronzat ca un jucător de golf şi cu nişte ochi care scânteiau când zâmbea. Purta un costum gri la două rânduri de nasturi, o cămaşă albastră cu guler alb şi o cravată maro. Fluiera în vreme ce mergea, dând din cheile maşinii în ritmul paşilor. Părea extrem de satisfăcut de lume şi de locul lui în ea.

Emma purta o perucă roşcată cu păr scurt şi ochelari mari de soare. Era îmbrăcată cu blugi, un tricou cu Universitatea Nevada pe el şi bocanci de alpinist. Se îndreptă spre Mason, potrivindu-şi pasul ca să îl întâlnească exact lângă Lexus.

— Scuzaţi-mă, zise Emma. Nu sunteţi Eric Mason, procurorul districtual?

Mason îi zâmbi femeii, arătându-şi dinţii albi şi perfect îngrijiţi.

— Da, eu sunt, răspunse el.

Abia aştepta să se ducă la club, unde se întâlnea cu brokerul lui la un pahar, dar nu strica niciodată să fie drăguţ cu potenţialii alegători. Iar femeia era atrăgătoare, deşi, uitându-se mai bine, era prea bătrână pentru el.

— Voiam doar să fiu sigură, rosti Emma, după care ridică ciomagul pe care îl ţinea de-a lungul piciorului şi sparse nasul perfect al lui Mason.

Individul se răsuci pe loc din pricina forţei loviturii şi Emma ridică iarăşi bâta, izbindu-l la baza craniului. Mason se prăbuşi inconştient la pământ şi Emma îi luă cheile de la maşină de pe asfaltul pe care căzuseră. Când deschise

portbagajul maşinii lui Mason, o altă femeie apăru lângă ea şi o ajută să-l pună pe Mason înăuntru.

*

Mason îşi reveni treptat în simţiri. Zăcea întins pe spate; nu era legat, dar avea un spaţiu infim de mişcare. Încercă să se ridice şi simţi o suprafaţă dură şi netedă deasupra lui, la doar zece centimetri de faţă. Era închis într-un soi de container, iar aerul era umed, mirosind a… pământ. În acea clipă îşi dădu seama că se găsea într-un sicriu, sub pământ. Începu să urle şi să bată cu mâinile în capacul sicriului.

În vreme ce urla i se păru că aude o voce în urechi. Vocea îi spunea să tacă. Se opri din urlat, abia stăpânindu-şi panica, şi îşi dădu seama că avea o cască în urechea stângă şi pe acolo se auzea vocea.

— Aşa e mai bine, rosti vocea.

Recunoscu glasul femeii cu păr roşu care îl lovise în parcare.

— Ce dracu’ faci? strigă Mason. Cine eşti? Dă-mi drumul de aici!

— Ce s-a întâmplat, domnule Mason? Suferi de claustrofobie?

Emma ştia că da; îl cercetase cu mare atenţie.

— La dracu’, dă-mi naibii drumul de aici!

— Domnule Mason, aerul pe care îl respiri acum vine printr-un tub cu diametrul de doi centimetri şi jumătate, aflat exact deasupra capului tău. Uită-te în sus, domnule Mason. Voi aprinde o lumină şi vei vedea.

Emma aprinse o lanternă mică la capătul tubului de respirat. Vedea ochii lui Mason; erau enormi, gata să iasă din orbite.

— Tubul de respirat este destupat acum, domnule Mason, dar, de vreme ce te porţi grosolan, o să-l astup.

— Nu! ţipă Mason.

— Rezerva ta de aer se va termina peste exact un sfert de oră. Vorbim din nou peste şaisprezece

minute.

— Nu, urlă Mason, urmărind îngrozit cum dispare lumina.

Auzi cum tubul e obturat. Următoarele câteva minute urlă şi bătu în capacul sicriului cu mâinile şi picioarele.

Vocea din ureche îi spuse:

— Îţi foloseşti oxigenul mult prea repede, domnule Mason. Nu cred că va dura cincisprezece minute, aşa cum am afirmat mai devreme. Poate doar treisprezece sau paisprezece minute, îţi poţi ţine respiraţia trei minute, domnule Mason? Nu fumezi, nu-i aşa?

Emma ştia că fuma.

În vreme ce Mason zăcea acolo în întuneric, încercând să nu respire şi să nu intre în panică, Emma îl urmări. Deasupra capului lui Mason se găsea o cameră minuscula de luat vederi cu un diametru de sub un centimetru, conectată la un monitor, închise microfonul pe care îl folosea ca să comunice cu Mason şi îi spuse prietenei sale:

— Ai făcut o treabă bună, Sam.

Emma şi Samantha şedeau pe nişte scaune de plastic. Se găseau într-un garaj închiriat, la trei kilometri depărtare de biroul lui Mason. Sicriul stătea la picioarele lor pe podea; mirosul reavăn simţit mai devreme de Mason după trezire provenea de la o movilă mică de pământ de flori pusă lângă tubul de respirat. Samantha dotase sicriul cu tubul de respirat, camera de luat vederi şi sistemul de comunicaţie.

— A fost destul de simplu, răspunse Samantha. Aveam tot ce-mi trebuia în magazin; nu a trebuit să cumpăr nimic în afara coşciugului.

Deşi în mod oficial se retrăsese din serviciul guvernamental, Samantha ajuta uneori anumite agenţii – şi vechi prieteni – cu nevoi speciale de supraveghere.

— Îţi mulţumesc mult, replică Emma. Cafea? întrebă ea, aplecându-se după termosul de la

picioare.

— Cu plăcere, răspunse Samantha.

Erau doar două prietene care se bucurau să petreacă un timp împreună. Plăcerea le era întreruptă numai din când în când de zgomote înfundate venind din sicriu.

— Ce mai face Richard? întrebă Emma.

Richard era soţul Samanthei.

— Acum e înnebunit după pescuit. Îl ştii pe Richard. Devine obsedat de hobby-urile lui, aşa că am petrecut fiecare weekend din ultimele două luni pe vreun râu, sau lac, sau iaz cu broaşte.

— Bărbaţii pot avea pasiuni mai proaste decât pescuitul, comentă Emma.

— Da, ca nemernicul ăsta, zise Samantha, uitându-se la sicriu.

Emma se uită la ceas. Încă zece minute. Îl verifică pe Mason prin camera de luat vederi. Spera să nu facă un infarct.

— Şi nepoata ta ce mai face? întrebă ea.

Samantha fusese foarte exactă în calcularea volumului de aer din sicriu şi, când Emma îl verifică pe Mason zece minute mai târziu, individul respira ca un peşte pe uscat şi îşi zdrobea unghiile atent îngrijite de capacul sicriului.

Emma scoase dopul din tub şi fixă lanterna chiar în ochii lui Mason.

— Eşti gata să asculţi acum, domnule Mason?

— Da, da, se grăbi să îngaime omul. Spune-mi ce vrei. E vorba de vreunul dintre cazurile mele?

— Nu, domnule Mason. Este vorba de o tânără pe nume Julie Fredericks, pe care o hărţuieşti fără încetare de şase luni. Nu mai poate dormi, a slăbit îngrozitor şi ia antidepresive. Este în pragul unei căderi nervoase – şi toate pentru că dumneata nu accepţi un răspuns negativ.

— Julie? rosti Mason, părând extrem de nedumerit.

— Da, Julie, replică Emma. Eşti un egomaniac fără conştiinţă, domnule Mason. Şi nu te temi de

nimic, pentru că ştii că legea nu te poate atinge. Dacă o mai hărţuieşti pe copila asta, fie se va sinucide, fie te va omorî pe dumneata. Iar crima i-ar distruge viaţa.

— Mă voi opri, promise Mason. Jur pe Dumnezeu că o voi face.

— Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să existe cineva care să ignore legea şi să te atace fizic, nu? Ăsta e genul de lucru pe care îl fac găştile. Nu ai visat niciodată că se poate întâmpla unui om puternic ca tine, şi cu siguranţă nu pentru ceva atât de banal precum hărţuirea unei tinere femei.

— Te rog, promit…

— Şi a fost aşa de uşor. Te-am scos din parcarea clădirii unde lucrezi, o clădire mişunând de personal de pază. Te mai simţi invincibil, domnule Mason?

— Cine eşti?

— Revin la tema asta peste şaisprezece minute, domnule Mason. Nu, de data asta să prelungim la şaptesprezece minute.

Emma puse iarăşi dopul la tub, retezând urletul lui Mason.

— Ce mai face Audrey? întrebă Samantha.

— S-a mutat la New York.

— Oh, îmi pare atât de rău, Emma.

— A primit o ofertă de slujbă pe care n-o putea refuza, ceva ce-şi dorea de multă vreme.

— Nu te puteai duce cu ea?

— Mă cunoşti, Sam. Am deja stilul meu de viaţă. Şi… în fine, poate că e mai bine aşa.

De această dată Emma aşteptă ca Mason să leşine, apoi scoase dopul din tub. Pentru câteva zeci de secunde se temu ca nu cumva să fie obligată să deschidă sicriul ca să-l resusciteze pe individ, dar acesta îşi veni în cele din urmă în simţiri.

— Mă auzi, domnule Mason? întreba Emma.

Mason răspunse absorbind cu zgomot cât de mult aer putu.

— Şi acum să-ţi răspund la întrebare: Cine sunt eu? Ei bine, aparţin unei societăţi care a fost creată ca să ajute femeile precum Julie Fredericks, femei abuzate şi terorizate de bărbaţi. Femei care nu primesc protecţie din partea legii, deoarece legea este aplicata de indivizi ca dumneata. Este o societate a femeilor pentru femei, domnule Mason. O societate care salvează femeile precum Julie Fredericks de animale de pradă ca tine.

Emma se uită la Samantha şi făcu o grimasă. I se părea că sună ca o eroină îmbrăcată în haine de piele dintr-o carte de benzi desenate. Samantha îi răspunse cu o grimasă similară şi îi spuse din vârful buzelor:

— Dă-i înainte.

— Promit că o las în pace, rosti Mason.

— Nu te cred, domnule Mason.

Emma înfipse dopul la loc în tub şi Mason începu să răcnească. Combinaţia dintre claustrofobie, gândul că va fi îngropat de viu şi senzaţia cât se poate de reală de sufocare era suficientă să-l facă să cedeze şi pe un om curajos – iar Emma ştia că Paul Mason nu era un om curajos.

Şaisprezece minute mai târziu, Emma trase dopul din tub. Strâmbă din nas; Paul Mason îşi dăduse drumul pe hainele lui scumpe. Trecură câteva minute până se calmă suficient ca Emma să poată vorbi cu el.

— Domnule Mason, zise ea, ne crezi că putem ajunge la tine când avem chef?

— Da!

— Crezi că o femeie drăguţă care arată a bunică se poate strecura în spatele tău cu o armă cu amortizor într-o sacoşă ca să-ţi înfigă un glonţ în şira spinării?

— Da!

— Crezi că o tânără care arată a secretară poate intra în clădirea dumitale ca să pună otravă în cafetieră chiar în faţa biroului dumitale?

— Da!

— Crezi că o tânără mamă, foarte demnă de încredere, te poate călca întâmplător cu maşina în timp ce faci jogging, spunând apoi că te-ai împiedicat şi ai căzut sub roţile maşinii? Crezi că astfel de lucruri ţi se pot întâmpla, domnule Mason?

— Da, la naiba, da. Te cred, ţipă Mason.

— Sper că da, domnule Mason, deoarece unul dintre lucrurile astea ţi se *va întâmpla* dacă o mai deranjezi vreodată pe Julie Fredericks. Înţelegi?

— Da, jur pe Dumnezeu că niciodată…

— Peste zece minute, domnule Mason, vei auzi soneria unui ceas cu alarmă. Când auzi alarma, împinge capacul sicriului. Dacă împingi capacul înainte de pornirea alarmei, o să-ţi sară mâinile în aer.

Samantha îşi apăsă mâinile pe gură ca să se abţină să nu izbucnească în râs.

— Maşina dumitale este parcată în afara clădirii în care te afli acum, domnule Mason. Cheile sunt sub preşul din dreptul locului pasagerului. Şi, domnule Mason, după ce îţi vei schimba pantalonii mânjiţi de rahat şi după ce vei fi petrecut câteva zile în biroul dumitale cu lingăii spunându-ţi ce tip tare eşti, şi după ce nasul ţi se va vindeca şi te vei uita în oglindă şi vei fi iarăşi încântat de ceea ce vezi, să *nu* începi să gândeşti că experienţa prin care tocmai ai trecut este un coşmar, că nu s-a petrecut în realitate. Dacă o mai cauţi vreodată pe Julie Fredericks, domnule Mason, ne vom întoarce.

CAPITOLUL 20

— Bună, Emma.

— Neil, rosti Emma, dând din cap.

— Nu mi-ai spus că o să vii cu un prieten, Emma, zise Neil, îndreptându-şi bărbia – sau mai exact cele trei bărbii – către DeMarco.

Neil era un bărbat enorm de gras, de cincizeci şi ceva de ani, cu părul gălbui-cenuşiu prins într-o coadă de cal la ceafă, deşi capul începuse să-i chelească precum coada unui animal râios. Era îmbrăcat cu cămaşă înflorată, şort şi sandale. Gleznele lui aveau aproape aceeaşi circumferinţă ca pulpele lui DeMarco.

Camera mare pe care o ocupa era plină de computere, echipamente de înregistrare şi multe alte dispozitive electronice pe care DeMarco nu le putea identifica. Singura lumină era furnizată de monitoarele computerelor. Neil şedea pe un scaun pe rotiţe, cu fesele revărsându-i-se mult în afară. Scaunul îi permitea să se mişte repede şi fără efort printre jucăriile lui. Când nu vorbea, Neil sugea dintr-o acadea verde.

— E-n regulă, Neil, replică Emma. Nu numai că Joe mi-e prieten, dar el este clientul.

DeMarco îşi zise că Emma arăta obosită, dar părea să fi revenit la dispoziţia ei obişnuită. Poate că discutase cu individul care îi deranjase fata. DeMarco ştia că Emma putea fi extrem de convingătoare.

— Ah, clientul, rosti Neil. Deci el plăteşte nota?

— Nimeni nu plăteşte, Neil. Tel Aviv. Îţi aminteşti?

— Emma, eu şi oamenii mei…

— Oamenii tăi?

Neil îşi înălţă capul în direcţia unui negru tânăr care purta un tricou cu emblema echipei Washington Wizards. Nici Emma şi nici DeMarco nu îl observaseră pe tânăr când intraseră în camera prost luminată. Se găsea într-un colţ, aproape invizibil, în spatele unui ecran de laptop. Pe umerii individului atârnau şuviţe de păr ca nişte funii de culoarea ruginei; corpul i se mişca în ritmul sunetului care ieşea prin căştile de pe capul lui. Era atât de absorbit de munca şi de muzica lui, că nu părea să-şi fi dat seama că Neil are vizitatori.

— Oamenii nu sunt buni, Neil, rosti Emma.

— După cum nu e bună nici aducerea de prieteni neanunţaţi, Emma.

Emma făcu un gest din cap prin care recunoştea argumentul lui Neil.

— Aşa cum spuneam, Emma, eu şi oamenii mei am petrecut peste treizeci de ore la acest proiect. Treizeci de ore pe care le-aş fi putut dedica unor clienţi care plătesc.

— Considerăm Tel Aviv-ul plătit complet, Neil. Bine?

Neil tăcu o clipa, apoi pe chip i se lăţi un rânjet larg, care îi expuse dinţii ciudat formaţi.

— În acest caz, Emma, să mergem în biroul meu, unde ne vom simţi mai confortabil.

Emma şi DeMarco se luară după spatele imens al lui Neil şi ieşiră printr-o uşă metalică din camera cu computere, intrând într-o încăpere care părea un teren de joacă pentru adulţi. Pe rafturi erau depozitate toate jocurile de calculator imaginabile. Echipamente Nintendo şi Sega erau conectate la patruzeci şi cinci de ecrane de televiziune cu plasmă cu diagonala de peste un metru, care atârnau de pereţi ca nişte exponate de artă modernă. Peisajul era întregit de o masă de biliard, o altă masă cu o imitaţie de joc de fotbal şi o maşină de pimball[22], toate înşirate pe un rând.

Neil le făcu semn Emmei şi lui DeMarco spre două fotolii din faţa biroului său supraaglomerat,

apoi se aşeză în spatele biroului pe un scaun care probabil fusese special construit pentru dimensiunile lui impresionante.

— Vă aduc ceva ţie şi prietenului tău, Emma? Acadele, caramele, îngheţată?

— Oh, Doamne. Să trecem la afaceri, Neil!

Neil luă un laptop de pe podea, din spatele biroului. Îl deschise şi apăsă câteva taste.

— Ah, am ajuns unde trebuie, exclamă el. În primul rând, nu găsesc nicio legătură între răposatul Harold Edwards şi ceilalţi jucători ai acestei drame sudiste. Mattis nu l-a contactat niciodată prin telefon sau e-mail. El şi Edwards n-au fost niciodată colegi în aceeaşi unitate militară de rezervişti şi nici n-au aparţinut aceloraşi biserici, cluburi sau alte instituţii sociale. Edwards era cu zece ani mai bătrân decât Mattis şi a trăit exclusiv deasupra liniei Mason-Dixon[23], ceea ce reduce şansele ca cei doi să se fi cunoscut cândva în cursul vieţii.

Din dosarul medical al lui Edwards, am observat că era puţin peste greutatea ideală…

DeMarco aproape că izbucni în râs auzind asta. Neil considera pe oricine cu o greutate mai mică de cincizeci de kilograme peste normal ca având „puţin“ peste greutatea ideală.

— … Dar altfel era în formă fizică bună, iar din dosarele penale am observat că a avut parte de două condamnări pentru conducere sub influenţa alcoolului în ultimele treizeci şi şase de luni.

Neil mai linse o dată acadeaua, apoi reluă:

— Şi acum William Reynolds Mattis. Tipul e un GS-11[24] şi nevastă-sa e o coafeză care câştigă cam cinci dolari pe oră. Neil îşi ridică privirea de pe ecran spre Emma şi clătină întristat din capul lui mare. Chiar că ar trebui să fixăm un salariu minim decent în ţara asta.

— Mergi mai departe, Neil, rosti Emma.

— William şi soţia lui trăiesc din banii lor şi au un stil de viaţă corespunzător veniturilor. Casa lor

este ipotecată şi nu va fi plătită până în mileniul următor. În contul lor comun de economii au mai puţin de cinci mii de dolari; deţin două maşini, amândouă cu mai mult de o sută de mii de kilometri la bord. Slavă Domnului pentru pensia lui William de pe urma serviciului civil, altfel, după pensionare, oamenii ăştia ar mânca răbdări prăjite de trei ori pe zi. Pe scurt: dacă tipul este un asasin-ucenic, munca asta nu e prea rentabilă la început.

Şi acum domnul paznic de mlaştină, domnul Estep. Ăsta e interesant. La fel ca William, este funcţionar public de nivel mediu. Spre deosebire de William, nu dispune de conturi de economii. I-am văzut declaraţia de venituri. Nu are instrumente financiare purtătoare de dobândă, dar nici nu plăteşte vreo dobândă. Asta înseamnă că nu are împrumuturi neplătite. Iniţial am tras concluzia că Estep îşi ia salariul, trăieşte din el şi probabil şi-a moştenit casa. Dar apoi am fost inspirat să mai fac ceva – motiv pentru care alţi oameni decât Emma mă plătesc atât de bine, Joe: i-am verificat poliţele de asigurări.

Tipul ăsta, Estep, deţine toate jucăriile unui bărbat macho. Are un Corvette 1999, cumpărat de nou la momentul respectiv şi cu toate dotările. Casa lui, pe care nu are nicio ipotecă, este evaluată la o sută douăzeci de mii de dolari. Dacă ar fi trăit într-un loc mai civilizat, cum ar fi Arlington, de pildă, aceeaşi casă ar fi valorat jumătate de milion. Deţine un Jeep din 2000, o camionetă Ford cu tracţiune integrală din 2003, o barcă în valoare de treizeci de mii de dolari şi o alta de cincisprezece mii. Colecţia lui de arme este asigurată pentru treizeci de mii. Ce credeţi despre toate trufandalele astea, Emma şi domnule prieten?

— La fel ca tine, Neil, zise Emma. Omul dispune de o sursă invizibilă de venituri – servicii plătite în bani gheaţă, şi plătite foarte bine.

— Poţi să-l „caponezi“ pe individ dacă vrei, Emma. Ca să-l faci să vorbească, adică.

— Să-l „caponez“? se miră Emma.

DeMarco interveni pentru prima oară:

— Al Capone a fost trimis la puşcărie pentru evaziune fiscală şi nu pentru că era un gangster.

— Ştiu asta, replică Emma. Doar că nu am auzit cuvântul „Capone“ folosit până acum pe post de verb.

„Pun pariu că nu ştiai“, gândi DeMarco. Emma nu se simţea deloc bine când nu se dovedea cea mai deşteaptă persoană din încăpere.

Neil supse cu zgomot din acadeaua lui şi înghiţi şi ultimele rămăşiţe de pe băţ.

— Şi acum personajele cu adevărat interesante, reluă el. Taylor şi Donnelly. Ăştia doi au renăscut financiar în 1964.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă DeMarco.

— Înainte de 1964, atât Donnelly, cât şi Taylor aveau venituri tipice pentru clasa de mijloc, aşa cum era de aşteptat dacă avem în vedere profesiunile lor. Donnelly era un agent proaspăt angajat al Serviciului Secret şi avea un salariu de GS-5[25] în 1963, adică aproximativ cinci mii de dolari pe an. Domnul Taylor s-a înrolat în armată, s-a ridicat până la remarcabilul grad de sergent-major, apoi a fost lăsat la vatră şi a lucrat pentru poliţia statului Texas. În 1963 câştiga mai puţin ca Donnelly. Cei doi tineri – Donnelly avea douăzeci şi cinci de ani pe atunci, iar Taylor douăzeci şi şapte – nu aveau niciun fel de economii, aşa cum era de aşteptat, şi nici nu posedau case. Niciunul nu era însurat.

Mi-am lăsat mâinile să-şi facă treaba, continuă Neil, dând din degetele lui grăsane. Amândoi au crescut în sărăcie, Taylor sub nivelul minim de subzistenţă în Georgia rurală, iar Donnelly nu cu mult mai bine în Pennsylvania, unde tatăl lui era oţelar.

— Aşadar, ce s-a întâmplat în 1964? întrebă Emma.

— Nu ştiu, Emma dragă. Şi de aceea eu şi oamenii mei am pierdut atâta timp cu cererea asta a ta. Ai idee ce greu este să obţii informaţii de acum patruzeci de ani, înainte de naşterea maşinilor gânditoare?

— Ce ai găsit, Neil? Jur că, dacă te mai lungeşti mult, o să încep să-ţi fac trupul bucăţi.

— Mereu ai fost atât de violentă, Emma, zise Neil.

— Din fericire pentru tine, la Tel Aviv, mormăi Emma.

Neil se înfioră amintindu-şi.

— O să începem cu Donnelly, rosti Neil. În 1964 a plătit impozit pe venit pentru o moştenire de aproape două milioane de dolari.

— De la cine era moştenirea? întrebă Emma.

— Nu ştiu. Aşa cum am spus, asta se întâmpla în 1964, înainte ca vieţile noastre să fie reduse la şiruri de unu şi zero. Dar ştiu că nu putea moşteni ceva de la rudele lui lipsite de orice resurse financiare. E posibil ca Donnelly să fi avut o mătuşă bogată care trăia în Singapore şi el să fi fost nepotul ei favorit. Pur şi simplu nu ştiu. Tot ce ştiu este că Donnelly a raportat această bogăţie nou apărută la fisc şi, de tâmpit ce-a fost, a plătit un impozit uluitor de mare pentru sinceritatea lui.

Din acel moment s-a comportat financiar de o manieră atât de conservatoare, că mi se face silă. Dacă mi-ar fi dat cineva două milioane, aş avea acum cazinouri lângă Trump în Atlantic City. Dar Donnelly şi-a băgat banii din moştenire şi salariul pe care îl încasează în serviciul guvernului în conturi de economii, certificate de depozit, obligaţiuni, fonduri mutuale, chestii de genul ăsta. Absolut fără imaginaţie şi fără să-şi asume niciun risc. Astăzi tipul valorează cam şase milioane, dacă includem şi casa.

O avere netă de şase milioane suna foarte bine în urechile lui DeMarco, dar Neil vorbea în mod clar dispreţuitor.

— M-am uitat şi la poliţele de asigurări ale lui Donnelly, după ce informaţiile despre domnul Estep s-au dovedit atât de relevante. Ele au dezvăluit faptul că Donnelly este un modest colecţionar de artă orientală. Îşi cumpără o sabie sau un vas de orez la fiecare doi ani. Colecţia lui este asigurată pentru două sute de mii, dar abilitatea lui de a achiziţiona zorzoane orientale este mult sub venitul lui.

— Dar nu ştii de unde a venit mălaiul iniţial, zise Emma.

— Nu, Emma, ţi-o spun pentru a treia oară, şi mă simt foarte prost din cauza asta. Pot să continui?

Emma încuviinţă în tăcere.

— Şi acum domnul Taylor. Tipul ăsta este exact opusul lui Donnelly, adică un geniu financiar. Îmi scot pălăria în faţa lui. În 1964 Taylor a părăsit poliţia din Texas, s-a întors acasă la mama Georgia şi a început să cumpere *totul.* Este un mister total de unde a avut bani pentru primele achiziţii; echivalentul financiar al combustiei spontane. Asta în parte pentru că, în acelaşi timp cu începutul achiziţiei de lucruri, a continuat să se folosească de serviciile celei mai bune firme de consultanţă financiară din Atlanta.

Acum, Emma, după cum ştii, sunt destul de bun la adulmecarea urmelor, dar băieţii ăştia din Atlanta sunt nişte vrăjitori absoluţi în materie de finanţe. Declaraţiile de venituri ale lui Taylor arată donaţii neimpozabile către toate organizaţiile posibile cu excepţia Klanului, pierderi enorme din afaceri, tot felul de subterfugii ca să plătească mai puţin. Bănuiesc că averea netă actuală a lui Taylor este de peste o sută de milioane, dar s-ar putea să mă înşel cu o eroare de patru sute la sută.

— Dar şi el a început totul în 1964, la fel ca Donnelly? întrebă Emma.

— *Oui,* dar habar n-am cu cât a pornit şi de unde a avut bişţarii. Iar chestia asta mă oftică rău de tot.

— L-ai putea „capona“ pe Taylor? întrebă DeMarco.

— În niciun caz. Din cauza băieţilor din Atlanta pe care i-am menţionat. Iar teoretic averea lui Taylor ar putea fi complet legitimă. Să spunem, de exemplu, că a câştigat nouă sute de mii la un meci de poker în 1963 şi a folosit banii ca să cumpere acţiuni IBM. Suma lui se dublează. Apoi cumpără nişte pământ, pe care îl vinde, şi banii se împătresc. Şi aşa mai departe. Poate că aşa s-a întâmplat şi nimic nefiresc nu s-a petrecut în 1964. Pur şi simplu nu ştiu, Emma.

— Cei doi s-au întâlnit vreodată? întrebă DeMarco.

— Nu mi-am dat seama. În 1963 Donnelly se găsea în Los Angeles, iar Taylor, cum am mai spus, era în Texas. După 1964, Donnelly a fost numit în New York timp de doi ani, iar din 1966 până acum a stat în D.C. Taylor a plecat din Texas în decembrie 1963 înapoi în oraşul lui natal din Georgia. Locuieşte în aceeaşi casă din 1965.

Emma se ridică de pe fotoliul ei. Vru să-i strângă mâna lui Neil, dar observă pata verzuie de la ultima acadea de pe degetele individului. Aşa că îşi băgă mâna în buzunar după cheile de la maşină.

— Mulţumesc, Neil, zise ea.

— Oricând pentru tine, Emma, răspunse acesta.

CAPITOLUL 21

— Ei bine, Joe, zise senatorul Maddox, aş vrea să te fi putut ajuta, da' nu ştiu prea multe despre bâtrânu' Max, că el stă colo la mlaştină, atât de departe de lume. E doar un băiat bun care sprijină partidu', Dumnezeu să-l binecuvânteze, şi asta-i tot ce ştiu despre el.

— Domnule senator, rosti DeMarco, fără a se mai deranja să-şi mascheze neîncrederea. Maxwell Taylor e suficient de bogat ca să-şi cumpere o mlaştină pentru el singur. Dacă eu ştiu asta, atunci sunt sigur că dumneavoastră ştiţi mult mai multe. Pentru mine este foarte important să obţin amănunte despre acest om, domnule.

— Îmi pare rău, Joe, dar…

— Ce mai face doamna Maddox, domnule senator? schimbă DeMarco subiectul.

Amândoi bărbaţii se întoarseră ca să se uite la fotografia de pe colţul biroului lui Maddox: soţia senatorului, o frumuseţe sudistă devenită o matroană nesuferită.

J.D. Maddox era cel mai în vârstă senator de Georgia şi era implicat în politică de când purta pantaloni scurţi. J.D. era prescurtarea de la Jefferson Davis, dar, cam din perioada când negrilor li se recunoscuse dreptul la vot în Georgia, el începuse să-şi folosească iniţialele în loc de numele de botez. Avea un accent gros ca o şuncă de Alabama, păr alb ca zăpada şi o mustaţă à la Mark Twain. Aceste trăsături mai atrăgătoare se întregeau cu o faţă roşie de prea multe licori şi un stomac lăbărţat de prea multe prânzuri pe gratis. La peste şaptezeci de ani, posibil pentru că asta fusese intenţia lui, Maddox devenise o caricatura de politician sudist.

Cu doi ani înainte, Maddox – bărbat însurat, tata, bunic şi duşman înverşunat al tuturor păcatelor – simţise nevoia să îşi revigoreze bărbăţia zbârcită de timp în compania unei asistente din personalul lui, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani. Un asistent al altui politician prinsese de veste de mica escapadă a lui Maddox. Asistentul descoperise că, ori de câte ori avea nevoie de votul senatorului, tot ce trebuia era să îi facă discret cu ochiul şi să emită o remarcă despre dulceaţa tinerelor piersici de Georgia.

Speakerul aflase de problemele lui Maddox şi în mod firesc îşi arătase compasiunea. DeMarco fusese trimis să-l scape pe onorabilul senator de căpuşa care îl parazita, iar acesta se achitase de misiune descoperind că asistentul avea o slăbiciune pentru târfele de pe Fourteenth Street. Senatorul îi fusese atât de recunoscător lui DeMarco, încât îi promisese recunoştinţă veşnică – veşnicie care se părea că în cazul lui durase fix doi ani.

Maddox şedea acum în spatele unui birou de mărimea unei punţi de zbor a unui avion transatlantic de marfă şi îşi răsucea mustaţa cu o mână pe pielea căreia care se vedeau pete maronii. Omul încerca să găsească o cale amabilă de a-i spune lui DeMarco să se ducă la dracu'. Poate că Maddox îi datora o favoare lui DeMarco, dar Max Taylor era membru al circumscripţiei lui electorale. Pe de altă parte, referinţa lui DeMarco la soţia senatorului constituia o ameninţare subtilă. Ca politician experimentat ce era, Maddox alese pragmatismul în dauna principiului.

— Max Taylor este o enigmă, Joe. Are mai mulţi bani ca Midas, dar pun pariu că dincolo de graniţele statului Georgia nu sunt zece oameni care să-i cunoască numele. Dar în Charlton County, fiecare bărbat, fiecare femeie şi fiecare dulău îl cunoaşte pe Max Taylor pentru simplul motiv ca omul este *proprietarul* întregului ţinut.

— Unde-i Charlton County, domnule senator? Care este cel mai apropiat oraş mare?

— Nu e aproape de vreun oraş mare, fiule. Este aproape de mlaştina Okefenokee. Ridicându-se din fotoliu cu oarecare dificultate, senatorul continua: Vino încoace, yankeule, o să-ţi arăt pe hartă.

DeMarco veni lângă Maddox, alături de o hartă a statului Georgia care ocupa cea mai mare parte a unui perete.

— Vezi aici? zise Maddox. Pătratul ăsta în colţul de sud-est, chiar alături de Florida? Ăsta este Charlton County, Georgia. Toate liniuţele alea verzi haşurate pe care le vezi ocupând vestul ţinutului sunt mlaştina – marea Okefenokee. Chiar aici, de-a lungul marginii estice a mlaştinii, mergând în lungul autostrăzii 23, sunt toate orăşelele astea mărunte precum Racepond, Uptonville şi St. George. Cel mai mare este Folkston, reşedinţa ţinutului şi căminul lui Maxwell Taylor.

DeMarco îşi aminti din dosarul lui Billy Mattis ca el crescuse în Uptonville. Conform hărţii senatorului, oraşul natal al lui Billy se afla la mai puţin de un pătrat de hartă depărtare de Folkston, unde locuiau atât Estep, cât şi Taylor.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule senator, când afirmaţi că este proprietarul ţinutului? întreba DeMarco.

— Ah, vorbesc la propriu, fiule. Max Taylor deţine trei sferturi din pământurile din ţinut şi aproape toate afacerile mai mari ca o benzinărie. Le cumpărâ de patruzeci de ani. Este regatul lui personal.

Chestia asta putea explica situaţia financiară curentă a lui Taylor, dar nu şi modul cum începuse.

— Domnule senator, cum şi-a făcut individul primii bani?

Maddox ignoră întrebarea lui DeMarco şi se întoarse la fotoliul lui. Arcurile acestuia protestară

aflând de sosirea lui. Individul zâmbi viclean, mişcă din sprâncene ca un Groucho sudist şi spuse:

— Asta-i una dintre chestiile care fac din Max o enigmă.

— Cum adică, domnule? insista DeMarco.

Doamne, parcă scotea cu cleştele vorbele din gura omului.

— Adică nimeni nu ştie cum a obţinut banii. Max a crescut într-un bordei fără canalizare şi apă. Taică-său era uneori miner, alteori tăietor de lemne şi întotdeauna beat. Îşi bătea nevasta şi îşi bătea copiii. Iar Max are două surori, între care sunt cam cincisprezece ani diferenţă. Am auzit zvonul că aia mai bătrână e mama ăleia mai tinere, iar tatăl e tatăl lui Max. Înţelegi ce spun?

DeMarco încuviinţă.

— În fine, era genul ăla de familie şi Max a plecat de acasă la şaisprezece ani. A petrecut câţiva ani în armată, apoi şi-a luat o slujbă la poliţia din Texas, dar în 1964 sau aşa ceva se întoarce acasă şi începe să cumpere lucruri. Dar de unde au venit banii – ei bine, habar n-am, Joe, şi jur că-ţi spun adevărul. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că Max avea mai mulţi bani în 1964 decât se poate explica prin simpla economisire.

Senatorul se opri ca să-şi sufle nasul cu zgomot într-o batistă mare roşie.

În vreme ce Maddox inspecta conţinutul batistei, DeMarco întrebă:

— Aţi auzit vreodată zvonuri că ar fi fost implicat în ceva ilegal, domnule senator?

— Nu, Joe, nu pot afirma aşa ceva. Dar Max mi-a făcut întotdeauna impresia unui om prudent. Dacă a decis să comită ceva în afara legii, mă îndoiesc că ar fi lăsat vreodată sa se afle.

— Ce-mi puteţi spune despre implicarea lui politică, domnule senator?

Senatorul îşi arătă dantura albă ca porţelanul cel mai fin.

— Să-ţi spun o poveste despre politica lui Max. Cu o luna înainte de alegeri, Max m-a sunat o dată la birou – ţine minte că asta se petrecea cu ani în urmă – şi mi-a comunicat imensa lui insatisfacţie cauzată de poziţia mea în legătură cu o lege care avea efect asupra uneia dintre investiţiile lui.

— Ce fel de investiţie, domnule senator? Vă amintiţi?

— Oh, îmi amintesc foarte bine. Petrol marin. Max aparţinea unui grup care voia să înfigă nişte sonde într-un soi de sanctuar al păsărilor la mică distanţă de coastă. Cei trei funcţionari din consiliu au votat blocarea forajelor, iar eu am votat cu ei, contra unui contract militar pe care îl doream pentru o firmă din Savannah. Lui Max nu-i păsa deloc de păsările alea, îţi spun eu.

Senatorul râse amintindu-şi întâmplarea, şi râsul se transformă într-un acces de tuse care îi schimbă culoarea feţei din roşu în violaceu. Când se opri, Maddox continuă:

— Şi acum să-ţi spun ce a făcut, Joe. Max m-a sunat şi mi-a comunicat că districtul lui – repet, districtul *lui* – avea să voteze contra mea la alegerile următoare. Îţi poţi imagina ce ego tre' să ai ca să faci o asemenea declaraţie? Evident că am crezut că îndrugă prostii, căci districtul votase mereu pentru partid în trecut, aşa că i-am râs în nas. Dar vine ziua alegerilor, Joe, şi aproape toţi votanţii înregistraţi din acel district votează cu adversarul meu. Nouăzeci şi opt la sută dintre ei.

Dacă te gândeşti mai bine la o asemenea poveste, Joe, ajungi să te sperii. Ori Max le-a spus oamenilor ălora cum să voteze, iar ei s-au supus ca nişte oi, ori a controlat urnele de vot şi le-a schimbat opţiunile. Mie mi se pare că, oricum ar fi, e ceva înspăimântător. Mi-am menţinut locul de politician la mustaţă, Joe.

Senatorul se opri ca să bea dintr-o cană de cafea de pe birou. Lui DeMarco i se păru că emană miros de bourbon.

Senatorul îi zâmbi lui DeMarco.

— Din fericire, acum mă bazez mai mult pe oamenii din oraşe decât pe ţărănoii care trăiesc în Okefenokee, aşa că nu mă mai deranjează aşa de tare când Max e ofticat. Dar îţi spun că atunci aproape că m-a adus în pragul infarctului.

DeMarco rămase tăcut câteva clipe, încercând să-şi dea seama cum să pună următoarea întrebare. Nu găsea o cale subtilă de a o face.

— Care sunt sentimentele lui Taylor despre actuala administraţie, mai ales despre preşedinte?

— Preşedintele? Păi cred că îl place. I-a donat cincizeci de miare în ultima campanie.

— De ce să fi făcut asta?

— Ei bine, aşa cum ştii, preşedintele crede cu tărie în reforma sistemului de taxe – iar bătrânul Max plăteşte o groază de taxe.

— A sunat în ultima vreme ca să se plângă de vreo acţiune a preşedintelui?

— Nu. De ce mă tot întrebi despre Max şi preşedinte, fiule?

CAPITOLUL 22

DeMarco ezită, apoi ridică pumnul şi ciocăni la uşa lui Billy Mattis. Îi deschise o femeie drăguţă, care se apropia de treizeci de ani. Avea păr blond-cenuşiu, lung până la umeri şi aranjat în stilul demodat al lui Farah Fawcett, şi o siluetă plăcută. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi cu o bustieră. DeMarco avu imediat impresia unei fiinţe cam împrăştiate, dar plăcute şi amabile, şi îşi zise că de poalele pantalonilor femeia ar fi trebuit să aibă agăţaţi vreo doi plozi.

— Bună, rosti ea cu un zâmbet. Ce doreşti?

DeMarco îşi scoase portofelul cu legitimaţia, îl deschise şi îl închise înainte ca ea să apuce să citească.

— Guvernul federal, doamnă, rosti el. Trebuie să vorbesc cu domnul Mattis.

— Ăă, desigur, zise ea, pe moment tulburată de seriozitatea lui DeMarco, după care se însenină din nou şi adăugă: Eu sunt Darcy, soţia lui Billy. Intraţi.

Era mândră să fie soţia lui Billy; DeMarco îşi dădea seama de asta doar din felul în care pronunţa cuvintele. În timp ce o urma în casă, ea zise:

— Lucraţi cu Billy?

— Nu, doamnă. Trebuie doar să vorbesc cu el.

— Păi atunci luaţi un loc şi eu mă duc să-l chem. Părăsi încăperea strigându-şi soţul veselă: Iubitule, a venit un tip să te vadă.

DeMarco se uită prin casa lui Mattis. Ştia din relatarea grasului de Neil că soţii n-aveau prea mulţi bani, dar vedea acum că fiecare obiect din casă fusese ales cu grijă de un ochi priceput. Locul era intim, confortabil şi plăcut. Mai că-şi dorea să

o fi putut ruga pe Darcy Mattis să îl ajute la decorarea casei lui pustii.

Billy intră în încăpere. Avea părul umed, ca şi cum abia ar fi ieşit de sub duş. Purta blugi şi un tricou alb. În picioare nu avea nimic. Părea un băiat desculţ şi bronzat. Când îl zări pe DeMarco în living, Billy tresări de surprindere şi DeMarco aproape că văzu cum i se strânge stomacul de teamă.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Billy.

DeMarco o văzu pe Darcy Mattis făcând ochii mari. Erau oameni politicoşi, decenţi, şi mitocănia neaşteptată a soţului ei o şocase.

Când văzu că DeMarco nu răspunde imediat şi că Billy continuă să se uite urât la el, Darcy Mattis privi spre DeMarco cu îngrijorare şi neîncredere. Credinţa în soţul ei îi era nestrămutată, loialitatea neţărmurită. Dacă Billy nu-l plăcea pe DeMarco, atunci nu-l plăcea nici ea.

— Ce se petrece, Billy? întrebă ea. Cine e omul ăsta?

— Trebuie să vorbim, Billy, zise DeMarco. Ar fi cel mai bine dacă am discuta între patru ochi.

Billy se uită la nevastă-sa, apoi iarăşi la DeMarco.

— Nu. Nu avem ce discuta. Ieşi afară din casa mea!

— Billy, mă aflu aici ca să te ajut. Orice s-ar fi petrecut la râul Chattooga, orice ai fi făcut, ştiu că ai fost obligat.

— Billy, ce spune omul ăsta? întrebă Darcy Mattis.

Auzind clopoţelul de alarmă din vocea soţiei sale, Billy o luă de mână şi îi spuse cu blândeţe:

— Nu spune nimic, iubi. Accentul lui sudic era menit să îi alunge ei temerile, dar de această dată nu funcţionă. Privind înapoi spre DeMarco, adăugă: În plus, tocmai pleacă. Acum.

— Billy, nu fi prost, insistă DeMarco. Ştiu de Taylor şi Estep.

Billy se albi la faţă.

— Oh, Doamne, exclamă el.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără voie.

— Billy, nu e prea târziu, accentuă DeMarco. Fii sincer cu mine!

Billy clătină din cap. DeMarco îşi dădea seama că el continua să se gândească la Taylor şi Estep. Părea atât de şocat, încât îi amintea lui DeMarco de un pacient cu cancer căruia tocmai i se comunicase că mai are doar câteva luni de trăit.

— Billy, interveni Darcy Mattis. Chestia asta mă sperie. Ce se întâmplă?

Billy o mângâie iarăşi pe soţia sa pe mână şi zise:

— Taci, iubi. Totul e-n regulă.

Iubirea dintre aceşti doi oameni putea fi simţită fizic. În sinea lui, DeMarco se strâmbă gândindu-se cât ar fi fost Darcy Mattis de afectată dacă soţul ei ar fi păţit ceva. Se întrebă totodată cum era să fii iubit cu o asemenea intensitate.

— Nu este în regulă, Billy, rosti DeMarco, şi o ştii prea bine.

— Ieşi naibii de aici, la dracu', sau o să te rănesc!

„Nu, n-ai s-o faci", îşi spuse DeMarco. Billy era un tip care proteja, nu care provoca durere.

— Bine, Billy. Plec, dar te rog să mă suni dacă te răzgândeşti.

Îi dădu lui Billy o carte de vizită cu numerele lui de telefon, iar când Billy refuză să o ia, o lăsă pe o măsuţă din apropiere.

Uitându-se spre Darcy Mattis, DeMarco zise:

— Vedeţi dacă îi puteţi băga minţile în cap soţului dumneavoastră, doamnă Mattis.

— Lasă-mi soţia în pace, izbucni Billy, făcând un pas către DeMarco, cu pumnii strânşi. Billy era în stare să facă rău ca să-şi protejeze soţia. Şi-acum ieşi dracului din casa mea!

DeMarco se întoarse la maşina lui şi rămase acolo în întuneric o oră întreaga, fără să facă

nimic. Voia să vadă dacă Billy avea să dea fuga la Estep. Nu o făcu. La zece şi jumătate luminile se stinseră. DeMarco se îndoia că Billy avea să doarmă buştean.

Îl sună pe Mike, omul Emmei, pe celular. Îi spuse că a doua zi de dimineaţă voia ca Sammy să-l urmărească pe Billy, iar Mike să se lipească de Estep.

— Şi tu ce ai să faci? întrebă Mike.

— Am să vă coordonez eforturile, răspunse DeMarco.

CAPITOLUL 23

Unele zile merg rău. Încep rău şi se sfârşesc rău, iar între început şi sfârşit nu se petrece nimic bun. Pentru DeMarco, primul indiciu că va avea o zi proastă fu faptul că se trezi târziu. Sări direct în maşină – cu părul ud, nepieptănat, cu cămaşa neîncheiată, cu cravata desfăcută – şi porni în trombă pe alee, răsturnând conţinutul pubelei pe peluza atent îngrijită a vecinului. Când termină de strâns gunoiul, era plin de sos de roşii pe mâini.

Asta ar fi trebuit să ajungă pentru o dimineaţă, dar un zeu pus pe şotii decise că nu era. Conducând pe banda de mijloc a şoselei de centură, maşina lui DeMarco hotărî de capul ei că a sosit momentul să îşi pună transmisia la odihnă pe vecie. Cea mai mare parte a şoferilor prinşi în urma lui până ce DeMarco reuşi să-şi tragă maşina în lateral, bărbaţi şi femei deopotrivă, îi arătară degetul mijlociu ridicat când trecură pe lângă el. Cele două ore pe care le petrecu până la sosirea unui utilaj de remorcare îi dădură suficient răgaz să-şi plângă singur de milă şi să se gândească la faptul că ziua nu avea cum să devină mai rea.

DeMarco ajunse în sala de aşteptare a unui garaj extrem de scump din Georgetown – genul de loc unde ţi se oferă o cafea Starbucks drept compensaţie pentru cei nouăzeci de dolari taxă pentru ora de lucru –, şi acolo primi un telefon de la Mike.

— Billy s-a dus iarăşi la Estep, zise Mike. De dimineaţă, când a plecat la lucru, s-a plimbat o vreme fără sens ca să se asigure că nu era urmărit, dar Sammy nu l-a pierdut din ochi. Sammy e un păduche pe roţi. În cele din urmă s-a oprit la cafeneaua de pe K Street, nu prea departe de

apartamentul lui Estep. Ăsta era la cafenea când a ajuns Billy acolo. L-am urmărit.

Mike îi povesti că Estep vorbise cea mai mare parte din timp, în vreme ce Billy stătea acolo, „arătând pleoştit“.

— Sammy a intrat şi a încercat să audă ce se discuta acolo, dar nu s-a putut apropia suficient. Estep îl ţinea pe Billy de braţ şi îi şoptea ceva. „Cam agitat“, aşa spune Sammy că se comporta individul, ca şi cum încerca să-l convingă pe Billy de ceva. După ce au discutat, Billy s-a dus la birou, cu Sammy pe urmele lui.

— Ce a făcut Estep după plecarea lui Billy? întrebă DeMarco.

— A mai stat în restaurant vreo jumătate de oră, fumând şi bând cafea. Cred că se gândea. Apoi s-a ridicat şi a dat un telefon rapid. S-a aşezat înapoi la loc şi circa zece minute mai târziu a sunat telefonul din restaurant. A vorbit o vreme, apoi a dat un alt telefon care a durat cam zece minute.

— Dă-mi numărul de telefon, rosti DeMarco, ca să o sun pe Alice.

— Am făcut-o eu deja. Alice e furioasă rău pe tine. Spune că nu-ţi pasă dacă moare sau trăieşte.

— Nu-mi pasă. Aşadar, ce a descoperit Alice?

— Nimic. E posibil ca primul apel să fi fost un semnal. Ştii tu, apelezi, laşi telefonul să sune o dată, apoi închizi, iar persoana apelată se duce la o cabină telefonică şi îl sună înapoi pe Estep la cafenea.

— Cum rămâne cu al doilea apel, care a durat zece minute?

— A fost pe numărul unui bar din Waycross, Georgia.

— Deci nu ştim pe cine a sunat?

— Deja ţi-am spus asta.

Incapabil să se mai gândească la ceva, DeMarco spuse:

— Atunci rămâi lipit de Estep.

— O voi face, replică Mike.

Doamne, morocănos mai era azi.

— Sammy are numărul meu de celular, nu? întrebă DeMarco.

— Mda, şi sunt sigur că te va suna când va avea nevoie de ajutorul tău.

Mike închise fără să-şi ia rămas-bun.

Moralul angajaţilor părea într-o groapă adâncă. DeMarco îşi zise că poate sosise timpul să organizeze o petrecere pentru toată lumea.

*

DeMarco luă un taxi ca să ajungă la întâlnirea de la Marriott; în acel moment era în întârziere cu cinci ore. Omul cu care se întâlnea, George Morris, directorul financiar al unei fabrici de foi de tablă din districtul Speakerului, nu era un individ fericit. Probabil că ar fi fost la fel de nefericit dacă DeMarco ar fi ajuns la timp.

— *Trebuie* să reducem beneficiile pensionarilor, Joe. Din curtoazie îi dăm de ştire şi lui Mahoney despre asta. Nu îi cerem permisiunea.

— Mahoney zice nu, declară DeMarco.

Faptul că Speakerul îl pusese pe DeMarco să-l ajute pe amiralul Banks nu îl împiedica să îi dea şi alte misiuni.

— Hei, fie facem chestia asta, fie începem concedierile.

— Nu veţi concedia pe nimeni. În cele două contracte cu armata pe care le-aţi primit scrie negru pe alb că veţi suferi penalităţi pentru întârzieri la livrare. În ziua în care veţi înmâna preavizele cineva de la Pentagon va începe să citească aceste contracte.

— La dracu', Joe, suntem pe moarte! Competiţia externalizează totul şi costurile au crescut vertiginos. Trebuie să facem ceva.

— George, spune-mi un lucru. Dacă sunteţi pe moarte, cum se face că directorul vostru a primit de la consiliul de administraţie o primă de trei milioane de dolari anul acesta? Asta se adaugă la salariul de douăsprezece milioane.

— Cum ai aflat…

— Iar tu ai primit unu virgulă şase milioane, inclusiv opţiuni în acţiuni.

— Am meritat fiecare bănuţ din pri…

— Nu vei tăia beneficiile pensionarilor şi nu vei face concedieri.

Morris rămase o clipă spumegând de mânie, apoi zise:

— De ce naiba am contribuit cu jumătate de milion la campania lui blestemată? Spune-mi, DeMarco!

— Aţi contribuit cu jumătate de milion ca să primiţi două contracte cu armata, în valoare de şase sute de milioane, care menţin o mie două sute de oameni angajaţi.

— Dar rata noastră de profit…

În acea clipă sună celularul lui DeMarco.

Vocea nazală a lui Sammy Wix îi umplu urechile:

— Tipul ăsta, Mattis. Stă într-un bar, ca şi cum aşteaptă pe cineva.

— Minunat, replică DeMarco. Sună-mă când apare cineva.

— Ăă, şefu', tre' să plec pân' la şase. I-am spus lu' Emma, când m-a angajat pentru chestia asta, că pot lucra în fiecare zi săptămâna asta, mai puţin diseară. E ziua nepotului meu. Emma mi-a zis că nu e nicio problemă.

„La naiba."

— Bine, Sammy, înţeleg. Unde eşti?

Sammy îi spuse.

— Trebuie să plec, George. Să nu cumva să i te opui lui Mahoney.

Apoi DeMarco îşi aminti că maşina lui continua să fie pe butuci.

Acum înţelese cu adevărat ce însemna o zi proastă.

CAPITOLUL 24

Taxiul îl lăsă pe DeMarco în faţa unui restaurant grecesc. Sammy Wix şedea înăuntru, la o masă de lângă fereastră.

— E în barul ăla de colo, rosti Sammy, arătând în cealaltă parte a străzii cu bărbia lui îngustă. Cred că avea nevoie de ceva alcool.

— Şi eu cred asta, Sammy, îl aprobă DeMarco. Se gândi o secundă. Sammy, cât de curând trebuie să pleci?

— Mai pot sta o oră.

— Bun. Ce-ar fi să te duci acolo şi să-ţi iei ceva de băut? Vezi dacă Mattis vorbeşte cu cineva.

Limba lui Sammy se ivi din gură ca un şarpe încercând să prindă o picătură de ploaie.

— Sigur, pot face asta, acceptă el.

DeMarco ocupă locul lui Sammy în restaurant. Treizeci de minute mai târziu, Sammy se ivi cu un zâmbet pe chip. DeMarco îşi zise că ticălosul luase una mică.

— Stă acolo de unu' singur, şefu', zise Sammy. Bea bere, foarte încet. Poate că nu se întâlneşte cu nimeni. Poate că vrea să se îmbete sau nu are chef să se ducă direct acasă la cucoană.

DeMarco înţelegea că un bărbat cu problemele lui Billy putea simţi nevoia câtorva pahare, dar Billy nu părea un băutor.

— Barul are ieşire de serviciu, Sammy?

— Mda, da' are o chestie d'alea pentru alarme de pompieri pe ea. Sammy se mută de pe un picior pe altul. În cele din urmă îşi drese glasul şi zise: Ăă, şefu', tre' să plec. Nu vreau să întârzii la petrecerea lu' nepotu. E favoritu' meu, ticălosu' ăla mic.

— Înţeleg, Sammy. Şterge-o!

Sammy ajunsese deja la câţiva paşi distanţă, când DeMarco îşi aminti de maşina lui.

— Stai un pic, Sammy, îl strigă el din urmă. Nu am maşină. E la reparat. Dacă tipul o şterge de acolo, o să rămân de căruţă. Poţi lua un taxi şi să-mi împrumuţi mie maşina ta? Îţi plătesc eu taxiul.

— Nicio problemă, şefu'. Şi o să iau metroul. Opreşte chiar acasă la fiică-mea. Uite cheile de la maşină.

Sammy arătă înspre locul unde îi era parcată maşina.

— Şi, şefu', continuă Sammy, coborându-şi vocea, în caz că ai nevoie, ai un puşcoci sub scaun. Un treişopt. E încărcat şi piedica e trasă.

— Sammy, zise DeMarco, dacă mă voi trezi într-o situaţie care necesită folosirea armei, o să chem un poliţist.

Comentariul îl surprinse pe Sammy. DeMarco arăta a tip căruia îi place să aibă un arsenal propriu.

DeMarco spera că Billy va continua să bea suficient ca el să apuce să mănânce de seară. Comandă ceva de mâncare şi o bere şi se aşeză pe un scaun liber de la bar ca să aştepte. Aşteptarea se dovedi lungă. Încercă să schimbe câteva cuvinte cu proprietarul localului ca să mai treacă timpul, dar bariera lingvistică se dovedi insurmontabilă. Proprietarului nu-i plăcea baseballul, iar DeMarco habar n-avea de gestiunea unui restaurant. Până la ora opt, DeMarco îngurgitase alte două beri, iar proprietarul se pregătea să închidă localul. Când începu să şteargă pe jos chiar sub scaunul lui, DeMarco pricepu aluzia şi plecă să piardă vremea într-un magazin de computere alăturat.

Mattis ieşi în sfârşit din bar pe la ora opt şi jumătate. DeMarco îl urmări cum se duce la o maşină parcată şi descuie portiera. Pentru un individ care băuse de la ora cinci, Billy părea surprinzător de stabil pe picioare. Rămânea o enigmă de ce Mattis îşi petrecuse patru ore singur

într-un bar, rămânând treaz. DeMarco se întrebă dacă nu cumva aşteptase pe cineva care nu mai apăruse la întâlnire. Pe măsură ce lumina zilei dispărea cu rapiditate, o nouă posibilitate îi trecu prin minte – poate că Billy aşteptase lăsarea întunericului ca să meargă să întâlnească pe cineva.

Maşina lui Sammy era un Plymouth din 1986, mai lung decât o limuzină. DeMarco fu îngrijorat că nu va putea să ţină pasul cu Mattis până ce răsuci cheia în contact. Poate că maşina aparţinea de drept unui muzeu auto, dar motorul torcea ca la o cursă de maşini. Mai rămânea să găsească maneta minune cu care să dea scaunul înapoi, pentru ca genunchii lui să nu fie definitiv distruşi.

DeMarco se aştepta ca Billy să pornească spre şoseaua de centură şi înapoi către Annandale, unde locuia, dar individul se îndreptă în direcţie opusă. DeMarco deveni tot mai nedumerit pe măsură ce îl urmărea. În loc să apuce pe oricare dintre arterele care ieşeau din oraş, Billy se îndrepta direct spre cartierul sud-estic al oraşului.

Southeast D.C. este o zonă de război civil, un experiment social eşuat în mod lamentabil. Este un cartier al împuşcăturilor din maşină, al violenţelor între bande şi al haosului generat de droguri. Cine conduce pe acolo îşi ţine geamurile maşinii ridicate şi se roagă să nu rămână fără combustibil. DeMarco nu-şi putea imagina de ce Billy alesese să se îndrepte spre acest loc rău famat din oraş.

Mattis traversă podul John Philip Sousa şi se opri lângă Minnesota Avenue. Pe un colţ era o bancă, în peretele căreia era încastrat un bancomat, iar pe celălalt colţ se afla o farmacie Rite Aid. Farmacia tocmai se închisese şi proprietarul cobora un grilaj de fier peste ferestre. Spre deosebire de DeMarco şi de vecinii acestuia din Georgetown, negustorii din acest cartier nu aveau pretenţii estetice în privinţa grilajelor care le acopereau şi protejau vitrinele.

DeMarco trecu de Mattis şi parcă la o jumătate de cvartal mai încolo, pe aceeaşi parte a străzii. Nu îl vedea pe Billy, dar, dacă acesta ieşea din maşină, avea să-l zărească în oglinda retrovizoare.

Exact la ora zece, Mattis ieşi din maşina lui, privi atent în jur şi se duse la bancomat. În vreme ce îşi tasta codul personal în maşinărie, doi adolescenţi negri dădură colţul pe cealaltă parte a străzii.

— Hei, bogătaşule, strigă unul din ei, dacă scoţi ceva verzişori, scoate câţiva şi pentru mine.

Capul lui Mattis tresări în direcţia celor doi adolescenţi şi DeMarco văzu că era mai tensionat decât o coardă de chitară. Mattis îşi dădu repede seama că băieţii nu reprezentau o ameninţare şi se întoarse spre bancomat. Numără banii eliberaţi de maşinărie, dar nu-i introduse imediat în portofel. O privelişte periculoasă într-un asemenea cartier, în opinia lui DeMarco.

Atenţia lui DeMarco fu atrasă pe moment de cei doi puşti. Ca să celebreze reacţia lui Mattis la vorbele lor de duh, cei doi îşi strânseră mâinile conform unui adevărat ritual, atât de complicat încât putea fi calificat drept coreografie. Adolescenţii continuară să meargă pe stradă în direcţia lui DeMarco, glumind unul cu celălalt. Ajunseră chiar vizavi de locul unde era DeMarco, când un automobil de culoare închisă veni în trombă de după colţ şi se opri lângă bancomat.

Maşina rămase între Billy şi bărbatul care coborî din ea. Acesta îi spuse ceva lui Mattis, care încuviinţă şi îi arătă bancnotele din palmă. Individul zâmbi – apoi ridică o armă pe care o ţinea de-a lungul piciorului drept şi îl împuşcă pe Billy în piept.

Billy Mattis se dădu în spate până când se lovi de zid. Rămase o secunda privind uluit în jos spre pieptul care îi sângera, apoi se prelinse în poziţie şezândă la baza bancomatului. Prăbuşindu-se, mâinile i se aşezară frumos în poală. Asasinul

alergă spre Billy, luă banii din mâna victimei, apoi alergă înapoi spre maşină. Porni motorul şi veni în trombă spre DeMarco.

DeMarco nu mai stătu să analizeze situaţia. Pur şi simplu acţionă. Reacţiona instinctiv, fără să se gândească la consecinţe. Porni motorul automobilului lui Sammy şi ieşi cu maşina chiar în calea automobilului care se apropia în trombă. Impactul îl trimise pe DeMarco pe locul pasagerului şi capul i se izbi violent de geamul portierei.

DeMarco se scutură şi privi spre maşina asasinului. Încremenise pe loc şi şoferul părea inconştient. Capul îi căzuse pe claxonul aflat pe volan şi DeMarco găsi sunetul strident ciudat de reconfortant.

Creierul lui DeMarco intră în sfârşit în ritm cu reflexele. Scotoci după arma lui Sammy, cea despre care grasul îi spusese că e ascunsă sub scaunul şoferului. Mâna cercetă locul cu febrilitate, încercând să găsească arma, şi lui DeMarco i se păru că trece o eternitate până ce atinse metalul dur. Cu revolverul în mână, DeMarco se furişă pe portiera din dreptul locului pasagerului şi se ghemui în spatele barei de protecţie a maşinii. Sammy spusese că piedica armei era ridicată, ceea ce era un lucra bun, de vreme ce DeMarco habar n-avea unde se găsea siguranţa.

Văzu că asasinul începea să-şi vină în fire. Individul se ridică încet, ameţit şi dezorientat. Pe partea stângă a feţei îi curgea un firicel de sânge de la o tăietură la sprânceana dreaptă. Privirea lui DeMarco fu atrasă de o mişcare pe partea cealaltă a străzii. Erau cei doi băieţi, care se ascundeau în spatele unui tomberon.

Strigă spre băieţi:

— Sunaţi la 911! Plecaţi naibii de aici şi aduceţi poliţiştii.

Niciunul din ei nu se mişcă. Ai naibii puşti!

Asasinul deschise portiera şi ieşi încet din maşină. Se clătină şi aproape căzu, dar îşi reveni. Era un tip cu o faţă îngustă, cam de înălţimea lui DeMarco, îmbrăcat cu un costum bej de vară şi o cămaşă albă desfăcută la gât. Avea părul negru ca tăciunele, pieptănat cu creastă, uns bine cu gel şi dat pe spate, lăsând să se vadă obrajii supţi şi cicatrice de la acnee. O aluniţă mare, în formă de lacrimă, păta chipul omului lângă ochiul drept.

Aluniţa se vedea bine şi DeMarco îşi dădu seama că îl cunoştea pe individ. Se numea John Palmeri şi tatăl lui fusese un asociat al tatălui lui DeMarco. Spre deosebire de DeMarco, John Palmeri îşi urmase tatăl în afacerile familiei. La vârsta de şaisprezece sau şaptesprezece ani, ultima dată când îl văzuse DeMarco, Palmeri se îndrepta spre o şcoală de corecţie pentru delincvenţi juvenili pentru că furase o maşină. Iar acum, aproape douăzeci de ani mai târziu, se afla în Southeast D.C., ucigând un agent al Serviciului Secret. Ce naiba se întâmpla?

DeMarco văzu că Palmeri era nesigur pe picioare şi părea că va leşina curând din pricina loviturii la cap. Urmări cu o fascinaţie morbidă cum o picătură de sânge se scurse încet pe obrazul lui Palmeri şi căzu pe cămaşă, făcând o pată mică în dreptul inimii. Pe piciorul drept al lui Palmeri se bălăngănea un revolver care părea lung de cel puţin o jumătate de metru.

DeMarco zise:

— John, aruncă arma. Te rog.

DeMarco simţea adrenalina cum îi aleargă prin vene. Se simţea de parcă întregul corp îi era străbătut de curent electric.

Palmeri nu păru să-l audă pe DeMarco şi continuă să stea în picioare, clătinându-se uşor. Poate că Palmeri nu-şi dădea seama că era înarmat, deoarece stătea ghemuit în spatele maşinii lui Sammy. Ca să-i atragă atenţia, DeMarco se ridică

în picioare şi îndrepta arma lui Sammy către Palmeri, ca şi cum ştia prea bine ce face.

În vreme ce se ridica, Palmeri privi în direcţia lui. Niciun semn de recunoaştere. Clipi de câteva ori, ca şi cum încerca să-şi limpezească privirea şi să-l prindă bine pe DeMarco în raza vizuală, apoi începu să ridice arma. DeMarco era convins că Palmeri nu-şi dădea seama cât de *încet* se mişca.

— John, aruncă arma, la naiba! ţipă DeMarco.

Palmeri se uită la el, cu ochi sticloşi, şi continuă să ridice arma.

De ce naibii nu arunca revolverul?

Nu-l arunca. DeMarco crezu că în acel moment ţipase din nou, dar ulterior nu mai fu chiar sigur, căci în acea clipă Palmeri trase şi un glonţ ricoşă din bara de protecţie a maşinii lui Sammy. Dacă maşina nu ar fi fost acolo, glonţul l-ar fi lovit pe DeMarco în stomac sau în vintre.

DeMarco ripostă imediat. Nu încercase să-l omoare pe Palmeri. Trase de cocoşul armei lui Sammy din pură teamă când glonţul asasinului ricoşă din maşina lui Sammy.

DeMarco îl împuşcă pe Palmeri drept în inimă, absolut întâmplător.

Râmase acolo, îngrozit de ceea ce tocmai se petrecuse. Aşteptă o clipă ca să vadă dacă Palmeri se va ridica, ştiind că n-o va face, apoi se duse încet spre el, continuând să aţintească arma lui Sammy către trupul căzut al individului. Mâna în care ţinea arma îi tremura ca şi cum ar fi avut parkinson.

Palmeri stătea cu ochii larg deschişi, privind spre cer către un Dumnezeu care deja îl uitase. Cămaşa albă absorbea sângele ca un burete. Pata se împrăştia geometric, generând un cerc perfect prin care să-i iasă sufletul.

Cu coada ochiului, DeMarco percepu o mişcare. Adolescenţii ieşiseră din spatele tomberonului.

— Chemaţi poliţia, strigă el spre ei, dar cu o voce destul de jalnică.

În loc de asta, băieţii traversară strada în direcţia lui. Instinctele lor de supravieţuire în jungla urbană trăseseră deja concluzia că DeMarco nu reprezenta o ameninţare.

— Omule, l-ai împuşcat, zise unul din ei.

Continuând să se uite la cadavru, DeMarco repetă moale:

— Chemaţi poliţia.

Nu ştia ce-ar putea face cu arma din mână. Voia să o arunce, dar se temea ca arma să nu se descarce involuntar şi să-i găurească piciorul. În cele din urmă, o puse pe capota maşinii lui Sammy.

— A murit nemernicul? întreba acelaşi puşti.

DeMarco încuviinţă tăcut şi se uită la băieţi. Păreau să aibă cam paisprezece ani. Cel care vorbise avea un aer prietenos, cu un zâmbet larg. Purta o şapcă cu însemnele echipei de baschet Chicago Bulls, pusă invers, un tricou fără mâneci cu Michael Jordan şi pantaloni scurţi care îi ajungeau până la genunchi. În picioare avea pantofi de tenis cu talpă înaltă, proiectaţi parcă pentru marşuri pe Lună. Celălalt puşti era îmbrăcat aproape identic, cu excepţia faptului că echipa lui favorită era New York Knicks.

DeMarco îşi scoase celularul din buzunar, i-l pasă puştiului cu şapca de la Bulls şi îi spuse:

— Cheamă poliţia.

Cei doi tineri se priviră nesiguri. Nu aveau niciun chef să cheme poliţia.

— De ce nu-i suni tu? întrebă admiratorul echipei Knicks.

— Fiindcă trebuie să-l verific pe tipul de la bancomat, răspunse DeMarco, pornind spre Billy. Nu mergea repede. Ştia deja că Mattis nu mai putea fi ajutat. Şi să nu atingeţi nimic, le strigă el băieţilor peste umăr.

— Ştim asta, albule, rosti fanul echipei Knicks. Pe pariu că am văzut mai multe crime ca tine.

DeMarco era convins de asta.

Ajunse la Billy şi se uită la el. Spre deosebire de Palmeri, ochii lui Billy erau închişi. Mattis părea ciudat de împăcat. Dacă n-ar fi existat gaura mică şi roşie din piept, ar fi părut un om care şi-a ales un loc bizar ca să tragă un pui de somn.

Deşi convins că murise, DeMarco îngenunche şi-i verifică pulsul. Cu inima bătându-i nebuneşte, DeMarco nu era sigur că ar fi putut sesiza pulsul slab al lui Billy. „Amărâtul de tine, gândi el. Cum poate sfârşi aşa un tip care arata ca Mickey Mantle? “

DeMarco refuză să se gândească la ceea ce avea sa însemne moartea lui Billy pentru soţia lui.

Întorcându-se la maşina lui Sammy, îi întrebă pe băieţi dacă chemaseră poliţia.

— Mda, rosti admiratorul celor de la Bulls. Cinci-zero vine încoa’.

Îi dădu lui DeMarco telefonul înapoi. DeMarco aproape că îl scapă din mână.

— Nu pot aştepta ca sticleţii să vină aici, zise admiratorul celor de la Knicks. N-o să le vină să creadă, doi albi morţi şi încă unul scoţând fum pe ţeava armei.

— Probabil că n-o să le vină să creadă, Ritchie, zise celălalt puşti, îngrijorat. Probabil că ne vor aresta şi pe noi.

— Nu vă vor aresta, replică DeMarco. Rămân aici. O să le povestesc ce s-a întâmplat.

Ce naiba avea să le spună?

Se sprijini de bara de protecţie a maşinii lui Sammy, acum destul de şifonată, şi îşi aprinse o ţigară. Admiratorul celor de la Bulls, puştiul pe nume Ritchie, luă şi el o ţigară. Celălalt puşti păru nehotărât, apoi ceru şi el una. DeMarco se gândi să le ţină o predică despre efectele dezastruoase ale tutunului asupra trupurilor lor tinere, dar îşi dădu seama cât de absurd ar fi sunat discursul lui în situaţia dată. Îl întrebă pe celălalt puşti cum îl cheamă. Puştiul răspunse că Jamal.

DeMarco ştia că acţionase în legitimă apărare, dar nu era convins că poliţia îl va crede. Se putea trezi cu necazuri mari pe cap – învinuirea de crimă, închisoare şi bani aruncaţi pe avocaţi –, iar chestia asta îl deranja mult mai mult decât moartea banditului care îl ucisese pe Billy Mattis. În acel moment îi trecu prin minte că avea nevoie de Ritchie şi de Jamal ca martori în favoarea lui, aşa că le mai dădu câte o ţigară.

Mai ştia că putea da peste cu totul alt gen de necaz, ceva mult mai serios decât această problemă cu poliţia. Fostul lui coleg de şcoală trecuse de furturile de maşini şi urcase pe scara criminalităţii. Doamne, oare să fi fost implicată Mafia în tentativa de asasinat asupra preşedintelui?

Poliţiştii nu ajunseră mai devreme de douăzeci de minute, confirmând plângerile rezidenţilor din zonă despre reacţiile întârziate ale autorităţilor în cartierele ocupate de minorităţi. Când ajunseră, nu părură extrem de iritaţi să descopere două cadavre pe stradă, dar, aşa cum spusese Richie, fură surprinşi să constate că victimele erau albi. Lipsa unor emoţii vizibile pe chipurile poliţiştilor sau ale adolescenţilor îl făcu pe DeMarco să-şi amintească o replică din romanul *Lonesome Dove* al lui Larry McMurtry[26]: „Doamne, viaţa e tare ieftină aici… la canadieni“.

Privind retrospectiv, fusese un lucru bun că poliţia îşi întârziase apariţia, dându-i timp lui DeMarco să-şi pună la punct minciunile pe care plănuia să le spună.

CAPITOLUL 25

— Îi cunoşteai pe domnul Mattis sau pe domnul Robinson? îl întrebă detectivul.

Individul avea mare nevoie de un bărbierit, şi sub ochii căprui i se lăţeau nişte cearcăne negre. Parcă era un portret pe două picioare al unui om care munceşte neîncetat în zone de foc continuu.

— Pe cine? întrebă DeMarco.

„Cine naiba mai e şi Robinson?“

Observând nedumerirea de pe chipul lui DeMarco, detectivul îl lămuri sarcastic:

— Mattis e tipul ucis lângă bancomat. Robinson e cel pe care l-ai ucis dumneata, cowboy. Ai lichidat un oarecare domn David Robinson din Waycross, Georgia. Cunoşteai pe vreuna din victime?

DeMarco fu surprins că detectivul nu menţionă faptul că Mattis era agent al Serviciului Secret. Poate că Mattis nu avusese legitimaţia asupra lui, iar detectivul, evident obosit, nu realizase conexiunea dintre mortul prăbuşit la baza bancomatului şi agentul din înregistrarea video a tentativei de asasinat.

— Nu, răspunse DeMarco.

Când părăsi secţia de poliţie, se făcuse ora două dimineaţa. Dacă nu ar fi fost Ritchie şi Jamal, poliţiştii l-ar fi ţinut acolo cine ştie cât. Băieţii fuseseră nişte martori excelenţi. Nici unul nu dăduse dovadă de confuzie sau isterie, şi amândoi fuseseră capabili să spună corect aceeaşi poveste. Când cei doi îşi terminaseră relatarea, detectivul era convins că domnul Robinson din Waycross, Georgia, îl împuşcase într-adevăr cu sânge rece pe Billy Mattis şi îi furase banii, că DeMarco îşi pusese maşina în calea maşinii lui Robinson ca să-l

împiedice să fugă, şi ca DeMarco trăsese doar în legitima apărare după ce se trăsese asupra lui.

Poliţiştii ar fi trebuit să-l trateze ca pe un erou – dar n-o făcură. Nasurile lor cinice şi sensibile adulmecaseră minciuna când DeMarco le explicase cum el, un tip semi-înstărit din Georgetown, se întâmplase să parcheze maşina în Southeast D.C. În vreme ce Billy era împuşcat.

Încă de la început DeMarco decisese să nu le mărturisească faptul că îl urmărea pe Billy. Povestea pe care le-o spuse era mult mai simplă şi cu siguranţă părea chiar mai credibilă decât adevărul.

Le spuse că era evident că Billy fusese ucis pentru banii scoşi din bancomat şi faptul că el se găsise acolo fusese doar o coincidenţă. Băuse (adevărat – câteva beri la restaurantul grecesc), ajunsese în acel cartier din greşeală deoarece nu cunoştea zona (pe jumătate adevărat) şi se oprise ca să sune o prietenă şi să-i spună că va întârzia la întâlnirea cu ea (complet neadevărat, dar un adevăr şi jumătate din trei nu era deloc rău).

Detectivul ştia că minţea, dar nu putu dovedi, iar graţie lui Ritchie şi lui Jamal nu putu pune faptele la îndoială. În plus, DeMarco era avocat. Le spuse că avea să-i dea în judecata dacă nu încetau să-l hărţuiască. În cele din urmă reţinură arma lui Sammy Wix şi îi dădură lui DeMarco un avertisment pe un ton de gheaţă să nu plece din oraş.

*

În vreme ce trăgea de bara de protecţie lovită a maşinii lui Sammy, îndepărtând-o de roată, DeMarco îşi dădu seama că, în ciuda orei înaintate, ar fi vrut să discute cu cineva. Tocmai ucisese un om. Se simţea obligat să retrăiască cu voce tare experienţa şi să justifice tot ceea ce făcuse. Voia să înţeleagă lipsa emoţiilor pe care o resimţea după ce-l omorâse pe John Palmeri. Luase viaţa altui om şi ştia că ar fi trebuit să simtă ceva – remuşcări,

regrete, tristeţe, ceva. Dar nu simţea nimic. În centrul fiinţei lui se găsea un loc amorţit, iar DeMarco ar fi vrut să înfigă cineva un ac acolo ca să vadă dacă sufletul îi tresare de durere.

Ştia că până şi Emma trebuia să doarmă la ora aceea, dar, când ea îi deschise uşa la ora trei dimineaţa, nu părea abia sculată din pat. Purta o bluză fără mâneci şi pantaloni de piele care îi stăteau chiar foarte bine. În spatele ei, în hol, DeMarco văzu o cutie de violoncel, iar pe partea dorsală a mâinii Emmei se putea zări o pată de cerneală, de genul celor care ţi se ştampilează pe mână după ce plăteşti taxa de intrare într-un club. Emma şi prietena ei cu violoncelul fuseseră în club.

Emma deschise gura ca să spună ceva caustic, dar, înainte de a apuca să rostească ceva, DeMarco zise:

— În seara asta am ucis un om.

Emma reacţiona ridicând o sprânceană.

— Cred că ar fi mai bine să intri, îl pofti ea.

Îi spuse lui DeMarco să se ducă în living, în vreme ce ea dispăru în spatele casei câteva clipe. Când se întoarse, îi turnă lui DeMarco trei degete de bourbon cu gheaţă, apoi ascultă fără să întrerupă ceea ce se petrecuse. DeMarco nu se bărbierise din ziua precedentă şi Emma nu se putu abţine să nu îşi spună că asta îi dădea un aer de brută. Dacă ar fi aţintit o armă asupra ei deasupra capotei unei maşini, ea una nu i-ar fi rezistat. În fine, poate că i-ar fi rezistat, dar cei mai mulţi oameni ar fi cedat.

Când DeMarco termină, Emma întrebă:

— Cine era asasinul?

DeMarco îi spuse.

— Folosea numele de David Robinson. Permisul lui de conducere spunea că e din Waycross, Georgia. Poate că de dimineaţă vei fi în stare să dai sfară în ţară şi să afli ceva despre el.

— Desigur, replica Emma.

Râmaseră tăcuţi o vreme, apoi Emma zise:

— Îţi dai, bineînţeles, seama că Billy nu a fost victima unui jaf întâmplător. Cele două telefoane pe care Estep le-a dat de dimineaţă? Cred că unul a fost legat de primirea acceptului de a-l scoate pe Billy din circuit şi celălalt a fost legat de angajarea tipului ăstuia, Robinson.

— Mda, confirmă DeMarco. Cineva l-a plătit pe Palmeri ca să-i facă felul lui Billy. Estep şi cine mai e implicat în chestia asta – poate că tipul ăsta, Taylor – au decis că Billy a devenit o verigă slaba. Începuse să miroasă ceva. Mica scenă de la restaurant de dimineaţă. Aşa că Estep i-a spus lui Billy să se ducă la un bancomat de la intersecţia străzii cutare cu strada cutare, să se întâlnească cu tipul ăsta după lăsarea întunericului şi, când ajunge acolo, să-i dea nişte bani.

— Ce motiv putea să-i ofere lui Billy ca să se ducă să-l întâlnească pe asasin? întrebă Emma.

— La naiba, nu ştiu. Estep a găsit o minciună plauzibilă, şi Billy, ca un inocent prost ce era, a înghiţit-o. Ar fi fost un scenariu curat şi bun dacă n-aş fi fost şi eu acolo. L-ar fi descoperit pe Billy pe caldarâm într-un cartier rău famat, lângă un bancomat, cu chitanţa înfiptă în mână şi cu banii dispăruţi. O crimă uşor de explicat. În D.C. şansele să se întâmple aşa ceva sunt mai mari decât şansele de a fi lovit de un autobuz.

— Şi tu le-ai făcut o favoare când l-ai eliminat pe asasin, adăugă Emma.

Stând cu spatele la Emma, DeMarco îşi turnă iarăşi whisky în pahar, apoi zise cu voce moale:

— Eu l-am ucis pe Billy, Emma.

— Ce vrei să spui?

DeMarco se întoarse cu faţa spre ea.

— L-am presat aşa cum a vrut Speakerul, şi el a cedat. Asta l-a ucis.

— Se poate, Joe, dar Billy a fost ucis pentru că s-a amestecat în ceva rău.

— Mda, dar ştim amândoi prea bine că a fost cumva târât în chestia asta. Billy Mattis era un braţ de încredere pe care cineva l-a aţintit într-o direcţie greşită. Biata nevastă-sa! Acum cred că a aflat, şi plânge, şi niciodată nu se va opri din plâns. Trebuie să fie ceva pe care aş fi putut să-l fac altfel.

— Billy ar fi trebuit să ne povestească totul atunci când a avut ocazia, zise Emma.

Sfârşitul discuţiei. Pentru Emma, lucrurile erau întotdeauna în alb şi negru – zonele cenuşii erau rezervate muritorilor de rang inferior.

— Mda, cred că da, acceptă DeMarco. Ce s-a petrecut cu Billy explică şi ce avea de gând Estep în seara asta.

— Ce vrei să spui?

— Cât îi aşteptam pe copoi în noaptea asta, l-am sunat pe Mike. Îl urmărea pe Estep. Mi-a spus că Estep s-a dus la un bar pe K Street, cam cu o oră înainte ca Billy să fie ucis. Estep s-a făcut complet de râs acolo. Certăreţ, scandalagiu, beţivan, legându-se de toate femeile, chiar şi de cele care aveau partener. La un moment dat a făcut cinste tuturor şi zece minute mai târziu s-a luat la bătaie cu un tip. Pe la miezul nopţii barmanul l-a aruncat afară.

— Aha, exclamă Emma. Şi-a făcut rost de un alibi cu douăzeci de martori.

DeMarco încuviinţă.

— Mike a mai spus că, în vreme ce se afla în bar, Estep a afirmat că mâine, adică azi, vrea să plece naibii din D.C. şi să se întoarcă în Georgia. De-asta a făcut cinste tuturor, ca să sărbătorească plecarea.

— Vrei ca Mike să-l urmărească până acolo? întrebă Emma.

— În niciun caz. Oamenii ăştia sunt nişte ucigaşi. O să-l determin pe Banks să se ducă la FBI şi, dacă n-o face, am să dezvălui porcăria asta presei.

— Mă îndoiesc că va merge aşa de uşor, Joe.

— Ba va merge, replică DeMarco. Îşi goli paharul şi îl lăsă jos. E târziu. Mai bine… te-aş lăsa să dormi niţel.

— Te mai supără ceva, Joe?

DeMarco ezită.

— Emma, câţi oameni ai ucis?

— Fii serios, Joe. Doar nu te aştepţi să-ţi răspund, nu?

— Nu, cred că nu. Dar cum te-ai simţit? Te-a deranjat când ai omorât pe cineva?

Răspunsul ei îl surprinse:

— Întotdeauna m-a deranjat.

Poate că, la urma urmei, existau şi nuanţe de gri în viaţa Emmei.

— Atunci de ce nu mă simt mai rău? se miră DeMarco. În noaptea asta am luat viaţa unui om, a unei fiinţe pe care o cunoşteam de mic copil. Ar trebui să simt nişte remuşcări. Dar nu simt nimic. Obişnuiam să mă întreb cum se descurcă tata, cum poate trăi împăcat cu el însuşi după ce ucide pe cineva. Poate că nici el nu simţea nimic.

Emma clătină din cap.

— Joe, eşti obosit şi în stare de şoc. Nu eşti un sociopat. Nu eşti tatăl tău.

— Trebuie să plec, zise DeMarco şi se ridică.

— Rămâi aici în noaptea asta. E târziu şi ai băut.

— Nu pot. Trebuie să prind prima cursă de dimineaţă către New York.

— New York? Pentru ce?

CAPITOLUL 26

Bătrânul auzi soneria. Se ridică de pe fotoliu cu un mormăit şi se îndreptă încet spre uşă. Prin geamul uşii zări un bărbat stând pe veranda casei, dar soarele din spatele musafirului îl împiedica să-i zărească trăsăturile în mod clar. Bătrânul îşi zise că era vreun nenorocit de comis-voiajor, vreun băgăreţ care ignorase semnul cu: „Nu primim vânzători ambulanţi“ de pe uşă. Ajunse la câţiva paşi de uşă, când încremeni locului, cu gura căscată din pricina şocului. Bătrânul fu cât p-aci să-şi facă cruce, dar mândria îi împiedică mâna să se mişte în gestul specific.

— Gino? Tu eşti? întrebă bătrânul, ruşinat de tremurul din vocea lui.

— Nu, domnule Taliaferro, nu e Gino. Sunt fiul lui. Joe.

Bătrânul scoase un soi de lătrat în chip de râs.

— La naiba! M-ai speriat de moarte. Credeam că e o blestemată de fantomă. Ce bine că sufăr de cancer şi nu de probleme cu inima.

— Pot să intru, domnule Taliaferro? întrebă DeMarco.

— Să intri? se miră Carmine Taliaferro, încă şocat de apariţia unui mort pe veranda casei sale. Da, sigur. Poţi intra. Îi descuie uşa. Intră, intră.

Bătrânul şef mafiot slăbise enorm de când DeMarco îl văzuse ultima dată, la înmormântarea tatălui său. Carmine Taliaferro pe care şi-l amintea el fusese întotdeauna masiv – din pricina prea multor paste bune gătite de nevastă-sa, cum glumea el –, dar omul care stătea acum în faţa lui era de-a dreptul scheletic. Ochii lui Carmine erau însă aceiaşi: pe chipul bucălat şi vesel al individului stătuseră întotdeauna cei mai reci ochi

pe care tânărul Joe DeMarco îi văzuse vreodată. Cancerul nu-i schimbase ochii: aceştia aparţinuseră mereu unui cadavru.

Taliaferro purta o cămaşă albastră cu mâneci scurte, deschisă la gât, şi o pereche de pantaloni albaştri de la un costum vechi. Pantalonii străluceau de uzură şi manşetele se târau pe podea. În picioare avea papuci maro. Şuviţele subţiri de păr argintiu care îi rămăseseră pe craniul plin de pete stăteau ridicate, ca şi cum ar fi fost încărcate cu electricitate statică. Era greu de crezut că acest individ fusese odinioară cel mai temut om din Queens.

— Să ştii că m-am retras din afaceri, zise Taliaferro în timp ce DeMarco îl urma de-a lungul unui hol prost luminat.

— Mi-am dat seama, răspunse DeMarco, atunci când nu am văzut bodyguarzii.

Taliaferro râse.

— Mda. Nimeni nu mai iroseşte un glonţ pe mine acum. Nu trebuie decât să mai aştepte câteva luni.

Intrară într-un living plin cu mobilă demodată, grea şi închisă la culoare. Tăblia căminului şi măsuţele de la capete erau pline cu poze alb-negru ale familiei numeroase a mafiotului. În colţ se odihnea un televizor Sony de mici dimensiuni, iar covorul pe vremuri bej ajunsese pe alocuri la urzeală. DeMarco observă o mică gaură în canapeaua unde i se indică să ia loc.

Casa în care locuia Taliaferro era o modestă clădire cu trei dormitoare dintr-un cartier al clasei mijlocii; vecinii mafiotului făceau parte din clasa muncitoare. Taliaferro locuia în acea casă de cincizeci de ani şi, precum cei mai mulţi oameni în vârstă, nu vedea niciun rost să mai schimbe ceva în ea în acel moment al vieţii sale. DeMarco ştia însă că omul valora milioane.

Taliaferro se aşeză cu greutate pe un fotoliu din piele maro. Lângă fotoliu se vedea un tub verde cu

oxigen.

— Ţi-aş oferi o cafea, zise el, dar nevastă-mea e la biserică. Aprinde nişte amărâte de lumânări pentru mine, ca şi cum Dumnezeu n-ar putea vedea în întuneric.

— E-n regulă, domnule Taliaferro. Nu vreau cafea.

Taliaferro studie chipul lui DeMarco.

— Nu, dar ceva vrei tu. După atâta amar de vreme ştiu că nu eşti aici pentru că te îngrijorează sănătatea mea. Aşadar, ce vrei, băiatul lui Gino?

DeMarco încuviinţă, bucuros că ticălosul bătrân hotărâse să sară peste amintiri.

— Vreau să ştiu…

— Te-am urmărit, să ştii, îl întrerupse mafiotul. Ştiu că lucrezi pentru Congres, dar nu eşti nimic anume. Măcelarul meu câştigă mai bine ca tine. Ai fi putut avea o viaţă bună, dacă voiai, dar n-ai avut chef să ai de-a face cu noi, nu?

— Nu, şi nici acum nu vreau.

Taliaferro izbucni iarăşi în râsul lui lătrat.

— La fel ca taică-tău. Nu ceda un milimetru, chiar şi atunci când venea să-ţi ceară o favoare.

— S-ar putea să vă fac eu o favoare, zise DeMarco, sperând să nu se înşele.

— Asta ar fi culmea. Ce vrei?

— Vreau să aflu mai multe despre John Palmeri.

— Palmeri! Trădătorul ăla împuţit! De ce vrei să afli despre el?

Vehemenţa lui Taliaferro îl surprinse pe DeMarco. Era clar că Palmeri nu era în graţiile bătrânului. Iar ăsta era un semn bun.

— Vreau să ştiu pentru cine lucrează acum, continuă DeMarco.

— Dacă aş şti asta, n-ar mai lucra, răspunse Taliaferro. Palmeri a furnizat dovezi copoilor cu şase sau şapte ani în urmă. Mi-a băgat trei oameni la pârnaie. Ţi-l aminteşti pe Schmidt, nemţălăul ăla slăbănog care îmi ţinea registrele?

DeMarco dădu din cap.

— El şi alţi doi. Schmidt a murit la răcoare. Aş fi intrat şi eu acolo, dar Palmeri nu ştia destule despre mine. Nemernicul! L-au făcut pe ticălos să dispară.

— Cine?

— Ştii tu, federalii. L-au băgat în programul de protecţie a martorilor şi i-au făcut un bine imens cu asta. Dacă n-ar fi făcut-o, ei bine…

Taliaferro nu termină fraza. Chiar şi aflat în pragul morţii, nu avea de gând să dezvăluie nimic din ce l-ar fi putut incrimina.

— Palmeri folosea numele David Robinson, zise DeMarco. Şi locuia în Waycross, Georgia.

— Georgia? Acolo a stat în tot acest timp?

— Habar n-am cât a stat acolo. Speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Georgia. Nu-i de mirare că nu l-am găsit. E ca şi cum ar fi trăit pe Lună, zise Taliaferro. Şi de ce vrei să afli despre Palmeri?

DeMarco ezită. Faptul că Palmeri îl ucisese pe Billy Mattis putea însemna multe lucruri, iar unul dintre acestea era că Mafia fusese cumva implicată în tentativa de asasinat. Dacă ăsta era adevărul, şi se afla că DeMarco îşi vâra coada în afacere, atunci era posibil ca el să devină următoarea victimă după Billy Mattis.

Dar DeMarco mai ştia ceva. Indivizii precum Carmine Taliaferro nu omorau nici măcar poliţişti, darămite preşedinţi. Familiile mafiote erau atât de strâmtorate în vremurile de azi, că n-ar fi comis niciodată o faptă atât de stupidă – sau de importantă. Mafia nu gândea în stil mare. Mafioţii erau preocupaţi de cămătărie, prostituţie şi jafuri. Şi droguri, bineînţeles. Dar toate operaţiunile lor erau mărunte, nimic la scară mare; abia adunate laolaltă începeau să aibă ceva pondere. Însă asasinarea unui preşedinte, oricâte probleme ar fi provocat Casa Albă Mafiei, nu era genul lor. Cel puţin aşa gândea DeMarco; Dumnezeu să-l ajute dacă se înşela.

— Palmeri a ucis un agent al Serviciului Secret din Washington, un om pe care îl cunoşteam, zise DeMarco. Încerc să aflu de ce.

— Serviciul Secret? Ce idiot. Şi tu încerci să-l găseşti pe Palmeri deoarece acest agent ţi-era prieten sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu încerc să-l găsesc, domnule Taliaferro. Palmeri e mort. DeMarco făcu o pauză. Eu l-am ucis.

Nu ar fi avut chef să-i mărturisească aşa ceva lui Taliaferro, dar ştia că bătrânul va afla oricum.

— Tu! Domnul slujbaş al statului! Tu l-ai ucis pe Johnny Palmeri? Dacă n-ar fi atât de devreme, aş turna ceva de băut pentru amândoi. DeMarco nu comentă. Şi de ce l-ai ucis? întrebă Taliaferro, în timp ce buna dispoziţie îi dispărea treptat din ochi.

— N-am avut de ales, zise DeMarco.

Ştia prea bine că Taliaferro avea să obţină o copie a raportului poliţiei, ba chiar ar fi putut pune pe cineva să discute cu poliţiştii care îl interogaseră, dar nimeni nu avea să afle mai multe decât ceea ce DeMarco spusese deja poliţiei.

— N-ai avut de ales, repetă el. Nu mai spune.

DeMarco ignoră neîncrederea din tonul lui Taliaferro.

— Mă ajutaţi sau nu? întrebă el.

— Cum să te ajut? Ţi-am spus că ne-a dat în gât. DeMarco nu spuse nimic; se mulţumi să se uite fix la bătrân. Şi, oricum, de ce te-aş ajuta? Din pricina tuturor favorurilor pe care mi le-ai făcut în decursul timpului? Fiindcă ai tu impresia că-ţi datorez ceva pentru tatăl tău?

— Nu, nu pentru că îmi datoraţi ceva, replică DeMarco. Ci pentru că asta trebuie să faceţi.

Taliaferro râse. Asta trebuie să facă. Ce rahat! Stătu câteva clipe studiind chipul lui DeMarco, aşteptând ca acesta să-l implore şi totodată ştiind că n-o va face.

— Bine, o să dau nişte telefoane. Lasă-mi un număr unde te pot contacta.

În vreme ce DeMarco pleca, bătrânul râse iarăşi şi zise în spatele lui:

— Aşadar puştiul lui Gino şi-a trecut în sfârşit botezul.

CAPITOLUL 27

Pe drumul înapoi către D.C., DeMarco citi un exemplar din *Washington Post* ca să vadă dacă moartea lui Billy Mattis ajunsese în ziare. Răsfoi ziarul, convins că subiectul era demn de pagina întâi, dar constată surprins că nu vede nimic. Descoperi un material cu dispariţia lui Billy abia pe pagina a doua a secţiunii metropolitane. Ziarul afirma numai că un om fusese ucis lângă un bancomat de către un hoţ şi un „martor“ intervenise şi-l împuşcase pe asasin. Numele victimei nu era publicat, din respect pentru rude.

DeMarco înţelese ce se întâmplase. Billy fusese ucis în jurul orei zece noaptea şi detectivii îi anchetaseră pe DeMarco şi pe cei doi puşti cam până la ora două dimineaţa. Probabil că soţia lui Billy fusese înştiinţată şi adusă ca să identifice cadavrul abia dimineaţa devreme sau poate chiar mai târziu.

Cândva în cursul acelei zile însă, numele lui Billy avea să fie făcut public şi ziariştii întreprinzători aveau să facă legătura între numele mortului şi agentul Serviciului Secret care îl păzise pe preşedinte la râul Chattooga. Trecuseră unsprezece zile de la descoperirea cadavrului lui Harold Edwards şi între timp presa ajunsese să accepte poziţia luată de FBI – că Edwards lucrase de unul singur. Însă, odată cu moartea lui Billy Mattis, DeMarco era convins că hoardele de ziarişti aveau să se repeadă în Hoover Building[27], ca să întrebe dacă moartea lui Billy era legată de tentativa de asasinat. Probabil că FBI-ul avea să nege – dar teoriile conspiraţioniste aveau să înflorească precum ciupercile după ploaie.

După tonul articolului, DeMarco era destul de sigur că n-avea să mai fie căutat vreodată de poliţie. Până în acel moment alte şase crime se petrecuseră deja în Southeast D.C. şi poliţiştii n-aveau timp de pierdut cu un martor inocent, chiar dacă misterios.

*

Ledul robotului telefonic clipea când DeMarco intră în casă. Patru dintre cele cinci mesaje erau de la amiralul Banks, toate transmiţând acelaşi mesaj implicit: „Mişcă-ţi fundul la mine şi spune-mi ce s-a întâmplat cu Mattis.“ DeMarco se gândi să-l sune pe Banks, dar decise să n-o facă. Îl mai lăsa să fiarbă un pic; din vina lui DeMarco era amestecat în porcăria asta.

Cel de-al cincilea mesaj era de la Carmine Taliaferro. DeMarco îşi verifică ceasul: trecuseră doar patru ore de când discutase cu mafiotul muribund. Mesajul lui Taliaferro era scurt: „Am informaţiile pe care le voiai, nerecunoscătorule“.

*

— Palmeri lucra pentru un idiot din Waycross, zise Taliaferro. Un tip mare şi gras, care îşi spune Junior Custis. Custis controlează un procent din Mafia de acolo – chestii obişnuite, jocuri ilegale, curve, chestii de genul ăsta. Mărunţişuri. Oricum, amicul meu spune că acest Custis l-a folosit pe Palmeri pentru chestii serioase.

— Cum ar fi? întrebă DeMarco.

— Ce să fac, să-ţi descriu în amănunt?

— Vreţi să-mi spuneţi că Departamentul de Justiţie a băgat un asasin mafiot în programul de protecţie a martorilor şi apoi l-a lăsat să continue să omoare?

Taliaferro râse.

— La naiba, era singurul lucru pe care omul ştia să-l facă. Şi poate că Justiţia nu a ştiut ce are el de gând. Palmeri s-a însurat cu o fată de acolo care ţine un bar. Mereu a trăit pe seama vreunei târfe,

chiar şi când lucra pentru noi. Oricum, o ajuta la bar, aşa că avea o sursă de venituri la vedere.

— Dar poliţiştii locali trebuie să fi ştiut de legătura dintre Palmeri şi Custis.

— Poate, dar, dacă ar fi vrut să-i verifice trecutul, s-ar fi izbit de un zid de netrecut. Cei de la Justiţie nu le spun ălora de la FBI pe cine au băgat în program – căci FBI-ul are prea multe scurgeri – şi mai mult ca sigur că nu le spun poliţiştilor locali. Câtă vreme Palmeri nu a fost arestat pentru nimic şi dacă a fost prudent, ceea ce amicul meu spune că a fost, atunci, ca de obicei, stânga Unchiului Sam nu ştie ce face dreapta.

— Amicul dumneavoastră are vreo idee de ce ar fi ucis Palmeri un agent al Serviciului Secret?

— Nu. N-are habar. Agentul ăsta lucra acolo? Poate încerca să dea peste cap operaţiunile lui Custis?

— Nu, răspunse DeMarco. Nu era genul ăsta de agent.

— Ei bine, amicul meu mi-a mai spus că Palmeri nu lucra exclusiv pentru Custis. Colabora şi cu alţii.

— Adică atunci când l-a ucis pe agent era posibil să nu fi lucrat pentru Custis?

— Amicul meu spune că în niciun caz nu lucra pentru Custis. Altcineva l-a angajat să-l termine pe băiatul tău.

„Amicul meu, băiatul tău, îşi zise DeMarco. Dumnezeule.“

— Puteţi afla cine?

— Am încercat. Amicul meu zice că Palmeri era întotdeauna prudent când aranja ceva. Chestia amuzantă este că părăsea rareori zona şi, când o făcea, nu se ducea niciodată în nord şi nici în oraşe mari. Se temea probabil că va fi recunoscut. Oricând avea o misiune afară din Waycross era întotdeauna undeva în sud – Mississippi, Texas, locuri de rahat ca astea. Nimeni nu-şi poate închipui ce căuta nemernicul în D.C.

„Asta însemna că cineva îl plătise bine de tot“, îşi zise DeMarco.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Taliaferro. Vă sunt recunoscător.

— Poate că o să-mi întorci favoarea într-o bună zi.

— Nu vă bazaţi pe asta.

Taliaferro râse.

— Aş vrea să mai fi trăit destul ca să văd ce mai faci. Sângele apă nu se face, băiat al lui Gino.

*

La uşă răspunse o femeie scundă şi îndesată, cu părul cărunt, pe al cărei chip cu trăsături în mod normal plăcute se putea citi îngrijorarea. DeMarco afişă legitimaţia lui care îi asigura accesul oriunde, declară pompos că venea „din partea guvernului“ şi spuse că trebuia să schimbe câteva cuvinte cu doamna Mattis.

Exista o mică şansă ca Billy să îi fi mărturisit ceva nevestei sale. Darcy Mattis era singură acum, fără nicio protecţie. În locul inimii probabil că acum avea o imensă gaură. Mintea trebuia să-i fie amorţită, zicându-şi că, dacă nu se mai gândeşte la nimic, dacă pur şi simplu nu accepta vestea primită, atunci totul va dispărea şi chipeşul ei Billy se va întoarce acasă. Iar DeMarco, ticălos cum era, avea de gând s-o interogheze într-o asemenea stare.

Femeia se uită la legitimaţia lui DeMarco, apoi la chipul lui dur.

— Oh, nu puteţi reveni? Vă rog. E într-o stare cumplită.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, doamnă? întreba DeMarco.

Trebuia să se asigure că femeia nu era o asistentă medicală trimisă de cei de la Serviciul Secret.

— Sunt vecina de alături. Dottie Parker. Când a venit poliţia de dimineaţă, adică la ora două noaptea, mai întâi au ajuns la mine. M-au întrebat

dacă sunt o prietenă bună şi dacă nu mă deranjează să stau cu ea după ce îi dau vestea. Am încuviinţat, dar…

Ştiind acum că femeia era doar un cetăţean decent, şi ca atare o persoană peste care putea trece cu uşurinţă, DeMarco zise:

— Doamnă, trebuie să vorbesc cu ea imediat. Este important. O chestiune guvernamentală.

Copleşită, Dottie Parker – decentă şi plină de compasiune Dottie Parker – replică:

— Oh, desigur, desigur. Îmi cer scuze. Este în spate, pe verandă. Am încercat să o aduc înăuntru să bea nişte ceai, dar nu vrea nici în ruptul capului.

DeMarco o găsi pe Darcy Mattis şezând pe un scaun pliant din aluminiu, îmbrăcată cu blugi şi un pulover maro peste un tricou alb. Părul blond îi stătea strâns pe spate în coadă de cal. Puloverul era cu două măsuri mai mare decât i-ar fi trebuit. Afară era înnorat şi un pic cam rece pentru o zi de sfârşit de iulie, dar nu într-atât de rece încât să te îmbraci în pulover. DeMarco presupuse că haina era a bărbatului ei, ceva care reţinuse căldura şi mirosul lui, ceva larg în care să se înfăşoare în lipsa braţelor lui.

DeMarco nu se putu abţine să nu-şi amintească de felul în care ea şi Billy arătaseră ultima dată când îi văzuse împreună. Îi amintiseră de Hansel şi Gretel, îmbrăţişându-se în mlaştina fetidă a Departamentului de Stat şi căutând fărâmele de pâine înghiţite de monştri. Iar acum monştrii îl înghiţiseră pe Billy.

Fără a aştepta vreo invitaţie, DeMarco trase un scaun lângă femeie şi se aşeză. Ea nu-şi întoarse capul în direcţia lui decât atunci când scaunul scoase un scârţâit pe terasa de beton. Avea ochii îndureraţi şi roşii.

— Doamnă Mattis, vă amintiţi de mine? o întrebă încetişor DeMarco.

Ea dădu uşor din cap.

— Aţi fost aici alaltăieri seară. L-aţi scos din pepeni pe Billy.

— Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră, doamnă Mattis. Era un om bun. Nu m-aş găsi aici, într-un asemenea moment de durere, dacă nu ar fi vorba de ceva important.

Părând să nu-l audă, femeia zise:

— Ştiţi că nemernicul ăla l-a ucis pentru o sută de dolari?

— Nu, răspunse DeMarco.

Nu avea nicio intenţie de a-i dezvălui faptul că îl văzuse pe soţul ei murind.

— Nu a folosit niciodată cardul ăla la bancomat. Niciodată. Avea doar unul pentru urgenţe, de exemplu când călătorea şi avea nevoie să ia ceva ce uitasem eu să-i împachetez, dar aici nu l-a folosit niciodată. De ce, Dumnezeule, s-a oprit la bancomatul ăla noaptea trecuta?

— Nu ştiu, doamnă Mattis, rosti DeMarco.

— S-a luptat în război şi nu a murit. Dar a murit scoţând bani de la un bancomat. Lui Dumnezeu îi place să ne joace farse.

Din colţurile ochilor îi izbucniră lacrimi, care se rostogoliră pe conturai chipului ei frumos.

— Doamnă Mattis, trebuie să vă pun câteva întrebări. Se referă la…

— Crezi că Billy ştia ceva despre ceea ce s-a întâmplat la râul Chattooga, în ziua în care a fost împuşcat preşedintele.

— Corect, zise DeMarco. Nu cred că Billy a comis ceva greşit, minţi el, dar cred că ştia ceva şi se temea să vorbească despre asta.

— Billy nu se temea de nimic! ripostă Darcy Mattis.

În ochii ei albaştri se ivi o scânteie de mânie, care se stinse însă repede, şi femeia se întoarse la expresia de contemplare pierdută a unor amintiri pe care doar ea le putea zări.

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Dale Estep? întrebă DeMarco.

— Nu.

— Dar un oarecare Maxwell Taylor din Folkston, Georgia?

— Nu. Billy nu discuta niciodată despre cei de acasă de la el, cu excepţia maică-sii. Lui Billy nu-i plăcea localitatea unde se născuse. Cât am fost căsătoriţi, m-a dus o singură dată acolo.

Se retrase în sinea ei, gândindu-se la toate lucrurile pe care n-avea să le mai facă niciodată cu soţul ei.

— S-au schimbat obiceiurile lui Billy în ultimele două luni? continuă DeMarco.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— A făcut recent ceva care vi s-a părut neobişnuit sau anormal din partea lui? S-a schimbat în vreun fel comportamentul lui obişnuit?

În câte moduri putea pune această întrebare?

Femeia dădu din cap.

— În iunie s-a întors de multe ori târziu acasă. Înainte, când era în oraş stătea rareori peste program.

— V-a spus ce făcea?

— Tot ce mi-a spus a fost că folosea computerul la lucru. Îmi spunea că seara pot fi folosite cel mai bine. Mai puţini oameni în sistem.

— V-a povestit la ce anume folosea computerul?

— Nu. Asta-i tot ce mi-a spus – că foloseşte computerul –, şi a făcut-o doar pentru că mă înfuriasem rău de tot pentru că stătea aşa de târziu la muncă. Nu pricepeam. Eu şi Billy ne povesteam mereu totul. Nu-mi ascundea niciodată nimic, dar în ultimele luni a fost aşa de… retras în sine. Înăbuşindu-şi un oftat, adăugă: Dumnezeu să mă ierte, începusem să cred că are o aventură.

— Dar nu v-a spus ce îl deranja?

— Nu.

— Când au început stările astea?

— Nu ştiu exact.

— Cam în perioada când a fost desemnat în garda personală a preşedintelui?

Ea se uită surprinsă la DeMarco.

— Mda, cred că da. Mi-am zis că va fi de-a dreptul fericit cu noua misiune, şi la început aşa a fost, apoi a început să se comporte ca şi cum ar fi fost un blestem. Mi-am imaginat că sunt doar responsabilităţile noii misiuni.

— Dar tot nu v-a povestit ce îl deranjează?

— Nu, v-am spus. Oricum, de ce îmi tot puneţi întrebările astea? Ce credeţi voi, ticăloşilor, că a făcut Billy?

DeMarco ignoră întrebarea ei şi zise:

— Doamnă Mattis, dacă el nu v-a dezvăluit nimic, există cumva o altă persoană cu care putea să discute despre problemele lui?

— Nu, răspunse ea, ezitând totuşi. În fine, poate că mama lui. Billy şi mama lui erau foarte apropiaţi.

DeMarco îşi aminti desfăşurătorul de convorbiri telefonice ale lui Mattis şi numărul mare de apeluri către mama lui în iunie.

— Billy avea încredere în domnul Donnelly? întrebă DeMarco.

— În cine?

— Patrick Donnelly, şeful Serviciului Secret.

— Nu. Mă îndoiesc că acesta ştia măcar cine e Billy.

— Mi s-a spus că domnul Donnelly personal a aranjat ca Billy să fie numit în echipa de securitate personală a preşedintelui.

Femeia ridică din umeri.

— Poate că aşa e. Billy a fost cu adevărat surprins că a primit misiunea. Şi-a imaginat că s-a întâmplat din pricina dosarului lui, dar a spus că puteau fi aleşi mulţi alţi oameni cu vechime mai mare. Habar n-am de ce a fost ales, dar ştiu că nu era prieten cu domnul Donnelly. DeMarco încerca să se gândească la altă întrebare, când ea spuse: Ne gândeam să adoptăm un copilaş. Eu nu puteam

avea copii şi Billy voia un băieţel. Voia un băieţel cu care să meargă la pescuit.

Se înconjură cu braţele şi lacrimile se iviră din nou, rostogolindu-se încet pe obraji şi căzând ca nişte rugăciuni fără răspuns în poală. DeMarco nu mai putea continua. Se ridică şi o îmbărbătă stângaci pe femeie apucând-o uşor de umăr, apoi spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Mattis. Îmi pare aşa de rău.

O lăsă stând acolo, ghemuită în puloverul bărbatului ei, ştiind că nimic nu o va mai încălzi vreodată.

CAPITOLUL 28

— Ce dracu' s-a întâmplat cu Mattis? Ce ai făcut? se repezi Banks în clipa în care DeMarco păşi în biroul lui.

DeMarco îi povesti totul. Aduse în discuţie ciudata legătură dintre Dale Estep şi Billy Mattis, dosarul militar al lui Estep şi talentul lui de a mânui o puşcă, precum şi legătura dubioasă cu un individ bogat din Georgia. Vorbi despre modul în care Estep aranjase asasinarea lui Mattis şi despre cum Mattis fusese ucis de John Palmeri.

— Tipul ăsta, Estep, rosti Banks, dând din cap. Un fost militar a fost primul lucru la care m-am gândit când FBI-ul a spus că asasinul s-a ascuns în gaura aia timp de două zile. Dar care e legătura lui cu Edwards? L-a ajutat?

— Nu ştiu, răspunse DeMarco.

DeMarco se ridică de pe scaun şi se duse la o fereastră. În depărtare vedea Casa Albă. Ziarele spuneau că preşedintele se întorsese la lucru, cu jumătate de normă, fiind încă în convalescenţa. DeMarco se întoarse cu faţa către Banks, care părea să digere cele aflate.

— Domnule amiral, este posibil ca Harold Edwards să nu aibă nicio legătură cu tentativa de asasinat.

— Ce tot spui acolo?

— Domnule amiral, faptul că s-a ivit un oarecare Edwards cu un bileţel pe băţ care spune: „Eu am făcut-o" nu înseamnă că trebuie să uităm toate celelalte pe care le ştim. Noi ştim de biletul de avertizare – FBI-ul nu. Noi ştim că Billy Mattis avea habar de bilet – că probabil el l-a scris şi era în mod clar vinovat de ceva. Mai ştim că moartea lui nu a constituit un act de violenţă întâmplătoare.

— Şi? zise Banks.

— Înainte de a veni aici am vorbit cu soţia lui Mattis. Mi-a spus că înainte de tentativa de asasinat soţul ei stătea târziu la lucru folosind computerele Serviciului. Pe moment amănuntul nu mi-a spus nimic, dar acum îmi spune. Cred că Billy încerca să găsească – sau era forţat să găsească – pe cineva ca Harold Edwards. Cineva identificat deja în fişierele Serviciului Secret ca fiind o ameninţare la adresa preşedintelui. Cred că este posibil ca Billy să fi descoperit candidatul perfect, că Estep a furat armele din acel depozit de armament tocmai pentru că Edwards avea legătură cu locul şi că Estep a fost asasinul. După tentativa de asasinat, l-au ucis pe Edwards – poate Estep sau poate tipul care l-a lichidat pe Billy – şi apoi a plantat toate acele dovezi în casa lui.

— Sunt cam multe „poate“ aici, zise Banks.

— Da, domnule, aşa e, răspunse DeMarco. Şi de aceea trebuie să discutaţi cu FBI-ul. Au nevoie de toate faptele. Trebuie să li se spună despre bilet, despre Estep şi despre acest individ, Taylor. Dacă Edwards nu avea nimic de-a face cu împuşcăturile, există şansa ca oamenii care au încercat cu adevărat să-l asasineze pe preşedinte să încerce din nou.

Banks nu zise nimic. Îşi scoase ochelarii şi îşi şterse lentilele. DeMarco îşi spuse că fără ochelari omul părea ciudat de vulnerabil. Ca un vultur bătrân cu privirea slăbită.

Banks îi ceruse lui DeMarco să-l cerceteze pe Billy Mattis doar pentru că se simţea vinovat că nu acţionase pe baza biletului de avertizare, aşa cum ar fi trebuit să facă. Nu fusese niciodată convins că Mattis era implicat în tentativa de asasinat şi, în ciuda tuturor descoperirilor lui DeMarco, ezita în continuare să dezvăluie faptul că ascunsese biletul de FBI. Să recunoască acum ar fi putut fi mai mult decât stânjenitor pentru Banks – i-ar fi putut fi fatal din punct de vedere politic.

Îşi puse ochelarii iarăşi la loc, se uită la DeMarco, apoi îşi roti uşor scaunul şi se uită la fotografia World Trade Center din spatele biroului său.

— La dracu', fir-ar să fie, ai dreptate, rosti el. Hai să terminăm cu porcăria asta!

CAPITOLUL 29

Când îl văzu pe Patrick Donnelly stând la masa de conferinţe din biroul lui Simon Wall, DeMarco ştiu că el şi Banks aveau s-o încaseze. Nu Banks îl invitase pe Donnelly la această întâlnire cu procurorul general, ceea ce însemna că acesta o făcuse. Iar DeMarco îşi dădu seama că Donnelly, Simon Wall şi cel de-al treilea om din încăpere, directorul FBI Kevin Collier, erau prieteni buni. Când DeMarco şi Banks intrară în biroul lui Wall, auziră sfârşitul unei conversaţii pretenţioase despre costurile de a fi membru al diverselor cluburi. Se părea că Breton Woods[28] crescuse taxele la terenuri, coborând în acelaşi timp standardele. Povara albilor era cu adevărat grea.

Imediat ce îl zări pe Donnelly, Banks zise:

— Ce căutaţi aici, domnule Donnelly?

Simon Wall interveni înainte ca Donnelly să răspundă:

— Eu l-am invitat, domnule amiral. Vocea lui Wall avea tonul liniştitor al unui negociator de ostatici. Când aţi sunat şi mi-aţi spus că vreţi să discutaţi despre tentativa de asasinat, mi-am zis că putem beneficia de… experienţa lui Pat.

Simon Wall avea păr castaniu rar şi ochelari cu ramă neagră supradimensionaţi, care îi măreau ochii căprui şi luminoşi. Înainte de a deveni procuror general fusese şeful echipei de strângere de fonduri pentru partid şi deja se răspândise zvonul despre potenţiala lui candidatură la postul de vicepreşedinte în următoarea legislatură. Wall era un hibrid politic care se adaptase la supravieţuirea în orice mediu – ca un animal cu plămâni şi branhii care putea trăi la fel de bine pe uscat şi în apă şi care, dacă rezerva de aer i se tăia

brusc, îşi putea ţine respiraţia mai mult decât oricare altă specie.

— O întrebare mai bună este: „Ce caută el aici?“ zise Donnelly, arătând spre DeMarco.

Acesta fu iarăşi izbit de dizarmonia trăsăturilor crude de pe chipul lui Donnelly. Individul arăta ca o păpuşă căreia cineva îi înfipsese un cap greşit.

Banks se răsuci iute către Donnelly.

— Eu sunt cel care a cerut această întâlnire, domnule, şi nu trebuie să explic pe cine am invitat sau de ce.

Intrând în rolul lui de împăciuitor, procurorul general vorbi din nou:

— Pat, sunt convins că generalul a avut un motiv serios ca să-l aducă pe domnul DeMarco la această conferinţa. Uitându-se către DeMarco, adăugă: După cum sunt la fel de sigur că se poate avea încredere că domnul DeMarco va ţine doar pentru sine orice va auzi aici. Nu-i aşa, domnule DeMarco?

— Da, domnule, răspunse DeMarco.

Da, da, desigur. Îl deranja faptul că Wall îl ştia după nume. Încercase să-l convingă pe Banks că nu era nevoie de el la această întâlnire, dar amiralul insistase să vină. DeMarco îşi asuma un mare risc. Ar fi trebuit să vorbească cu Speakerul înainte de a discuta cu Banks şi cu siguranţă ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Mahoney această întâlnire din biroul lui Wall. Un vechi dicton nescris al funcţionarilor publici spune că mai bine ceri întâi permisiunea decât să implori ulterior iertarea. DeMarco violase un principiu fundamental al birocraţiei şi spera să nu trebuiască să plătească pentru asta cu slujba.

DeMarco şi Banks se alăturară celorlalţi bărbaţi de la masa rotundă.

— Ce-ar fi să începeţi, domnule amiral, rosti Simon Wall. Când aţi sunat, aţi spus că este posibil ca FBI-ul să fi trecut cu vederea nişte informaţii

importante şi că doreaţi să fiţi sigur că eu şi Kevin vom… beneficia de dezvăluirile dumneavoastră.

— Este posibil să mă înşel, rosti Banks, dar cred că există o şansa ca Edwards să nu fi fost asasinul sau, dacă a fost, să nu fi acţionat de unul singur.

Kevin Collier era un individ îndesat de cincizeci şi ceva de ani. Avea ochii bulbucaţi şi o faţă puhavă, amintindu-i lui DeMarco de câinii aceia răutăcioşi de talie mică cu nasuri ca de boxer. Collier nu era atât de şiret politic precum Simon Wall, dar era suficient de inteligent ca să ştie că lista arestărilor făcute de FBI era mai puţin importantă decât persoanele cu care juca el golf.

— Domnule amiral, iertaţi-mă, dar dovezile fizice împotriva lui Edwards sunt pur şi simplu copleşitoare, zise Collier. Dumnezeule, omul chiar a lăsat un bilet scris de mână prin care îşi mărturisea fapta. Cu un chicotit fals, Collier adăugă: Ce aţi vrea să mai fi făcut, domnule? Să învie din morţi şi să mărturisească?

Banks ignoră comentariul sarcastic al lui Collier şi rosti îmbufnat spre DeMarco:

— Spune-le ce avem!

Lui DeMarco nu-i plăcea să fie aruncat în gura lupului, dar îşi drese glasul şi se conformă ordinului:

— Înainte de tentativă, domnul amiral a primit un bilet care putea să fi fost scris doar de un agent al Serviciului Secret. Biletul avea antetul Serviciului Secret şi a venit cu curierul departamental. În el scria…

— O luăm de la capăt, mormăi Donnelly, uitându-se sugestiv la Kevin Collier.

Se părea că Donnelly discutase deja despre biletul de avertizare cu Wall şi cu Collier, iar DeMarco îşi putea uşor imagina tonul discuţiei. Şi amiralul Banks îşi imagina acelaşi lucru.

Banks întoarse iute capul spre Donnelly. Ochii îi aruncau văpăi.

— Aveţi ceva de spus, domnule Donnelly?

— Nu, răspunse Donnelly, clătinând din cap într-un semn de renunţare. Dacă vreţi să credeţi în continuare că acel bilet avea vreo urmă de adevăr în el, nu pot face nimic ca să vă opresc.

Înainte ca Banks să poată replica, procurorul general interveni:

— Domnule amiral, ce-ar fi să-l lăsăm pe domnul DeMarco să-şi continue, ăă, informarea?

DeMarco se conformă. Totul merse bine până ce comise greşeala de a afirma că atât el, cât şi amiralul credeau că Mattis părea nervos pe înregistrarea video.

— Ce-ar fi să discutăm puţin pe tema asta, domnule amiral, propuse Kevin Collier. Deoarece Mattis şi-a scăpat ochelarii chiar înainte de primul foc, tehnicienii mei s-au uitat cu mare atenţie la el când au examinat înregistrarea. De exemplu, au cronometrat cât de repede s-a mişcat ca să se posteze în faţa trupului preşedintelui şi au descoperit că s-a mişcat mai repede decât oricare alt agent din dispozitiv. Tot el a fost primul agent care a tras înspre creastă ca să abată atenţia asasinului. Nu există niciun fel de dovadă *ştiinţifică* că Mattis a acţionat sau a reacţionat în vreun fel discutabil.

— Domnule Collier, interveni Banks. Eu n-am urmărit mişcările lui Mattis cu un cronometru, dar mă pricep la oameni – şi ştiu că Mattis părea diferit de ceilalţi oameni din dispozitiv. Acest om era neobişnuit de nervos în acea dimineaţă *înainte* de tragerea primului foc.

— Este posibil, domnule amiral, replică acesta, dar, în plus faţă de lipsa oricăror dovezi de pe caseta video, domnul Donnelly mi-a spus că s-au administrat teste cu detectorul de minciuni tuturor agenţilor, inclusiv lui Mattis.

— Billy Mattis a negat că ar fi făcut un test cu poligraful, interveni DeMarco.

— Ai discutat cu Mattis? rosti Donnelly, surprins. Cine dracu' ţi-a dat dreptul să faci asta?

Înainte ca DeMarco să poată răspunde, Banks interveni:

— Eu i-am dat acest drept. Mergi mai departe, DeMarco.

Ulterior DeMarco îşi dădu seama că Donnelly – mai abil decât DeMarco sau Banks – reuşise de fapt să devieze discuţia de la întrebarea dacă îl testase sau nu pe Mattis cu detectorul de minciuni.

DeMarco explică mai departe cum îl interogase pe Mattis în privinţa împuşcăturilor, mai întâi în faţă la Washington Mall, apoi acasă la el.

— Părea vinovat, zise DeMarco. Era clar că ştia de biletul de avertizare şi era cumva implicat în tentativa de asasinat.

Donnelly râse. Mai exact chicoti dispreţuitor.

— *Părea* vinovat! Asta e ideea ta de dovadă. *Părea* vinovat!

DeMarco îngăimă ceva în sensul în care Donnelly ar fi trebuit să fie acolo ca să vadă cu propriii ochi. Argumentaţia i se părea chiar şi lui jalnică.

Donnelly pufni şi zise:

— Dacă ai fi prezentat aşa un caz în instanţă, te-ar fi exclus din barou.

Înainte ca DeMarco să poată replica, Banks zise:

— Donnelly, te rog să te abţii să mai întrerupi şedinţa. Iar ăsta este un ordin, la naiba!

Un ordin direct de la un superior însemna ceva pentru un om care servise toată viaţa sub uniformă; unui birocrat de talia lui Donnelly nu-i spunea nimic.

Wall interveni din nou ca să-l calmeze pe Banks.

— Trebuie să fiu de acord cu domnul amiral, Pat. Să-l lăsăm pe domnul DeMarco să termine.

Dar când DeMarco vorbi despre modul în care dăduse peste Dale Estep şi Maxwell Taylor urmărindu-l pe Billy şi ascultându-i conversaţia telefonică, Donnelly nu se mai putu abţine:

— Vrei să ne spui, DeMarco, cum ai obţinut aceste numere de telefon fără un mandat?

— Nu, răspunse DeMarco.

Lucrurile nu se îmbunătăţiră nici în continuare. DeMarco descrise cum îl urmărise pe Billy Mattis şi îl văzuse murind, apoi cum fusese obligat să-l ucidă pe asasinul lui Billy.

— Când am aflat că l-ai lichidat pe tipul ăla, Robinson, zise Donnelly, primul meu gând a fost acela că aşchia nu sare departe de trunchi.

— Asta ce dracu' mai înseamnă? se repezi Banks, neînţelegând referirea la tatăl lui DeMarco.

Înainte ca Donnelly să poată răspunde, Wall interveni:

— Să revenim unde eram, domnilor. Nu văd ce are de-a face moartea lui Mattis cu…

— Are *întru totul* de-a face cu asta, domnule Wall, rosti DeMarco.

Spuse că în opinia lui era evident că Billy îl aşteptase pe asasin în dreptul bancomatului şi că Estep aranjase întâlnirea. Ba chiar le menţionă faptul că soţia lui Billy mărturisise că Billy nu-şi folosise niciodată cardul în Washington. Şi încheie, spunând:

— De ce ar fi stat Mattis într-un bar până la lăsarea întunericului, ca să se ducă apoi la un bancomat pe care nu l-a mai folosit niciodată, într-o zonă a oraşului unde nu avea niciun motiv să se afle?

— Să ştiţi că ăsta este exact genul de gândire haotică şi periculoasă care dă naştere la teoria conspiraţiei, rosti Collier. Dacă nu aş şti, aş zice că lucrezi pentru blestemata de revista *Enquirer,* DeMarco. *Faptele* spun că Billy Mattis s-a dus la un bancomat şi un om l-a jefuit şi l-a ucis. Este un eveniment nefericit, dar destul de comun. Pot exista mai multe motive pentru care Mattis s-a dus la acel bancomat anume. Poate că se ducea la un prieten care locuia în acea parte a oraşului şi a decis să se oprească acolo deoarece îi convenea acel bancomat. Oricare ar fi motivul, nu dispunem de dovezi care să sprijine sau chiar să sugereze

ideea că Mattis a fost ucis deoarece a jucat un rol în tentativa de asasinat. Iar a sugera aşa ceva, domnule, este pură iresponsabilitate!

DeMarco simţi că îi iau foc obrajii. Începea să se sature de Collier.

— Omul care l-a ucis pe Billy Mattis venea din Waycross, Georgia, insistă DeMarco, iar în dimineaţa asasinatului, Estep a dat un telefon în Waycross.

— Tot ce-mi spune mie asta este că domnul Estep i-a telefonat unui interlocutor necunoscut din statul său natal, rosti Collier. Cu un chicotit condescendent, adăugă: Agenţii mei tineri fac asta tot timpul, domnule amiral. Trag rapid concluzii nefondate deoarece în mintea lor ei au rezolvat deja crima. Eu îi învăţ că trebuie să lase ca *faptele* să le formeze opiniile şi nu să lase opiniile personale să organizeze faptele.

— Unul dintre aceste fapte, domnule Collier, continuă DeMarco, este ca asasinul lui Billy Mattis nu avea obiceiul să jefuiască oamenii în faţa bancomatelor pentru o amărâtă de sută de dolari. Era un asasin al Mafiei pe numele lui John Palmeri, nu David Robinson, şi se găsea în programul de protecţie a martorilor al Departamentului de Justiţie.

După schimbul de priviri dintre Collier şi Simon Wall, DeMarco îşi dădu seama că amândoi ştiau exact cine fusese David Robinson şi speraseră ca acest fapt să nu iasă la iveală. De aceea Wall îl întrerupsese mai devreme pe Donnelly când acesta făcuse remarca legată de aşchia care nu sare departe de trunchi. Chiar dacă moartea lui Mattis nu avea nicio legătură cu tentativa de asasinat, ultimul lucru pe care Wall şi-l dorea era dezvăluirea faptului că acei criminali puşi sub protecţie continuau să fie criminali.

— De unde aţi obţinut această informaţie? întrebă Simon Wall, cu o voce brusc de gheaţă.

— Ce mai contează? replică DeMarco. Ideea este că John Palmeri nu era un bandit local. Era un asasin plătit şi a fost angajat de cineva ca să-l elimine pe Billy Mattis.

Nici Collier şi nici Wall nu spuseră nimic preţ de câteva clipe. Apoi Wall zise:

— Este clar că vom afla ce căuta acest Palmeri aici, dar încă nu văd nimic care să-l lege de evenimentul de pe râul Chattooga înainte ca DeMarco să răspundă *că moartea* lui Billy Mattis îl lega pe asasin de evenimentele de pe râul Chattooga, Collier interveni:

— Iar dumneata crezi că omul care l-a angajat pe Palmeri a fost Dale Estep?

— Da, răspunse DeMarco.

— Paznicii de rezervaţii nu fac parte chiar din aceeaşi tagmă cu poştaşii nemulţumiţi, Kevin, dar am înţeles că sunt o piază rea, zise Donnelly înspre Collier.

În vreme ce Collier râse la această glumă, DeMarco îl văzu pe Banks strângând marginea mesei cu palmele. Părea pe punctul de a sări peste masă ca să-l gâtuie pe Donnelly, dar apoi inspiră adânc şi se lăsă la loc pe spătarul scaunului.

DeMarco continuă:

— Estep nu e un tip oarecare. Individul este un fost lunetist din Vietnam, care a fost lăsat la vatră pentru comportament necorespunzător, pentru că era un nebun.

— Ai mai spus că a fost un cetăţean model în ultimii douăzeci de ani, replică Collier.

DeMarco se uită la Banks căutând ajutor. Chipul amiralului era încremenit. Omul se uita de la Donnelly la Wall şi la Collier. DeMarco avea impresia că mintea organizată milităreşte a lui Banks acceptase deja faptul că poziţia lui fusese cucerită; deja plănuia următoarea campanie.

Dar asaltul continuă.

— Şi individul ăsta, Taylor, rosti Donnelly. Ai spus că singurul lucru pe care îl ştii despre el este

că e bogat şi sprijină financiar campania preşedintelui. Crezi că poţi face lumină aici în privinţa motivelor, DeMarco?

— Nu am avut ocazia să-l investighez amănunţit pe Taylor, recunoscu DeMarco. Am crezut că asta trebuie lăsat în sarcina FBI-ului.

— La dracu', dar ai crezut că ai calificarea necesară să îi investighezi pe toţi ceilalţi, inclusiv pe unul dintre agenţii mei, izbucni Donnelly. De ce nu şi pe Taylor? De ce nu l-ai adus pe individul ăsta din Georgia aici în cătuşe şi mânat de la spate cu un bici?

— Mai bine să vorbim despre suspectul dumneavoastră, Edwards, ripostă DeMarco, adresându-i-se lui Collier, tipul despre care oamenii dumneavoastră cred că şi-a săpat o ascunzătoare în coasta unui munte şi s-a furişat pe lângă un pluton de agenţi FBI şi ai Serviciului Secret. Era un ratat supraponderal, un şomer incurabil, care bea peste măsură.

— Era un ţintaş expert, un vânător, şi îl învinuise oficial pe preşedinte pentru că îşi pierduse locul de muncă. Astea sunt din nou *fapte,* domnule DeMarco, îl întrerupse Collier.

— Atunci să vă mai ofer un fapt, ripostă DeMarco. Soţia lui Billy mi-a spus că în luna dinaintea tentativei Mattis întârzia la lucru deoarece avea de lucru pe calculatoarele Serviciului. Eu cred că e posibil să fi cercetat prin dosare ca să găsească ţapul ispăşitor perfect.

— Prostii, replică Donnelly.

— Ai dovezi pentru asta? întrebă Collier.

— Nu, răspunse DeMarco, dar poate că tehnicienii de la Serviciul Secret ne pot spune pentru ce folosea el computerele. Poate că există o înregistrare a activităţilor lui.

Când se uită la Donnelly ca să vadă confirmarea că aşa ceva era posibil, îşi dădu seama că făcuse o altă greşeală. Dacă DeMarco avea dreptate,

maniacii în computere ai lui Donnelly aveau să şteargă orice urmă a căutărilor lui Billy Mattis.

— De dragul discuţiei, îi zise Collier lui DeMarco, haideţi să urmăm logica dumitale până la capăt. Să presupunem că Billy Mattis, din cine ştie ce motiv, încerca…

— Cred că a fost şantajat sau forţat cumva de Estep şi Taylor, zise DeMarco.

— …Încerca să găsească pe cineva precum Harold Edwards în fişierele Serviciului Secret. Cum explică asta armele descoperite în casa lui Edwards – arme furate din aceeaşi unitate de rezervişti căreia îi aparţinea Edwards?

— Estep putea fura armele din unitate. Fiind rezervist, Billy Mattis l-ar fi putut ajuta sau i-ar fi putut dezvălui procedurile de acces în unitatea de la Fort Meade.

— Dar nu aveţi dovezi în acest sens, nu? întrebă Collier.

— Corect, răspunse DeMarco.

Obosise al naibii de tare să tot spună asta.

— Bun, admise Collier, ca şi cum se adresa unui retardat. Să uităm deocamdată de lipsa de dovezi şi să mergem mai departe. Să spunem că Estep a dat o spargere şi a furat armele din rastel, a folosit una dintre armele furate ca să tragă în preşedinte, apoi a plasat armele în casa lui Edwards. Am priceput bine, domnule DeMarco?

DeMarco dădu din cap, fără a mai scoate vreo vorbă.

— Atunci spuneţi-mi ceva, DeMarco. Unde se afla Harold Edwards cât timp s-au petrecut toate astea? Unde era el când a fost săpată ascunzătoarea şi cât timp a stat preşedintele la râul Chattooga? Niciunul dintre vecini nu l-a zărit în tot acest timp.

— M-am gândit şi la asta, recunoscu DeMarco. Poate mă înşel, dar este posibil ca Estep, probabil cu ajutorul lui Palmeri, să-l fi răpit şi să-l fi pus bine undeva, în vreme ce Estep îndeplinea misiunea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Donnelly.

— Este absolut fascinant, zise Collier. Şi apoi ce s-a mai întâmplat, DeMarco? Estep îl face pe Edwards să scrie un bilet de adio, apoi îl omoară astfel încât să pară sinucidere? Asta vrei să spui?

— Corect, zise DeMarco. Lucrurile se puteau petrece exact aşa

Şi-ar fi dorit să aibă măcar o singură dovadă care să susţină afirmaţiile lui.

— Şi atunci cum explici dovezile fizice, domnule DeMarco? întrebă Collier. Cum ar fi chitanţa din maşina lui Edwards care îl situează în apropiere de râul Chattooga cu puţin timp înainte de tentativa de asasinat?

— Oricine îi putea introduce acea chitanţă în maşină.

— Şi biletul de adio, scris, concludent de altfel, de mâna lui Edwards?

— Estep i-a ţinut o armă la tâmplă ca să scrie acel bilet, răspunse DeMarco.

— Şi praful de puşcă de pe mâinile lui Edwards, concludente pentru o rană mortală de sinucigaş?

— Nu ştiu, recunoscu DeMarco. Poate că…

— Corect! ţipă Collier. Nu ştii! Nu ştii nimic şi n-ai nici măcar o dovadă pentru ceea ce susţii!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţipă şi DeMarco, nu credeţi că lucrurile v-au ieşit un pic prea bine, domnule Collier? Cel puţin Oswald[29] s-a ascuns într-un nenorocit de teatru. Cineva chiar a trebuit să-l vâneze! Edwards v-a fost *livrat pe tavă,* domnilor.

— Cel puţin opiniile noastre se bazează pe *dovezi,* DeMarco, şi nu pe convingerea fermă că cineva *părea* vinovat, ripostă Collier.

„La dracu'", îşi zise DeMarco, complet frustrat. Poate că ar fi fost mai bine să repete povestea în faţa oglinzii înainte de a veni acolo. Înainte ca el să mai poată găsi ceva de spus, Banks se ridică.

— Mi-a ajuns, izbucni el. Wall, admit faptul că aveţi dovezi puternice împotriva lui Harold Edwards. Pare deja un caz rezolvat. Iar când presa vă va lua la întrebări cu privire la moartea lui Mattis, le veţi da toate răspunsurile idioate pe care le-a aruncat Collier aici. Dar, domnilor, daţi-mi voie să vă spun ceva: nu sunt un prost, aţi face al naibii de bine să mă luaţi în serios şi să vă uitaţi cu mai multă atenţie la Billy Mattis şi la Dale Estep. Nu am făcut ce trebuia la începutul acestei poveşti, dar nu faceţi şi voi aceeaşi greşeală.

— Staţi o secundă, domnule amiral, rosti Simon Wall. Bineînţeles că vă luăm…

Dar Banks nu încheiase.

— Şi încă un lucru, reluă el, arătând cu degetul spre Patrick Donnelly. Cred că nemernicul ăsta obstrucţionează ancheta.

Banks ieşi din biroul lui Simon Wall, lăsându-l pe DeMarco singur, cu privirea aţintită în ochii adumbriţi ai lui Patrick Donnelly.

*

DeMarco îl prinse pe Banks chiar în clipa când limuzina amiralului era pe punctul de a pleca. Încă plini de furie şi de ruşine, ochii lui Banks îl măsurară pe DeMarco. Poate că era mai furios pe Simon Wall decât pe Joe DeMarco, dar ultimul era o ţintă mai la îndemână.

Se mai uită câteva secunde la DeMarco, clătină din cap a dezgust, apoi spuse:

— Nenorociţii ăştia de politicieni din D.C. În Vietnam am avut mai puţini duşmani. Ciocănind cu degetul în geamul care îl separa de şofer, adăugă: Jimmy, ştiu că ai o sticluţă în torpedou. Dă-o încoace!

— Desigur, şefu’, zise Jimmy, cu o voce melodioasă.

Banks luă un gât zdravăn din sticlă, apoi îi spuse lui DeMarco:

— Iar asta e ultima dată când mai accept vreun nenorocit de sfat de la tine, amice. Ticăloşii ăia m-

au făcut de cacao.

— Ne-au făcut pe amândoi, domnule amiral. Donnelly ne-a luat prin învăluire.

— Ştiu ce a făcut şi jur că înainte de a pleca din oraşul ăsta am să provoc concedierea nemernicului. Încă nu ştiu cum, dar, la naiba, jur că am s-o fac.

Mai luă un gât zdravăn, ezită, apoi îi dădu sticla lui DeMarco. DeMarco bău. Alcoolul îi încălzi gâtlejul, făcându-l să se simtă brusc mai bine.

— Şi acum ce facem, deşteptule? întrebă Banks, contrazicându-se singur. Mai ai idei măreţe?

— Poate… începu DeMarco, după care se opri şi clătină simplu din cap.

— Asta credeam şi eu, zise Banks. Jimmy, opreşte blestemata asta de maşină. Apoi, către DeMarco: Coboară naibii din limuzina mea. Trebuia să-mi dau seama că pot primi doar astfel de ajutoare din partea unuia asociat cu ticălosul ăla de Mahoney.

CAPITOLUL 30

Speakerul stătea lângă DeMarco şi se uita în ochii de piatră ai lui Robert Taft. Se găseau iarăşi la Taft Memorial, aflat la mijlocul traseului lui Mahoney din pauza de prânz. Astăzi pantalonii de trening ai lui Mahoney erau albi, ceea ce îl făcea pe DeMarco să se gândească la balena lui Melville.

DeMarco îi povesti lui Mahoney întreaga istorie a investigaţiei, tot ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire. Credea că Mahoney ascultă, dar era greu de spus. DeMarco bănuia de ceva vreme că Speakerul era precum un blestemat de cal – unul mare, cu un dos imens, ca un cal de tracţiune –, în stare să doarmă cu ochii larg deschişi.

Când îi povesti cum fusese obligat să-l ucidă pe John Palmeri, se aştepta la o reacţie de la Mahoney, dar acesta se mulţumi să dea din cap. Ca şi cum Mahoney ar fi ştiut dintotdeauna că omul cu aspect dur pe care îl angajase era capabil de aşa ceva. Iar chestia asta îl deranja pe DeMarco.

Auzind de întâlnirea din biroul lui Simon Wall, Mahoney mormăi:

— Nemernicii ăia.

DeMarco nu îşi dădu seama dacă o asemenea opinie avea de-a face cu felul în care Wall, Collier şi Donnelly îi trataseră pe el şi pe Banks sau dacă era doar părerea lui Mahoney despre acel trio în general.

DeMarco se pregăti să-şi încheie relatarea spunând:

— Sunt destul de convins că Mattis şi Estep erau implicaţi în tentativă, sunt aproape sigur că Estep l-a angajat pe Palmeri şi mai cred că Edwards este doar o diversiune.

Mahoney rămase tăcut cam un minut, apoi oftă.

— Doamne Dumnezeule, Joe. Eşti *destul* de convins, *aproape* sigur şi *crezi* că…

Ignorând sarcasmul Speakerului, DeMarco merse mai departe:

— Da, domnule, şi de-asta FBI-ul trebuie determinat să treacă la treabă. Trebuie să-i ia la întrebări pe Estep şi pe Taylor, să obţină mandate de percheziţie pentru blestematele lor de case, să verifice unde era Estep la momentul…

— Dar chiar dacă descoperă ceva, odată cu moartea agentului nu se mai poate face legătura cu Donnelly.

— Presupun că aşa e, recunoscu DeMarco.

Mahoney era obsedat de Patrick Donnelly şi Mattis era legătura sa cu acesta. Ce-i făcuse Donnelly?

— Ce crezi că va face Banks? întrebă Mahoney, scărpinându-se în dreptul şliţului.

— Nu ştiu, dar bănuiesc că nu va mai face nimic în acest moment. A plecat ofticat de la întâlnire, dar cred că în principal din pricina modului în care l-a tratat Wall. În fond el şi-a îndeplinit rolul: a depus toate informaţiile în mâinile celor de la FBI şi a lăsat povestea pe capul lor.

— Rahat, mormăi Mahoney.

— Domnule, trebuie să vă implicaţi în povestea asta, zise DeMarco. Discutaţi personal cu Simon Wall şi cu Collier. Dacă nici asta nu merge, vorbiţi cu preşedintele. El este ameninţat aici.

Ochii lui Mahoney se măriră de falsă surpriză.

— Eu nu sunt implicat în chestia asta; de ce aş vorbi cu cineva?

„Dumnezeule“, îşi spuse DeMarco. Descoperirea biletului de adio al lui Harold Edwards şi dovezile din casa lui îi conferiseră lui Donnelly un avantaj – şi Mahoney luase asta deja în calculele sale politice.

— Atunci lăsaţi-mă să trimit povestea *În Post,* propuse DeMarco. Presa se va arunca imediat pe

subiect, iar FBI-ul va fi obligat să înceapă ancheta, în vreme ce Donnelly o va încasa pentru că nu a luat în seamă acel blestemat de bilet.

Speakerul clătină iarăşi din cap.

— Dacă te duci cu aşa ceva la presă acum, Andy Banks şi întregul Serviciu Secret o vor încasa şi ei. Ar fi o chestie dacă ai putea dovedi ce afirmi, dar nu poţi. Tot ce ai tu, Joe, sunt dovezi conjuncturale. Şi, fie că îţi place, fie ca nu, nemernicul ăla de Collier ar putea avea dreptate: este posibil ca Edwards să fi comis totul de unul singur şi Mattis să n-aibă nicio legătură cu asta.

— Mda, dar trebuie să întreprindem ceva, zise DeMarco. Dacă am dreptate, tipii ăştia, Estep şi Taylor, au încercat să-l ucidă pe preşedinte şi e posibil să încerce din nou.

Mahoney oftă.

— Joe, rosti el, nu faptul că a încercat cineva să-l asasineze pe preşedinte e problema.

— Ce? se miră DeMarco.

— Cineva încearcă să ucidă fiecare preşedinte de la apariţia lui Lincoln în sala aia de teatru. La naiba, s-a încercat chiar şi asasinarea lui Gerry Ford[30], muierea aia chiţăitoare, îţi aminteşti? Ce naiba făcuse Gerry Ford?

„L-a iertat pe Nixon“, îi răspunse DeMarco în gând.

— Nu, problema nu este tentativa de asasinat, sau în orice caz asta nu e principala problema, continuă Mahoney, ambalându-se la auzul propriei retorici. Adevărata problemă este că tipul care ar trebui să-l *protejeze* pe preşedinte este un nemernic corupt care e posibil să-i fi ajutat pe asasini. *Asta* e problema.

— Atunci puneţi FBI-ul…

— FBI-ul nu se va lua de Pat Donnelly, cel puţin nu doar pe baza celor descoperite de tine.

DeMarco râmase fără cuvinte. Încerca totuşi cu disperare să se gândească la ceva prin care să-l determine pe Mahoney să-şi folosească influenţa

ca să oblige FBI-ul să-i ancheteze pe Estep şi pe Taylor, când Speakerul zise:

— Poate că ar trebui să pleci în Georgia şi să-l verifici tu însuţi pe tipul ăsta, Taylor. Şi pe şeriful ăla. Trebuie să existe o legătură cu Donnelly.

„Eşti nebun de legat!“ ţipă DeMarco în sinea lui.

— Nu sunt sigur la ce ar folosi asta, răspunse el cu glas tare, încercând să pară calm.

— Nici eu, recunoscu Mahoney. Dar e mai bine decât să nu facem nimic, şi oricum nu ai alte treburi mai presante. Am dreptate?

— Mda, admise DeMarco. Dar…

— Bine, murmură Speakerul, întorcându-se ca să plece.

— Staţi aşa! îl opri DeMarco. Sunt băgat până peste cap în chestia asta şi ştiţi prea bine. Nu sunt poliţist, iar tipii ăştia ar putea fi nişte criminali.

Speakerul se uită cu seriozitate la DeMarco şi dădu cu gravitate din cap. DeMarco ştia ce avea să urmeze. Mai văzuse scena: el nu era decât carne de tun şi Speakerul era bunul general care trebuia să-şi trimită aghiotantul credincios în calea duşmanului. Cu chipul abordând o falsă expresie de îngrijorare pentru binele lui DeMarco, Mahoney îşi lăsă o labă cărnoasă pe umărul lui şi zise:

— Ai mare grijă acolo, fiule.

CAPITOLUL 31

DeMarco ieşi de pe autostrada 23 şi se uită înspre mlaştina Okefenokee, spre vegetaţia ciudată şi spre chiparoşii strâmbi îmbrăcaţi în perdele de muşchi albastru. Nu-i plăcea ce vedea şi un al şaselea simţ, de obicei latent într-un orăşean ca el, îl avertiza din răsputeri asupra unor pericole cu gheare şi fălci care pândeau din apele negre şi aproape nemişcate.

În acea dimineaţă, îşi împachetase ezitant o valiză şi prinsese un zbor către Jacksonville, Florida. La aeroportul din Jacksonville închiriase un Ford Mustang decapotabil, lăsase capota jos şi condusese printr-o perdea aproape impenetrabilă de căldură către Folkston. Odată ajuns acolo, găsise un motel, unde fu cazat de o fată cu ochi strălucitori, cu cercel în nas şi părul vopsit în purpuriu, care contrazise total ideile preconcepute ale lui DeMarco despre tineretul sudist.

Odată intrat în cameră, DeMarco se trântise pe pat şi răsfoise printr-o stivă de pliante care îi spuseră mai multe decât voise el vreodată să afle despre sud-estul Georgiei. Broşurile motelului îl informau că în ţinutul Charlton trăiau zece mii de suflete nefericite şi că venitul mediu pe cap de locuitor ajungea cam la unsprezece mii de dolari anual. O sursă majoră a acestei bogăţii o constituia lemnul. În tot ţinutul se găseau nenumărate fabrici de cherestea, producători de mobilă şi tot felul de alţi întreprinzători care scoteau profit de pe urma unui copac. DeMarco îşi aminti că Taylor raportase la fisc un venit de peste trei sute de mii de dolari, de zece ori mai mult decât scoteau verişorii lui din ţinut cu joagărele lor.

Îşi petrecu după-amiaza făcând un tur al regiunii din jurul Folkstonului, vizitând inclusiv oraşul Uptonville, localitatea natală a lui Billy Mattis. În vreme ce se plimba cu maşina, ajunse fără să vrea la concluzia că ţinutul Charlton nu era chiar lipsit de farmec. Recunoaşterea acestui lucru fu întărită de faptul că a doua industrie importantă din zonă era turismul. Unul dintre pliantele motelului spunea că peste patru sute de mii de oameni vizitau anual marea mlaştină ca să se uite la păsări şi să traverseze apele invadate de aligatori.

Plimbându-se prin ţinut, DeMarco îşi spuse că începea să descopere savoarea locului, să recunoască terenul inamicului, dar realitatea era că se găsea în impas. În cele din urmă ajunsese la marginea mlaştinii, unde parcase, gândindu-se la soarta lui şi înjurându-l pe Speaker: se găsea într-o zonă despre care nu ştia nimic, unde nu avea niciun fel de relaţii şi nici autoritate şi unde se presupunea că va investiga doi oameni care era posibil să fi încercat să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite. Iar unul din aceşti doi indivizi era un lunetist cu pregătire militară şi un posibil psihopat.

DeMarco dispunea de opţiuni limitate. Nu putea obţine nicicum dovezi clare care să îi lege pe Estep sau pe Taylor de tentativa de asasinat, aşa că această opţiune căzuse. Poate că reuşea să dovedească faptul că în timpul tentativei Estep nu se aflase acolo unde ar fi trebuit să fie, dar nici varianta asta nu părea probabilă. Aşa că îi rămânea doar să descopere legătura dintre Taylor, Estep, Mattis şi Donnelly. Ceva îi lega pe aceşti patru indivizi; problema era descoperirea conexiunii. Neil, omul Emmei cu computerele şi cutiile negre magice, nu reuşise să descopere o legătură, aşadar ce şansă avea DeMarco? Tot ce putea face era să discute cu oamenii şi să verifice dosarele publice.

Şi apoi mai era motivul. Până în acel moment nu descoperise niciun motiv pentru care Taylor şi

Estep ar fi vrut să-l asasineze pe preşedinte. Poate că dădea peste un motiv aici, în Georgia, asta dacă Estep nu-l omora cumva pe el. Îşi aminti de povestea colonelului Moore despre soldatul care se ridicase din pământ, cu chipul desfigurat de înţepăturile insectelor.

DeMarco tresări alarmat când un stol de păsări care stătuseră într-un copac din apropiere se ridicară brusc în zbor, ţipând îngrozite, stârnite de un prădător invizibil.

*

După o noapte proastă de somn în camera supraîncălzită de motel, DeMarco se duse la un local ca să ia micul dejun. Cei mai mulţi comeseni purtau blugi, cămăşi de lucru şi şepci de baseball. Un individ de acolo părea mai domn şi purta o pălărie de paie albă cu o panglică în roşu, alb şi albastru. Asortat la pălărie, singurul exponent al modei din Folkston purta un costum alb, o cămaşă albă cu guler desfăcut şi bretele roşii. DeMarco îşi spuse că omul era probabil primarul localităţii. El unul nu mai văzuse pe cineva cu o pălărie de paie de la o repunere în scenă a spectacolului *The Music Man* la Central Kennedy, cu trei ani în urmă.

DeMarco era îmbrăcat lejer, nu numai din cauza căldurii, ci şi din pricină că îşi dăduse seama că nu se găsea într-o zonă unde să pice bine costumele lui negre şi gulerele scrobite ale cămăşilor. Ca atare, era îmbrăcat cu un tricou alb, pantaloni kaki de doc şi sandale fără ciorapi – genul de îmbrăcăminte pe care ar fi purtat-o în Geogetown într-o dimineaţă însorită de sâmbătă. Privind în jurul lui prin încăpere la şepcile de baseball cu însemne John Deere and Caterpillar Co., îşi dori să fi purtat ciorapi. Bănuia că oamenii de acolo erau genul de indivizi care nu-şi scoteau ciorapii din picioare atunci când făceau dragoste; cu siguranţă nu îi scoteau nici atunci când purtau pantofi.

O chelneriţă veselă – o tânără de douăzeci şi ceva de ani, cu o claie de păr blond şi cu rădăcini brunete, purtând o uniformă roz suficient de scurtă ca să-i arate în întregime picioarele bine făcute de provincială – veni la locul unde şedea DeMarco la tejghea şi îi spuse:

— ’Neaţa, bombi. Vrei cafea?

Bombi? Aha, bomboană. Îi plăcea asta. Da, asta îşi dorea şi el: o femeie care să-i spună „bombi“. Iar când avea să fie bătrân, gras şi impotent, să-i spună „tataie“ şi să-l înşele cu unul cu păr unsuros cu o şapcă John Deere pe cap.

— Te rog, răspunse el, zâmbindu-i chelneriţei.

— Măi, dar tare haios e, rosti ea, clătinând din degetul arătător spre pieptul lui, în vreme ce turna cafeaua.

— Ce? se miră DeMarco.

Haios nu reprezenta un cuvânt care să i se potrivească, în mod normal.

— Aligatorul ăla mic de pe tricou. L-ai luat de la un magazin pentru turişti de la mlaştină?

— Ah, nu, răspunse DeMarco.

— Zău că-i haios, repetă ea. Se răsuci pe călcâie şi strigă spre o chelneriţă din cealaltă parte a restaurantului: Hei, Patty May, vino-ncoa’ să te uiţi la aligatoru’ ăsta haios cusut pe tricoul tipului.

DeMarco simţi că se înroşeşte de stânjeneală când oamenii se întoarseră să se uite la el. Se dusese naibii încercarea lui de a nu atrage atenţia. Privi de-a lungul tejghelei în formă de U şi îi zări pe Emma şi pe individul cu pălărie de paie zâmbindu-şi unul altuia, amuzaţi amândoi de situaţia în care fusese pus DeMarco.

Emma era îmbrăcată cu o rochie albă şi purta un şirag de perle. Singurele lucruri care lipseau din aranjamentul ei de doamnă sudistă erau o pălărie înflorată şi o umbrelă de soare pe măsură. Emmei îi plăcea să se îmbrace aşa cum îi cerea misiunea, iar DeMarco îşi dădea seama că bărbatul cu bretele roşii era destul de prins în mrejele ei.

Cum excursia în Georgia era periculoasă, DeMarco hotărâse să nu o facă de unul singur. Emma deţinea o armă şi ştia foarte bine cum să o folosească; DeMarco se simţea mult mai liniştit cunoscând acest fapt. Zburaseră împreună, dar conveniseră după aterizarea în Waycross să se comporte ca nişte străini, pentru că era un posibil avantaj să ai pe cineva necunoscut inamicului care să-ţi apere spatele – un concept operaţional pe care Emma i-l explicase mai de mult lui DeMarco.

Tânăra chelneriţă îi aduse în cele din urmă micul dejun lui DeMarco. Amabilitatea făcea parte din serviciu – graba nu. DeMarco ceruse şuncă şi ouă, iar pe farfuria lui se găseau într-adevăr şuncă şi ouă – împreună cu ceva alb şi alunecos care părea un soi de caş cu o bucată de unt în vârf.

— Ce-i asta? se interesă DeMarco, arătând spre chestia albă.

Chelneriţă îi zâmbi cu toţi dinţii.

— Păi budincă de cereale, diavol yancheu ce eşti.

Cereale. Ar fi trebuit să-şi dea seama. N-o să le mănânce.

Chelneriţă îşi coborî genele lungi şi false peste ochii cenuşii şi seducători.

— Stai mult prin oraş, dragule? întrebă ea.

Lui DeMarco „dragule“ îi plăcu aproape la fel de mult ca „bombi“.

— Stau puţin, răspunse el.

— Şi ce cauţi încoa’?

Sosise vremea să treacă la treabă.

DeMarco trebuia să găsească un motiv ca să pună întrebări şi să chestioneze oamenii. Se gândi să spună adevărul, că era un anchetator al Congresului, dar nu credea că era cea mai bună cale de a deschide gura oamenilor. Povestea lui de acoperire, deşi cusută cu aţă albă, era că venise, în calitate de scriitor care colabora la diverse reviste, să facă nişte cercetări despre Billy Mattis, flăcău din partea locului, soldat şi erou al Serviciului

Secret. Îşi dorea să fi avut răbdarea să obţină nişte autorizaţii care să-i susţină povestea.

Îi povesti chelneriţei despre misiunea lui închipuită. După ce femeia se minună ce misiune interesantă avea el, DeMarco o întrebă dacă îl cunoştea pe Billy.

— Mda, rosti ea, dar nu foarte bine, că era mai mare cu vreo câţiva ani ca mine.

Îi spuse că Billy trebuia să fi fost un om tare bun, cu tot Serviciul Secret şi toate celelalte. Ce păcat că o mierlise. Şi ce-i putea spune de mama lui Billy, pe ea o cunoştea? Mda, oarecum. Ştia că locuia undeva spre Uptonville, era chelneriţă acolo. Dar despre tatăl lui Billy? Pentru prima dată noua prietenă cu picioare lungi a lui DeMarco deveni evazivă. Îşi ceru scuze ca să se ducă la o comandă, dar DeMarco îşi zise că o făcuse ca să câştige timp de gândire.

DeMarco se uită după chelneriţă cum se îndepărtează, admirându-i picioarele, apoi aruncă o privire înspre Emma. Aceasta continua să discute cu tipul cu pălărie de paie. DeMarco viu să-şi mute privirea, dar chiar în acea clipă, un bărbat care şedea singur la o masă de la fereastră din spatele Emmei se întoarse şi îl privi fix pe DeMarco.

DeMarco nu putu defini exact natura privirii individului. Era intimidantă, fiind în acelaşi timp de o indiferenţă rece. Apoi DeMarco îşi dădu seama că semăna cu privirea pe care un boxer profesionist o aruncă adversarului său atunci când îşi ating mânuşile înainte de începerea luptei, o privire neclintită care promite o bătaie pe cinste, şi totuşi lipsită de emoţii.

Pielea individului avea culoarea mahonului ars. Chipul îi era dominat de un nas ascuţit ca o lamă de paloş. Părul des şi negru îi era strâns la spate într-o coadă scurtă de cal. DeMarco îşi zise că omul era poate hispanic, deşi părea mai degrabă indian. Pe partea stângă a chipului se vedea o

cicatrice albă şi subţire care cobora în zigzag de la sprânceana stângă până la colţul gurii.

Omul se uită alte câteva secunde impasibil la DeMarco, apoi ochii lui negri clipiră încet, o singură dată, iar el îşi întoarse capul şi ridică o ceaşcă de cafea la buze. Antebraţul şi încheietura mâinii care ţineau ceaşca erau încordate la maximum.

Chelneriţa se întoarse la tejghea şi se apropie de DeMarco, ajungând suficient de aproape ca el să-i simtă parfumul cu aromă de flori şi mirosul de şuncă prăjită din păr. Femeia îi spuse cu voce şăgalnică că auzise unele zvonuri despre cine era tatăl lui Billy, dar ea nu era genul care să răspândească bârfa. „Pe dracu' nu eşti genul", gândi DeMarco. Nu o presă, dar era nedumerit de reticenţa ei. Îşi aminti cum se izbise de un zid asemănător când o întrebase pe directoarea adjunctă a liceului despre tatăl lui Billy.

DeMarco mai sporovăi cu chelneriţă o vreme, îi lăsă un bacşiş exagerat de mare, apoi se ridică să plece, când ea îi spuse:

— Hei, bombonel, ţi-ai uitat chitanţa.

— Nu am nevoie de chitanţă, răspunse el.

— Ba da, ai, insistă ea şi îi făcu cu ochiul în vreme ce îi strecura un bileţel în palmă.

DeMarco furişă o privire spre masa unde stătuse individul cu coada de cal şi văzu că masa era goală. Se uită la chitanţa din palmă, citi numele „Cindy", punctul de pe i făcut sub formă de inimioară, un număr de telefon şi cuvintele: „Dacă răspunde un bărbat, închide".

Locul ăsta era tare, tare periculos. DeMarco voia să se întoarcă acasă.

*

DeMarco îşi parcă maşina într-un loc de unde avea o vedere clară asupra clădirii administraţiei de la mlaştina Okefenokee. La ora cinci şi jumătate după-amiază, din clădire ieşiră trei angajaţi. DeMarco primise o descriere a lui Estep

de la omul Emmei, Mike, dar niciunul dintre cei trei nu se potrivea descrierii. Doi dintre ei intrară într-un Ford Explorer împroşcat cu noroi, iar cel de-al treilea într-o berlină japoneză. Berlina se luă după vehiculul de teren afară din parcare şi DeMarco se luă după berlină. Cinci minute mai târziu, mica lor caravană se opri, aşa cum sperase DeMarco, la o cârciumă.

Toţi trei bărbaţii erau trecuţi de cincizeci de ani şi aveau burţi de băutori de bere şi funduri late. DeMarco fusese în Parcul Naţional Yellowstone o dată şi tipii pe care îi vedea acum nu semănau deloc cu cei de acolo. Nu păreau să-şi fi petrecut ore întregi prin păduri, adulmecând urme şi stingând incendii. Nu erau bărbieriţi şi nu aveau un aer de oameni care trăiau pe afară; fumau Marlboro trecându-şi ţigara de la unul la altul, beau bere într-un ritm alarmant şi făceau tot felul de remarci obscene despre fundul barmaniţei. Se potriveau imaginii pe care DeMarco o avea despre poliţiştii corupţi din New York: cu ochii mici, puşi pe furat şi pe luat şpagă, gata de bătaie, ca aceia pe care DeMarco şi-i amintea plimbându-se alene pe străzile din Queens şi balansându-şi bulanele. Trase concluzia că în cazul îngrijitorilor de mlaştini criteriile de angajare nu erau deloc aceleaşi ca în cazul Parcului Naţional Yellowstone.

DeMarco ocupă un loc la bar, de unde putea trage cu urechea la discuţiile poliţiştilor, şi comandă o bere. Spera să găsească ocazia potrivită pentru a-i atrage într-o conversaţie, astfel încât să poată muta discuţia în cele din urmă asupra lui Estep şi să afle ce căuta Estep în Washington în ultimele două luni. În vreme ce stătea şi-i asculta pe poliţişti, se gândi la ziua pe care tocmai şi-o irosise.

După micul dejun vizitase clădirea în care se găseau registrele de populaţie din ţinutul Charlton şi verificase certificatul de naştere al lui Billy Mattis, căutând informaţii despre tatăl lui. Nu era

menţionat niciun fel de tată. De acolo se duse la registrele de proprietate şi afaceri şi căută legături între Taylor, Estep, Donnelly şi Mattis. După trei ore avu confirmarea că Taylor deţinea cam totul în regiune, aşa cum îi spusese senatorul Maddox, dar ceilalţi trei oameni nu erau listaţi ca parteneri, finanţatori sau angajaţi.

Îşi petrecuse după-amiaza la ziarul local, *Charlton County Herald.* Spre surprinderea lui, descoperise că editorul ziarului era individul cu pălărie de paie pe care îl văzuse în acea dimineaţă conversând cu Emma. Îi oferi editorului aceeaşi minciună pe care o spusese chelneriţei, despre scrierea unui articol cu subiectul Billy Mattis, iar acesta îi permise amabil lui DeMarco să folosească aparatul lui de citire a microfişelor pentru a explora arhiva ziarului. Cercetarea lui îi revelă surprinzătorul fapt că Maxwell Taylor apărea rareori în ziar. Înainte de 1970 existau menţiuni ocazionale despre Taylor privind achiziţionarea unei parcele de pământ sau preluarea unei afaceri, dar după 1970 numele lui nu mai era deloc pomenit. Iar acest amănunt părea extrem de neobişnuit, având în vedere bogăţia şi lăcomia individului. DeMarco observase că editorul ziarului se schimbase în 1969 şi nu se putuse abţine să nu se întrebe dacă primul amendament[31], nu fusese la rândul lui amendat în districtul Carlton, în privinţa lui Dale Estep, tot ce aflase fusese că Estep câştigase toate competiţiile care implicau o armă de foc şi era deţinătorul actual al recordului local la pescuitul bibanului.

DeMarco îşi întoarse din nou atenţia către cei trei băutori de bere. Acum îşi bârfeau nevestele, toţi trei pârând însuraţi cu nişte harpii din partea locului, cu limbi ascuţite şi răuvoitoare. Tocmai voia să se ridice de pe scaun ca să le pună o întrebare nevinovată – „Hei, voi lucraţi la mlaştina aia mare de acolo?“ –, dar, înainte de a o face, în

bar intră un alt individ îmbrăcat în acelaşi tip de uniformă.

Individul era şi el trecut de cincizeci de ani, dar, spre deosebire de colegii lui, nu avea burtă şi se mişca cu graţia unui tigru. Avea pomeţi ridicaţi şi tari şi riduri adânci de fiecare parte a gurii. Nasul era lung şi drept, iar părul era negru cu o buclă lungă atârnându-i pe frunte. Îi amintea lui DeMarco de actorul şi dramaturgul acela căsătorit cu actriţa Jessica Lange[32].

DeMarco era sigur că omul era Estep şi opinia lui fu confirmată când unul dintre poliţiştii de la masă zise:

— Hei, Dale, vino să tragi un gât cu ajutoarele tale.

DeMarco se răsuci pe scaun astfel ca Estep să nu-i vadă faţa.

Estep îl ignoră pe omul care vorbise şi rosti către altul:

— Charlie nu ţi-am spus să baricadezi accesul pe drumul din nord astăzi?

— Ba da, Dale, dar…

— Niciun dar. Ţi-am spus că vreau treaba executată astăzi, că la noapte vine o echipă şi n-am chef ca turiştii să se înghesuie pe acolo mâine-dimineaţă.

— Dale, plănuiam să o fac astăzi, dar am avut problema aia cu scurgerile. Pur şi simplu n-am ajuns.

— Aşadar, cu alte cuvinte, ai plecat la ora cinci ca întotdeauna şi ai venit aici să tragi la măsea.

— Păi, cred că da, dar…

DeMarco studie chipul lui Estep reflectat în oglindă în vreme ce individul se răţoia la Charlie. Când îl descrisese pe Estep, Mike se referise la el ca având „ochi de vânător“. DeMarco nu înţelesese semnificaţia acelui termen, dar acum o înţelegea. Ochii negri ai lui Estep păreau permanent în mişcare, ca şi cum ar fi căutat prada pretutindeni, aşteptând doar ca vreo vietate să intre în panică şi

să o ia chelălăind la fugă din ascunzătoare. Dale Estep avea ceva vizibil periculos în fiinţa lui.

— Charlie, rosti Estep, ridică-ţi fundul ăla mare de pe scaun. Şi tu, Harv. Voi doi tâmpiţilor veniţi cu mine. Am barierele şi indicatoarele de ocolire în camionetă. O să le punem chiar acum.

— Ah, Dale, nu poate aştepta până mâine? Mă scol devreme şi…

— Charlie, refuzi să te supui unui ordin direct?

— Nu, Dale, spun doar…

— Ce-ai face, Charlie, tu şi grasa aia de nevastă-ta şi graşii ăia de copii ai tăi, dacă chiar ar trebui să munceşti ca să îţi câştigi existenţa? Vrei să afli?

Estep se uită fix la Charlie până când acesta îşi coborî privirea ca un căţeluş plesnit peste bot, apoi continuă:

— Să mergem. Voi doi amândoi cu mine!

Cei doi se ridicară şi se luară după Estep, când al treilea poliţist zise:

— Hei, Charlie, cum să ajung acasă? Tu conduci astăzi.

Înainte ca Charlie să răspundă, Estep interveni:

— Stai aici şi îmbată-te, Junior – aşa cum faci în fiecare seară. Ţi-l aduc pe Charlie înapoi în două ore, după ce terminăm treaba.

După ce Estep ieşi din bar însoţit de cele două ajutoare, individul pe nume Junior rămase o vreme bând singur, apoi se duse la o masă de biliard şi începu să dea în bile. DeMarco îl lăsă să dea câteva lovituri, apoi îl întrebă dacă ar vrea să facă un joc.

Junior se uită la DeMarco, măsurându-i accentul de nordist, şi zise:

— Nu eşti vreun yancheu maniac al biliardului, nu?

— Nuu, răspunse DeMarco. Sunt doar un tip căruia îi place să joace din când în când.

De fapt, DeMarco era un practicant destul de priceput al biliardului, dar hotărâse deja să-l lase

pe bunul Junior să câştige câteva jocuri.

— Păi, în acest caz, hai să îl facem interesant, zise Junior. Să zicem doi dolari pe joc?

Se dovedi că DeMarco nu trebuia să-l lase pe Junior să câştige; ticălosul juca la fel de bine ca Minnesota Fats[33]. În vreme ce Junior ajunsese deja la bila opt, DeMarco zise:

— Mi s-a părut că tipul ăla nu prea era mulţumit de prietenul tău, Charlie.

— Tâmpitul de Dale, exclamă Junior. A fost la Washington timp de două luni nenorocite, unde a stat cu burta la soare, după care vine aici şi vrea să scoată untul din noi.

— Chiar aşa? se miră DeMarco. Eu sunt din D.C. Ce căuta acolo?

— Bila nouă, gaura din colţ. Oh, la nişte cursuri organizate de Departamentul de Interne. Rahaturi de mediu, gestiunea terenurilor, porcării d-astea. Bila cinci, gaura laterală.

— Sună interesant. Presupun că voi mergeţi mereu la şcoală ca să fiţi la curent cu reglementările de mediu şi chestii de genul ăsta.

— Da, sigur. Niciunul dintre noi nu face vreo blestemată de şcoală, iar acu' e pentru prima dată că Dale merge la aşa ceva. La naiba, Dale nu s-a dus la şcoală nici când era puşti. Tot ce făcea era să vâneze. Până şi antreprenorii de construcţii din Florida au mai mare grijă de mediu decât el. Ce a făcut el acolo în nord a fost să stea toată ziua cu burta la soare şi să vâneze păsărici toată noaptea. Nici măcar nu s-a întors cu vreo nenorocită de carte. Fă-le stivă, orăşeanule. Îmi datorezi opt dolari.

În vreme ce pregătea jocul următor, DeMarco zise:

— Spuneai că e vânător. Ce se poate vâna pe aici?

— Eu nu vânez nimic, da' Dale ar ucide orice are blană sau pene. Nemerniculuui îi place pur şi simplu să ucidă fiinţe.

— Cu ce vânează? Cu arcul şi săgeata? Cu puşca?

— Cu puşca. Şi ştie să tragă al naibii de bine!

— Nu zău, se prefăcu DeMarco mirat.

— Mda, odată a trebuit să mergem ca să vânăm o vulpe turbată şi, în vreme ce urmăream vulpea, am văzut o veveriţă zburătoare sărind dintr-un copac. Îmi plac animăluţele astea. Ticăloasele pot zbura şi o sută de metri. În fine, am zis: „Hei, Dale, ia uite la ticăloasa aia mică“, iar blestematul de Dale îşi ridică puşca, abia se uită şi veveriţa zboară de pe cer. Nemernicul ăsta poate nimeri ochiul unui gândac de la trei sute de metri. Dar, la naiba, de ce să ucizi o amărâtă de veveriţă zburătoare? Un nebun.

DeMarco îşi dădu seama că, mergând pe această linie de întrebări, chiar dacă oarecum interesantă, nu ajungea nicăieri. Colonelul Moore confirmase deja că Estep era un ticălos psihopat care putea trage cu arma. DeMarco se gândi să vadă dacă Junior îl cunoscuse pe Billy Mattis şi poate să afle de la el cine erau rudele lui Billy. Încercă să se gândească la o cale de a îndrepta conversaţia în această direcţie, când observă camioneta cu Dale şi ceilalţi doi poliţişti trăgând în parcarea din faţa localului. La naiba! Estep spusese că vor fi plecaţi două ore.

DeMarco se uită la ceas şi rosti:

— Oh, fir-ar să fie, uite cât s-a făcut ceasul.

După care scoase o bancnotă de zece dolari şi o lăsă pe masa de biliard. Îi strânse mâna lui Junior şi vru să plece, dar Junior îl opri:

— Hei, stai aşa. Trebuie să-ţi dau restul.

— E-n regulă. Trebuie să plec, zise DeMarco.

— Nţţ, stai aşa, insistă Junior. Am ceva mărunţiş în portofel.

La naiba! înainte ca DeMarco să poată pleca, Estep intră în local. DeMarco îşi luă restul de la Junior, îi strânse iarăşi mâna şi îi spuse ce plăcere fusese să o încaseze în patru partide la rând.

Privirea lui Estep îl urmări în vreme ce DeMarco ieşi din local.

CAPITOLUL 32

DeMarco stătea întins pe patul lui de motel, cu un prosop încă umed după duş înfăşurat în jurul mijlocului. Aerul condiţionat, funcţionând exact când avea mai puţină nevoie de el, îl înfiora, dar DeMarco era prea leneş ca să se scoale de pe pat şi să-l oprească.

Vorbea la telefon cu o doamnă drăguţă pe nume Becky Townsend care lucra la Departamentul de Interne. DeMarco se întâlnise cu Becky de câteva ori după divorţ, dar femeia îşi dăduse seama că sufletul lui nu era pregătit pentru astfel de întâlniri. Cu toate astea, îl plăcea şi nutrea speranţa că el se va vindeca într-o bună zi. Era mai mult decât bucuroasă să-i facă o favoare.

DeMarco o rugă pe Becky să-i afle dacă Dale Estep se înregistrase cu adevărat pentru vreun curs al Departamentului de Interne. Îi spuse că mai voia să afle dacă individul participase *cu adevărat* la cursuri, şi mai ales dacă era la curs în ziua când se trăsese asupra preşedintelui. Nu rosti explicit „în ziua când s-a tras asupra preşedintelui“, dar îi dădu data. Când Becky îl întrebă de ce voia să ştie toate acestea, DeMarco îi răspunse că îl bănuia pe Estep de folosire eronată a fondurilor guvernamentale şi că, de fapt, nu participase la niciun curs.

— Delicte de doi bani, Becks, zise el. Cred că ţărănoiul ăsta şi-a bătut joc de Unchiuleţul Sam.

— Hopa, exclamă Becky. Afacerea Chiuleala.

— Tu râzi acolo, dar să ştii că subsemnatul munceşte să eradicheze corupţia din guvern.

Închise, promiţându-i un cadou din sudul ţării – poate o statuie de plastic a lui George Wallace într-un cărucior[34]. Becky nu găsi ideea amuzantă.

DeMarco îşi puse pantaloni scurţi, un tricou şi şlapi şi se duse până la camera Emmei. Cum planul lor era să nu fie văzuţi împreună, DeMarco privi în jur cu grijă, simţindu-se ca un şcolar, ca să se asigure că nu-l vede nimeni când ciocăneşte în uşa partenerei lui. În vreme ce DeMarco inspecta tot felul de arhive, misiunea Emmei era să arunce o privire asupra proprietăţilor imobiliare din zonă. DeMarco credea că o astfel de activitate putea furniza unele indicii despre Maxwell Taylor, de vreme ce el deţinea aproape toate terenurile din zonă.

Emma răspunse cu greu la uşă. După ce intră, DeMarco observă că se mişca încet şi decis către singurul scaun din încăpere. Cum nu se putea aşeza altundeva, DeMarco se trânti pe pat.

La televizor se juca un meci de baseball. Era ciudat, căci Emma declarase de mai multe ori că ideea ei despre iad era să fie legată de un scaun şi să fie condamnată să urmărească ceva fără niciun pic de suspans pe vecie.

— Cine câştigă, Emma? întrebă DeMarco.

Atlanta Braves jucau împotriva celor de la Dodgers. DeMarco îl dispreţuia pe Ted Turner[35] – era bucuros că Jane Fonda îl părăsise – şi spera ca echipa din Los Angeles să scoată untul din cei de la Atlanta Braves.

— Habar n-am, răspunse Emma, vorbind la fel cum se mişcase mai devreme: încet, cu precizie şi intenţionat.

Căută telecomanda televizorului, apăsă un buton şi schimbă canalul; apăsă alt buton şi mări volumul la un nivel asurzitor; în cele din urmă apăsă pe butonul de închidere a televizorului.

DeMarco îşi dădu seama că era beată. Dusă, matolită, beată. Nu o văzuse niciodată pe Emma nici măcar ameţită, iar acum era făcută zob şi încerca să-i ascundă asta lui DeMarco.

— Cum a fost ziua ta? întrebă DeMarco.

— Interesantă, răspunse ea după câteva clipe.

— Ai de gând să-mi spui ce-ai aflat?

Emma stătu câteva clipe, râgâi şi zise:

— Scuze. Am aflat ce ştiam deja: că Taylor deţine totul în ţinut. M-am oprit la trei sau patru agenţii imobiliare ca să văd ce era de vânzare şi toată lumea mi-a spus acelaşi lucru: dacă vreau să cumpăr terenuri, trebuie să discut cu Max Taylor. Dar despre Taylor n-au vrut să-mi spună absolut nimic. Se pare că îi sperie pe oameni de moarte din cine ştie ce motiv.

— Vreo legătură cu vreunul dintre ceilalţi?

— N-am descoperit nimic.

— Deci ziua a fost complet irosită.

— Nu chiar, replică ea.

Întinse mâna după un pahar cu apă de pe o măsuţă de lângă scaun şi îl răsturnă.

— Oops, făcu ea.

Se ridică într-un final, cu oarecare dificultate, şi se duse cu picioarele ţepene către baie ca să umple paharul, lovindu-se cu un umăr de canatul uşii.

DeMarco nu mai putea suporta. Izbucni în râs şi zise:

— Emma, eşti beată turtă! Cât ai băut?

— Mult. Sunt atât de beată, că te văd dublu şi Dumnezeu ştie că unul singur mi-e mai mult decât suficient.

Emma se întoarse la scaun, se prăbuşi pe el şi zise:

— Stăteam în faţa unui magazin îmbrăcată în costumul meu de mare cucoană de prin partea locului, sporovăind cu nişte localnici, când din magazin iese o tipă cam de vârsta mea şi găseşte un tichet de amendă pe parbrizul maşinii ei. În clipa aia o văd că o apucă pandaliile. Începe să înjure ca la uşa cortului, rupe tichetul de pe parbriz şi îl aruncă în canal. Apoi se apucă să urle înspre magazin, către cineva: „Spune-i nemernicului de Taylor că o să plătesc biletul ăla în ziua în care o să mă pupe în fund“. După care se urcă la volan şi pleacă.

Aşa că i-am întrebat pe localnici cine e cucoana, şi ei mi-au spus că e Hattie McCormack, o femeie dată naibii. M-au avertizat să stau departe de bătrâna vrăjitoare. Am aflat că deţine cinci acri de pământ la periferia orăşelului ăstuia nenorocit şi îşi creşte propriul tutun, aşa că am luat-o într-acolo, păstrându-mi masca de cumpărătoare. Ei bine, Hattie m-a plăcut, aşa fermecătoare cum sunt. M-a invitat înăuntru şi mi-a oferit cel mai bun lichior de casă pe care l-am băut vreodată, pe Dumnezeul meu. Joe, chestia aia trebuie să fi avut vreo două sute de grade. E posibil ca mâine să mor din pricina mahmurelii. În fine, am stat pe verandă, bând din alcoolul ei şi vorbind. E o americancă pe cinste, originală. M-am simţit de minune discutând cu ea.

— Asta e limpede, zise DeMarco. Când o să-mi spui de partea cu Taylor?

— A, da, Taylor. După cum spune ea, domnul Taylor nu numai că deţine tot pământul de pe aici, dar şi autorităţile.

— Autorităţile?

— Da. Şeriful, judecătorii, consilierii locali. Pe toţi. Femeia pretinde că el primeşte chiar şi o parte din taxe. De aceea a scos-o din minţi acel tichet; spunea că Taylor a dispus instalarea acelor aparate deoarece primeşte o parte din taxe şi amenzi.

— De ce nu se teme şi ea de Taylor ca toată lumea de pe aici?

— Am întrebat-o, şi mi-a răspuns că e o fiinţă mult prea rea ca să se teamă de cineva. Dar mi-a mai spus că, dacă Taylor ar afla că a vorbit cu mine, l-ar trimite pe Injun să-i facă o vizită.

— Injun?

— Bănuiesc că e un tip care lucrează pentru Taylor.

DeMarco ştia că în zonă erau mai mulţi indieni, dar imediat îşi dădu seama că Injun era individul cu coadă de cal pe care îl zărise la micul dejun.

— În fine, reluă Emma, Taylor ăsta e o figură. Hattie spune că omul îşi petrece cea mai mare parte a timpului vizitând ţinutul. Hălăduieşte ca să verifice diverse lucruri, ca un general în inspecţie. Le spune oamenilor să cureţe mizeria, verifică tot timpul ce se difuzează în cinematografe şi ce fel de cărţi se vând în librării.

— Cărţi?

— Da. Domnul Taylor nu aprobă revistele cu fete sau filmele deocheate sau orice consideră el pornografie. Tipul e o figură.

Verifică şi ce se predă prin şcoli. Dacă vede ceva ce nu-i place, profesorul în cauză se poate trezi imediat dat afară.

— Pare un dictator autentic, zise DeMarco.

— Într-adevăr, dar Hattie a recunoscut că nu totul e negru. Nu e nicio crimă aici, deoarece judecătorii lui Taylor se fac că nu văd dacă se petrece aşa ceva. Iar Taylor a donat o groază de bani pentru diverse chestii: terenuri de sport, echipamente sportive, un ring pentru rolleri, lucruri de genul ăsta. Ba a înfiinţat chiar şi o bursă pentru cei defavorizaţi.

— Deci este un despot luminat.

DeMarco se gândi la ceea ce spusese Emma şi trase concluzia că, deşi Hattie McCormick putea avea dreptate în privinţa lui Taylor, informaţia nu aducea nimic nou în privinţa tentativei de asasinat sau a vreunei conexiuni cu Patrick Donnelly. Nu era nimic senzaţional în faptul că cetăţeanul cel mai bogat dintr-o mică zonă rurală avea o influenţă covârşitoare asupra acelei zone şi a oficialităţilor locale – bogaţii îi aveau pe politicieni la degetul cel mic de secole. Ideea că Taylor primea o parte din taxe părea destul de nerealistă, dar, chiar dacă era adevărat, cu ce schimba asta situaţia?

DeMarco observă că Emma îşi lăsase capul să-i cadă şi bărbia ei aristocratică ajunsese să i se odihnească în piept. Era pe punctul de a adormi. DeMarco se ridică de pe patul pe care stătea

tolănit, îşi strecură un braţ sub braţul ei şi o ajută să treacă de pe scaun pe pat

— Ce faci? mormăi Emma, însă fără a opune rezistenţă.

DeMarco o lăsă încetişor pe pat, îi scoase pantofii şi îi puse o pernă sub cap.

În vreme ce DeMarco deschidea uşa ca să plece, Emma zise:

— Oh, am uitat să-ţi spun. Hattie a zis că în aprilie sau mai un individ care nu era de prin partea locului i-a pus tot felul de întrebări despre Taylor.

— Cine era?

— Nu-şi amintea numele lui – era la fel de beată ca mine –, dar mi-a spus că era un nemernic chipeş, cu vorba dulce.

După care Emma începu imediat să sforăie.

CAPITOLUL 33

Casa lui Jillian Mattis se găsea la periferia oraşului Uptonville, aflat la câţiva kilometri nord de Folkston. Era o clădire pătrată, cu un singur etaj, având mare nevoie de un acoperiş nou şi de o zugrăveală. Pe o latură a casei se găsea o mică grădină de legume, unde principala recoltă o constituia o iarbă scurtă, plină de flori. În spatele casei se vedea un şopron cu un acoperiş lăsat pe spate, pereţi din chirpici şi un grajd pentru cai, deşi DeMarco nu zărea niciun indiciu cum că acolo ar trăi animale.

Femeia care veni să-i răspundă la uşă era înaltă, bine proporţionată şi chipeşă. Avea nişte ochi albaştri pătrunzători, care se îngustară când se uită prin grilajul uşii la DeMarco, încercând să se adapteze la contrastul dintre lumina strălucitoare de afară şi întunericul dinăuntrul casei. Femeia purta o rochie de casă de un gri-decolorat, care, cu vreun milion de spălări înainte, conţinuse şi un model floral colorat în mov. Părul castaniu şi des îi era înspicat cu şuviţe albe, iar ochii ei purtau durerea unei vieţi pline de dorinţe neîmplinite. Dacă şi-ar fi vopsit şuviţele albe şi ar fi aplicat un pic de machiaj pe faţă, ar fi fost fascinantă, dar DeMarco sesiză că femeia trecuse de mult de vremea în care să-i mai pese cum arată.

Femeia lăsă grilajul uşii închis şi întrebă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vorbea cu un ton monoton.

— O caut pe Jillian Mattis, rosti DeMarco.

— Eu sunt Jillian. Cu ce vă pot fi de folos?

DeMarco era surprins. Femeia părea să aibă doar patruzeci şi ceva de ani, iar Billy avea treizeci

şi doi când murise. Probabil că îl născuse când era încă adolescentă.

— Mă numesc Joe DeMarco, doamnă Mattis, rosti DeMarco. Lucrez pentru Congresul Statelor Unite.

DeMarco decisese pe loc să nu se folosească de identitatea confecţionată. Instinctul îi spusese că femeia ar fi respins orice scrib mercenar care ar fi încercat să scoată un ban din tragedia fiului ei.

— Congresul?

— Îmi pare rău pentru ceea ce a păţit fiul dumneavoastră, doamnă. Primiţi, vă rog, cele mai profunde condoleanţe.

— Mulţumesc, zise ea.

Se uita la el, dar nu-l vedea.

— Ştiu că sunteţi în doliu, doamnă Mattis, dar mă întrebam dacă nu cumva vreţi să discutaţi cu mine despre Billy…

DeMarco îşi dădea seama că femeia era aproape paralizată de durere şi abia putea purta o conversaţie, dar trebuia să afle de ce fiul ei o sunase de atâtea ori în luna dinaintea tentativei de asasinat. Mai voia să afle cine era tatăl lui Billy. Ajunsese să bănuiască faptul că acel tată putea fi Dale Estep. Estep era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Jillian şi, cum era un psihopat, DeMarco ajunsese să înţeleagă şi de ce localnicii ezitau să discute despre părintele lui Billy. În cazul în care Dale era tatăl lui Billy, se explicau şi alte lucruri – cum ar fi fost acela al motivului pentru care Billy ar fi putut coopera cu el în cadrul tentativei de asasinat. Punctul slab al acestei teorii era acela că, dacă toate celelalte supoziţii ale lui DeMarco se dovedeau corecte, atunci Estep aranjase asasinarea propriului copil.

— De ce vreţi să vorbiţi despre Billy?

— Aşa cum probabil ştiţi, doamnă, fiul dumneavoastră îl păzea pe preşedinte în ziua în care cineva a încercat să-l asasineze. Tentativa de asasinat încă nu a putut fi desluşită până la capăt.

— Credeam… Credeam că un om a mărturisit deja că a tras în preşedinte.

— Da, doamnă. Harold Edwards. Dar mai există şi alte aspecte importante.

— Cum ar fi?

— Doamnă Mattis, cunoaşteţi un om pe nume Patrick Donnelly? În acest moment ea ar fi trebuit să exclame: „Da, bineînţeles!“

Era mentorul lui Billy, amicul, naşul lui sau ceva de genul ăsta. În loc de asta, femeia nu scoase niciun sunet. Se uita dincolo de DeMarco. Acesta se întoarse ca să vadă încotro privea ea şi văzu un leagăn din cauciuc atârnând de o ramură a unui ulm pe moarte. Femeia vedea un Billy Mattis mic, cu părul blond fluturând, cu un zâmbet pe faţă, încercând să se înalţe până la Lună.

— Doamnă Mattis, reluă DeMarco, cunoaşteţi un om pe nume Patrick Donnelly?

— Îmi cer scuze, rosti Jillian Mattis, revenind din reveria ei. Nu, nu-l cunosc. Cine e?

— Este directorul Serviciului Secret, şeful lui Billy.

— Oh, exclamă ea.

— Dar pe Maxwell Taylor, doamnă Mattis? Care e relaţia dintre el şi Billy?

Jillian Mattis îi acordă brusc întreaga atenţie lui DeMarco, uitând pe moment de moartea fiului ei.

— Max? se miră ea.

— Da, doamnă.

— Trebuie să plecaţi chiar acum.

Femeia părea speriată de moarte.

— Doamnă Mattis, este o chestiune importantă, insistă DeMarco. Lăsaţi-mă să intru ca să discutăm. Vă rog.

Jillian Mattis clătină din cap.

— Dar despre Dale Estep, doamnă Mattis? Este el…

— Trebuie să plecaţi, repetă Jillian Mattis. Scosese vorbele ca un şuierat, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită. Fiul meu e mort şi nu se mai

întoarce, iar eu nu mai am nevoie de altă durere în viaţa mea.

Şi îi trânti lui DeMarco uşa în nas.

*

„Nenorocitul de Mahoney“, îşi zise DeMarco, în vreme ce conducea înapoi spre motelul lui din Folkston. Era ruşinat că o încolţise în aşa hal pe Jillian Mattis. Nenorociţii ăia de la FBI – cu insignele lor, cu legitimaţiile lor şi cu tehnicienii lor în halate albe –, ei ar fi trebuit să fie aici şi să hărţuiască oamenii, nu el.

Conducând mai departe, DeMarco continuă să fumege. Îşi pierdea timpul şi o ştia. Nu avea să găsească vreo legătură între Donnelly, Taylor şi Billy Mattis în arhiva unui ziar de ţară. Şi cum l-ar fi putut îndruma mama lui Billy către dovezi clare că Estep şi Taylor încercaseră să-l ucidă pe preşedinte?

DeMarco ştia ce să facă mai departe – dar nu voia să o facă. Dacă ar fi fost o misiune normală, ceva despre un politician de pe dealul Capitoliului, în acel moment s-ar fi apucat să agite oala şi sa vadă ce iese la suprafaţă. Ar fi interogat toţi oamenii implicaţi şi s-ar fi asigurat că toată lumea ştie că e chestionată. Ar fi sugerat că unul dintre vorbitori discuta cu autorităţile şi îi turna pe ceilalţi. Ar fi strâmbat din nas, ar fi minţit în privinţa dovezilor care nu existau şi ar fi pretins că o arestare era iminentă. Cu alte cuvinte, ar fi făcut tot ce ar fi fost nevoie ca să provoace o reacţie precipitată.

Da, dacă ar fi fost vorba de vreun om de încredere de-al vreunui politician care furniza pe şest informaţii sau despre poznele vreunui birocrat îndărătnic, atunci exact asta ar fi făcut. Şi ar fi ştiut exact cum ar fi reacţionat inamicii. Ar fi încercat să-l intimideze umflându-şi piepturile şi lăudându-se cu relaţiile lor de putere. Ar fi încercat să-l înspăimânte cu poveşti despre forţa lor teribilă. Poate chiar ar fi încercat să-l mituiască, dar cu

siguranţă l-ar fi ameninţat cu pierderea locului de muncă. Cea mai rea ameninţare, pe care ar fi lăsat-o special la urmă, ar fi fost că îşi vor chema armata de avocaţi şi îl vor târî prin tribunale până ce va rămâne sărac lipit pământului.

Dar Estep şi Taylor, dacă erau implicaţi – întotdeauna trebuia să adauge acel „dacă erau implicaţi“ –, nu l-ar fi mituit, ameninţat sau dat în judecată. L-ar fi ucis pur şi simplu.

Da, DeMarco ştia ce ar fi trebuit să facă – dar nu voia asta.

Ajuns înapoi la motel, o sună pe Emma în camera ei, dar nu primi niciun răspuns. De dimineaţă, prietena lui profund afectată de mahmureală îi spusese că se întoarce la ferma de tutun şi alcool a lui Hattie McCormack. Voia s-o mai întrebe câte ceva pe Hattie, de această dată fără alcool. DeMarco era nedumerit că Emma nu se întorsese încă; ar fi trebuit să ajungă înapoi până la acea ora.

DeMarco se uită pe fereastra camerei la mica piscină de afară. Nu voia să discute cu Taylor până nu vorbea cu Emma – sau, ca să formuleze altfel situaţia, Emma îi furnizase o scuză ca să amâne întâlnirea cu Taylor. Aşa că, de vreme ce nu se putea gândi la altceva mai bun de făcut, hotărî să se ducă la piscină, să bea câteva beri şi să se comporte ca un turist. La naiba, chiar era un turist.

Ajungând la piscina, cu o bere într-o mână şi cu prosopul de baie în cealaltă, descoperi doi băieţi care se jucau. Aveau nouă sau zece ani şi purtau costume de baie imprimate cu personaje din desene animate. Alergau de jur împrejurul piscinei, trăgând unul în celălalt cu pistoale cu apă şi lipind din fundul plămânilor.

Lui DeMarco nu-i displăceau copiii, dar nu ştia prea bine cum să se comporte în preajma lor. Faptul că arătau ca nişte adulţi în miniatură nu însemna că erau nişte adulţi. O omidă poate fi un fluture în devenire, dar nu este încă un fluture.

DeMarco rămase la depărtare de piscină şi-i studie pe băieţi. Încruntându-se, încercă să ghicească distanţa la care un puşti de treizeci de kilograme făcut minge poate împroşca apa. Când fu sigur de calculele lui, puse şezlongul luat de la motel la o distanţă dublă de piscină. Încercă să se relaxeze, dar în acea clipă unul din puşti începu să urle, pentru că celălalt încerca să-l bage cu capul sub apă. Urmări scena cu iritare puţină vreme, dându-şi în cele din urmă seama – cumva spre dezamăgirea lui – că niciunul din băieţi nu dispunea de forţa necesară ca să menţină capul alunecos al celuilalt sub apă cât ar fi fost nevoie.

DeMarco îşi scoase tricoul, îşi desfăcu berea şi se întinse pe şezlong. Luă câteva guri de bere, apoi închise ochii. Era hotărât să se relaxeze şi să nu se mai gândească la inutilitatea misiunii lui curente. Stătu acolo doar un minut, când simţi pe cineva uitându-se fix la el, apoi îşi dădu seama că nu-i mai auzea pe băieţi. Deschizând un ochi, îi văzu pe băieţi stând la un pas de şezlongul lui. Pistoalele cu apă atârnau ameninţătoare de-a lungul trupurilor lor.

Aveau amândoi pieptul scofâlcit, ochi albaştri porcini şi o puzderie de pistrui pe nasurile lor îndesate şi pline de mucozităţi. Erau fraţi. O femeie fusese blestemată de două ori.

— Şefule, rosti unul dintre ei, ai văzut vreodată un aligator?

— Mda, rosti DeMarco. „Plecaţi de aici, mucoşilor“. Am văzut odată unul la grădina zoologică.

— Noi am văzut unul în *mlaştină.* Unul mare. Avea gura deschisă şi o mulţime de dinţi.

Puştiul îşi deschise gura şi îi arătă dinţii lui DeMarco. Fratele lui dădu repede din cap a încuviinţare.

— Măi să fie, făcu DeMarco.

— Da, da, rosti puştiul cu o expresie foarte serioasă pe chip. Şefule, crezi că aligatorii din

mlaştină pot ajunge până aici la motel ca să se târască în bazinul ăla?

DeMarco se trezi în faţa unei mari dileme morale. Să le spună băieţilor că existau cu adevărat şanse mari ca un aligator de trei metri să stea încovrigat, ca un cameleon, pe fundul piscinei? Asta îi putea face să plece de acolo, dar pe de altă parte le putea provoca coşmaruri cu pipi în pat, despre reptile imense care se furişau pe sub uşa camerei lor de motel. DeMarco se întrebă ce voiau cu adevărat puştii – fiorul pericolului apropiat, o bestie imaginară pe care s-o vâneze cu pistoalele lor cu apă sau o asigurare de la un adult drăguţ că erau în siguranţă?

DeMarco deschise gura să le răspundă, dar, înainte de a scoate vreo vorbă, se auzi o voce de femeie:

— Bobby. Randy. De ce îl necăjiţi pe domnul?

— Nu-l necăjim, răspunseră la unison cei doi băieţi.

Nişte mici mincinoşi.

DeMarco se întoarse în direcţia vocii şi văzu o femeie care arăta absolut delicios, apropiindu-se de el purtând doar o pereche de bikini minusculi verzi. Avea părul castaniu-deschis, decolorat de soare, ochii la fel de limpezi şi de albaştri ca apa din piscină şi, la fel ca băieţii, nasul în vânt plin de pistrui. Era tare apetisantă.

— V-au deranjat monstruleţii ăştia doi? îl întrebă ea pe DeMarco, mângâind creştetul umed al unuia din băieţi.

Avea un zâmbet încântător.

— Deloc, răspunse DeMarco, zâmbind la rândul lui. Minciuna era contagioasă. Mă întrebau despre aligatori.

— Ca şi cum n-aş şti, zise ea, mimând exasperarea. De ieri, de când ne-am plimbat cu barca prin mlaştină, m-au înnebunit cu aligatori şi şerpi. Luând fiecare copil de câte o mână,

continuă: Haideţi, împieliţaţilor! Aţi stat destul la soare. Să mergem înăuntru ca să vă spălaţi!

Îi zâmbi iarăşi lui DeMarco. Când zâmbea, nasul i se încreţea într-un mod delicios.

— Vă lăsăm să vă bucuraţi în linişte de piscină, zise ea. La revedere.

În vreme ce se îndepărta, DeMarco urmări admirativ formele trupului ei unduindu-se graţios în costumul minuscul de baie, părul mişcându-se ritmic pe spatele ei cu fiecare pas. Singura pată neplăcută în toată această scenă încântătoare erau cei doi plozi înarmaţi care o strângeau de mâini.

*

Probabil că adormise, căci următorul lucru de care îşi dădu seama DeMarco era că cineva zgâlţâia şezlongul. Se uită în soare şi văzu un bărbat într-o uniformă bleumarin, cu şapcă pe cap şi ochelari de soare cu lentile cu reflexie. Soarele se reflecta în insigna de pe pieptul omului. Din poziţia în care stătea DeMarco, individul părea imens, cu o burtă uriaşa şi nişte baroşi plini de pistrui pe post de braţe.

— Te numeşti DeMarco? tună individul.

DeMarco se ridică în capul oaselor, încercând să se scuture de ultimele rămăşiţe ale somnului.

— Da, răspunse el. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnul Taylor vrea să discute cu tine.

În fine. Se părea că stârnise cuibul cu viespi fără ca măcar să încerce. DeMarco se ridică, iritat de poliţistul care stătea ameninţător deasupra lui. Odată ajuns în picioare, îşi dădu seama că individul nu era atât de înalt precum crezuse el, dar continua să fie o persoană cu care nu s-ar fi luat bucuros la trântă.

DeMarco se zgâi la insigna de pe pieptul omului: „Biroul Şerifului din districtul Charlton“.

— Domnul Taylor vrea să mă vadă, şerifule, aşa că te-a trimis până aici ca să mă arestezi?

— Adjunct, răspunse individul. Adjunct de şerif Pat Haskell.

— Mă bucur să te cunosc, domnule adjunct de şerif, dar de ce te-a trimis domnul Taylor?

Gura poliţistului se crispă de iritare. Era obişnuit cu mai mult respect decât oferea DeMarco.

— Şeriful îi face un serviciu domnului Taylor. Domnul Taylor a zis că vrea să discute cu tine, aşa că şeful meu m-a pus să-ţi dau de urmă.

Minunat. Taylor avea suficientă forţă ca să-l folosească pe şeriful ţinutului pe post de curier.

— Şi dacă eu nu vreau să discut cu domnul Taylor, domnule adjunct?

— Să ştii că eşti cam mândru, amice. Eu doar transmit un mesaj. Dacă vrei să mă urmezi, te conduc până la reşedinţa lui Taylor. Dacă nu vrei, te priveşte.

DeMarco se uită în ochelarii de soare ai adjunctului.

— Lasă-mă un minut ca să mă schimb. Ne întâlnim în parcare.

CAPITOLUL 34

DeMarco urmări maşina adjunctului de-a lungul unei alei cu pietriş şi parcă la umbra unei sălcii plângătoare, alături de două camionete ultimul răcnet. Luând în consideraţie ce ştia despre venitul lui Taylor şi influenţa lui în regiune, casa individului constituia o surpriză. DeMarco se aşteptase la o vilă, dar casa lui Taylor era o simplă clădire cu două etaje, cu jaluzele şi jgheaburi verzi. Era încăpătoare, arătoasă şi bine făcută, dar nu mai mare decât alte clădiri pe care le văzuse în zonă.

Pe veranda mare din faţă scârţâia un balansoar şi grilajul de la intrarea principală se legăna uşor, acţionat de o briză blândă, mai mult decât bine-venită. Adjunctul bătu uşor în grilaj. Imediat apăru o negresă grasă, îmbrăcată cu un şorţ alb peste o rochie neagră de casă.

— Ei, ce mai faci, adjunct Pat? întrebă ea. Eşti aici ca să-l vezi pe domnul Taylor?

— Nu eu, Tilly. Tipul ăsta. Domnul Taylor m-a rugat să-l aduc aici.

Tilly dădu din cap înspre DeMarco.

— Aşteaptă aici un minut, domnule. Mă duc să-i spun lu' domnul Taylor că eşti aici. Cum te cheamă?

— Joe DeMarco.

— Mă întorc imediat, domnule DeMarco.

După plecarea femeii, adjunctul îl salută cu şapca pe DeMarco.

— Ne mai vedem pe aici, amice, zise el.

Suna ca o ameninţare.

DeMarco se plimbă pe verandă până la întoarcerea femeii. Nu era deloc sigur cum să-l abordeze pe Taylor: să îl ia tare sau să o ia pe

ocolite. Negresa se întoarse la uşă înainte ca el să se hotărască.

— Mergi pe hol până la prima uşă pe dreapta, îl îndrumă ea. Domnul Taylor e acolo, în birou.

Intrând în încăpere, DeMarco văzu o tânără şi un bărbat mai în vârstă, pe care îl socoti a fi Taylor, stând împreună alături de un glob mare de lemn pictat manual. Globul avea un metru în diametru şi se odihnea pe un soclu din mahon. Cu o mână, bărbatul arăta spre glob şi spunea:

— Vezi tu, dulceaţă, de acolo vin toate.

Cealaltă mână se odihnea uşor pe şoldul femeii.

Voluptuoasă. Era primul cuvânt care îi veni lui DeMarco în minte. Era cea mai voluptuoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era în picioarele goale şi purta o rochie subţire de bumbac care mai degrabă dezvelea decât acoperea. Materialul abia reuşea să-i prindă sânii plini şi şoldurile ample, iar prin el i se vedeau sfârcurile mari şi negre şi forma coapselor puternice. Primii trei nasturi de sus ai rochiei erau desfăcuţi, dezvăluind un decolteu care nu avea nevoie de sutien pentru accentuare sau sprijin. Braţele şi picioarele îi erau bronzate în nuanţa perfectă de auriu promisă în reclame, iar pe umeri îi atârnau şuviţe lungi de păr blond. Părul încadra un chip fără prihană, cu trăsături perfecte, dar absolut lipsit de orice semn de inteligenţă. Era Daisy Mae, o adevărată femelă din Sud – şi n-avea mai mult de cincisprezece ani.

DeMarco reuşi în fine să-şi ia privirea de la ea şi descoperi cu stingherealа că Taylor îl studia. Îşi dădu seama că acesta era amuzat de reacţia lui la vederea fetei.

Taylor trecuse de şaizeci de ani. Era înalt, în jur de doi metri, cu un trup musculos şi mare. Purta cizme de lucru noi, blugi şi o cămaşă cu mânecile suflecate. Era tras la faţă, cu riduri adânci de ambele părţi ale gurii. Avea păr des şi alb, iar sub sprâncenele albe şi stufoase i se vedeau ochii negri care străluceau cu intensitatea unui posedat. Stând

alături de fetiţa-femeie blondă, Taylor nu mai avea nevoie decât de o barbă de un alb-coliliu ca să semene cu un Dumnezeu aspru care îl alungase pe Adam din rai, păstrând-o pentru sine pe Eva.

Taylor o lăsa pe fată cu globul şi se duse către un birou mare confecţionat din acelaşi material ca soclul globului. Fata se uită scurt la DeMarco, apoi îl ignoră şi începu să rotească globul ca şi cum ar fi fost o jucărie de mari dimensiuni. Părea vrăjită de culorile care se amestecau în vreme ce lumea se învârtea sub degetele ei subţiri.

— Ia loc, rosti Taylor, arătându-i lui DeMarco un fotoliu din faţa biroului. Era un ordin, nu o invitaţie politicoasă. Fetei îi spuse: Dulceaţă, fii drăguţă şi du-te să-l aduci pe Morgan.

Fata se comportă ca şi cum nu l-ar fi auzit şi continuă să învârtă globul.

— Cu tine vorbesc, dulceaţă, zise Taylor.

Fără a se uita la el, fata rosti:

— Nu-mi place Morgan, unchiule Max.

„Unchiul Max? E nepoata lui?“

Taylor schiţă un zâmbet, fie amuzat de toana ei copilărească, fie de atitudinea ei faţă de acest Morgan.

— Morgan nu te va deranja, dulceaţă. Şi acum du-te după el.

Vorbea încet, dar începea să i se vadă iritarea. Taylor era un om obişnuit ca ordinele lui să fie îndeplinite fără comentarii.

Fata se mai uită o dată la globul care se învârtea şi se îndepărtă ezitând de el. Privirea lui Taylor o urmări, bucurându-se de mişcarea şoldurilor ei ample şi de jocul muşchilor de pe gleznele goale ale fetei. Pofta lui era evidentă şi, luând în consideraţie vârsta fetei, bolnăvicioasă.

Orice gânduri plăcute ar fi avut în minte, ele îi dispărură când se uită la DeMarco.

— Bob Storch de la ziar spune că ai întrebat de mine. Mi-am zis că e mai bine să văd personal ce vrei.

DeMarco nu făcuse decât să-l întrebe pe editorul ziarului dacă îl cunoştea pe Taylor – editorul îi spusese că nu –, dar acea unică întrebare părea să fi constituit un motiv suficient ca editorul să-l alerteze pe Taylor. Individul avea un sistem de alertare timpurie mai bun decât armata.

— Sunt scriitor, domnule Taylor. Colaborez cu diverse reviste. Am citit despre Billy Mattis, cum şi-a trăit viaţa, cum a murit, şi mi-am zis că e un subiect bun pentru un articol. Mă aflu aici ca să fac cercetări.

— Ai vreo legitimaţie? cem să afle Taylor.

La naiba. DeMarco scoase permisul de conducere şi i-l dădu lui Taylor. Acesta se uită la el, apoi luă un creion de pe birou şi îşi notă informaţiile despre DeMarco din permis.

— Zi-i mai departe, rosti Taylor.

— Asta-i tot. Sunt doar un tip care face nişte cercetări pentru un articol.

Taylor continua să ţină permisul lui DeMarco. Se uită fix la el, bătând uşor cu bucata de plastic în suprafaţa biroului.

— Şi de ce întrebai de mine?

— Îl cunoşteaţi pe Billy Mattis, domnule Taylor?

În ochii lui Taylor apăru iritarea. Omul deschise gura ca să dea o replică dură; DeMarco punea întrebări în loc să răspundă la ele. Taylor reuşi totuşi să se abţină şi buzele i se contorsionară într-un rânjet.

— Evident că îl cunoşteam. Am trăit aici toată viaţa şi cunosc pe toată lumea din ţinut. Billy a fost un exemplu pentru liceul din partea locului. Probabil că s-ar fi putut duce la colegiu cu o bursă, dar el a decis să intre în armată. Şi-acum răspunde-mi la întrebarea pe care ţi-am pus-o. De ce întrebi de mine?

DeMarco ridică din umeri.

— Numele dumneavoastră a apărut pur şi simplu. Cineva mi-a spus că avea impresia că Billy

avea o legătură cu dumneavoastră.

— Cine ţi-a spus asta? se repezi Taylor, cu ochii aruncând flăcări.

— Zău că nu-mi amintesc, domnule Taylor. Se poate să fi fost soţia lui Billy.

— Ai discutat cu nevasta lui Billy?

— Desigur, răspunse DeMarco. Deci e adevărat că dumneavoastră şi el sunteţi înrudiţi?

— Nu, nu e adevărat şi nu apreciez faptul că pui întrebări despre mine pe la spatele meu, domnule.

— Domnule Taylor, nu ştiu ce vă supără în halul ăsta. Eu încerc doar să scriu un articol bun despre un erou local. Aş zice…

— Nu dau doi bani pe ce zici tu. Din experienţa mea, voi, blestemaţii de ziarişti, n-aveţi niciodată ceva bun de spus despre cineva. Dar deviem de la subiect. Nu-mi place ca străinii să pună întrebări despre mine. N-o să mă las eu…

Taylor se opri brusc şi privi peste capul lui DeMarco. În acelaşi timp, DeMarco auzi sunetul unei cizme care se freacă de podeaua din spatele lui. Se întoarse ca să vadă cine era acolo şi se trezi cu omul de la micul dejun, cel cu coadă de cal şi cu o cicatrice pe obraz. Purta cizme ponosite de cowboy, blugi negri şi un tricou gri fără mâneci care îi scotea în evidenţă bicepşii de halterofil. Omul se uită la DeMarco la fel cum o făcuse în local – cu un chip lipsit de expresie, cu o privire nemişcată şi intimidantă.

DeMarco făcuse exerciţii fizice, era într-o formă relativ bună şi omul din spatele lui era doar cu puţin mai înalt ca el şi cu cel mult zece kilograme mai greu. Cu toate astea, DeMarco avu acelaşi sentiment pe care îl încercase când dăduse odată mâna cu un mijlocaş de la Washington Redskins. Mijlocaşul nu era nici el cu mult mai înalt şi mai greu decât DeMarco, şi totuşi DeMarco ştiuse imediat că sportivul aparţinea unei specii umane mai puternice, mai violente, una care ar fi stăpânit planeta dacă se ajungea la luptă corp la corp.

DeMarco se uită înapoi la Taylor. Acesta îşi dădu seama că lui DeMarco nu îi plăcea să-l simtă pe Morgan în spatele lui şi buzele i se curbară într-un zâmbet subţire, plin de căldura unei nopţi de iarnă.

— Morgan, tipul ăsta e din Washington, D.C., rosti Taylor, adresându-i-se lui Morgan, dar uitându-se către DeMarco. Spune că e scriitor. Crede că asta îi dă dreptul să pună întrebări despre oameni prin spatele…

— Domnule Taylor, nu…

— Taci, îl repezi Taylor. Să nu mă întrerupi când vorbesc!

Aroganţa lui Taylor era de-a dreptul palpabilă. Era genul de aroganţă pe care DeMarco o observase adesea la politicienii puternici: oameni atât de obişnuiţi să fie ascultaţi, atât de încrezători în autoritatea lor, atât de obişnuiţi cu supunerea necondiţionată, că ajungeau să creadă că sunt de neatins.

— Trebuie să înţelegi ceva, domnule, continuă Taylor. Aici nu eşti în blestematul de Washington, şi eu nu tolerez ca tu să îţi faci mendrele în această comunitate.

DeMarco bănuia că un adevărat ziarist ar fi apelat la primul amendament în acest moment, explicând că avea dreptul să facă ce voia el.

— Nu toleraţi? se miră DeMarco.

— Corect. Nu tolerez. De fapt, cred că ar fi bine să pleci de aici mâine. Ar fi cel mai deştept lucru din partea ta.

— Mă amenințaţi, domnule Taylor? zise DeMarco.

Ce întrebare idioată.

Taylor îi zâmbi: dinţii lui semănau cu nişte mici pumnale.

— Îmi daţi permisul înapoi? întrebă DeMarco.

Taylor i-l aruncă.

DeMarco se ridică de pe fotoliu şi se întoarse ca să plece din cameră, dar Morgan îi blocă ieşirea.

Nici nu se clinti când DeMarco îi spuse:

— Scuză-mă.

Rămase acolo, neclintit, uitându-se impasibil în ochii lui DeMarco, la fel cum se uitase la el în local. DeMarco părea să nu poată pleca până când Taylor nu-i cerea acest lucru.

DeMarco nu se speria uşor, dar Morgan… îi ridica părul de pe ceafă. DeMarco sesiză că în *interiorul* omului nu era nimic.

Se întoarse cu faţa spre Taylor. Ochii acestuia sclipeau de satisfacţie. Se făcuse înţeles. DeMarco se găsea pe terenul lui şi juca după regulile lui. Biroul şerifului reprezenta un serviciu de curierat care îi aducea oamenii la scară. Era clar că aici nu era, după cum spusese el, blestematul de Washington.

— Vreau să dispari din districtul Charlton mâine, zise Taylor. Ai priceput?

DeMarco încuviinţa.

— Lasă-l să treacă, Morgan, zise Taylor, şi Morgan se dădu puţin în dreapta lui, ca un luptător care dă târcoale adversarului, cu privirea aţintită asupra lui DeMarco.

*

DeMarco îşi scoase Mustang-ul închiriat de pe aleea lui Taylor şi apoi se opri pe marginea drumului. Cerul avea un aspect ameninţător şi DeMarco decise să lase capota jos în cazul că avea să plouă. Vru să pornească maşina iarăşi, când privi spre casa lui Taylor şi o văzu pe fată, dulceaţa. Tocmai ieşise pe uşa din faţă şi se aşeza pe balansoarul de pe verandă.

Îşi puse picioarele pe balustrada verandei şi, datorită rochiei scurte pe care o purta, picioarele bronzate i se dezveliră până la capătul coapselor. DeMarco se holbă un minut într-acolo, apoi clătină din cap, dezgustat de sine însuşi. Era o adolescentă; undeva trebuia trasă o linie. Începu să rotească cheia în contact, când îl văzu pe Morgan

ivindu-se de după colţul casei. Morgan o văzu şi el pe fata de pe verandă.

Se duse încet către ea, păşind cu mare grijă ca să nu facă zgomot. Îi amintea lui DeMarco de o panteră mare care se apropia de pradă. Morgan se opri la mai puţin de un metru de ea, cu trupul ascuns de un tufiş mare de rododendron, apoi rămase acolo, nemişcat ca o statuie, şi se holbă la creatura din faţa lui. Rămaseră aşa minute întregi – DeMarco urmărindu-l pe Morgan, Morgan urmărind-o pe fată –, apoi fata îşi dădu seama de prezenţa lui Morgan. Sări de pe balansoar, îndreptă un deget acuzator spre Morgan şi alergă în casă. Morgan nu se mişcă după plecarea fetei, ci continuă să stea nemişcat, aproape invizibil în umbra şi frunzărişul din jurul verandei.

Continua să stea nemişcat şi când DeMarco o luă din loc.

CAPITOLUL 35

Emma nu era în camera ei, nu răspundea la celular şi nu-i lăsase niciun mesaj lui DeMarco. Ar fi trebuit să se întoarcă de la Hattie McCormack cu ore bune în urmă. Unde naiba era?

Cum Emma nu era disponibilă ca să discute cu ea următorii paşi strategici, DeMarco o sună pe Becky, prietena lui de la Departamentul de Interne, ca să vadă dacă măcar ea îşi făcuse tema pentru acasă. Şi-o făcuse. Îi confirmă ceea ce DeMarco bănuia deja: că Estep se înregistrase la o serie de cursuri oferite de Departamentul de Interne, dar prezenţa lui la cursuri fusese sporadică în cel mai bun caz. Oricum, de vreme ce un asemenea program educaţional pentru adulţi era voluntar, nimeni nu ţinuse o condică de prezenţă sau vreo evidenţă a zilelor în care el lipsise. Privitor la ziua care îl interesa în cel mai înalt grad pe DeMarco, Becky nu fusese în stare să-i confirme dacă Estep fusese sau nu în clasă. Iarăşi lipsă de date concrete. Doar dovezi circumstanţiale care să indice faptul că Estep *ar fi putut* să fie implicat în tentativă, aşa cum suspecta DeMarco.

Becky termină să-i povestească ceea ce descoperise despre Estep, apoi se lansă într-o relatare pe nerăsuflate a bătăliilor duse de ea cu ticăloşii de pe dealul Capitoliului. DeMarco îi invidia optimismul. Oarecum mânat de autocompătimire, se întrebă ce se întâmplase cu propriul optimism. Nu voia să sfârşească acea convorbire, dar nu peste mult timp ea îl anunţă că avea un nou apel de preluat pe o altă linie.

Până la ora şase după-amiaza, iritarea lui DeMarco legată de absenţa Emmei se transformă în îngrijorare. Sună centralista ca să obţină

numărul de telefon şi adresa lui Hattie McCormack. Femeia nu era trecută în cartea de telefon. Apoi sună la spitalul din localitate ca să vadă dacă nu cumva cineva cu trăsăturile Emmei fusese adus acolo şi din fericire primi un răspuns negativ.

Neştiind ce să mai facă, DeMarco decise să iasă ca să mănânce ceva. Părăsi motelul şi se plimbă cu maşina prin împrejurimile Folkstonului, până descoperi un restaurant aproape pustiu. Avea chef să mediteze şi nu voia să fie înconjurat de oameni. Intră în restaurant şi se aşeză la barul din hol.

Înainte ca fundul să-i atingă scaunul, barmanul se şi ivi ca să-l servească.

— Ce vă aduc, domnule? întrebă barmanul.

Era un bătrânel sfrijit, care ţopăia prin spatele barului ca o maimuţă, dezvelindu-şi dinţii în mod obscen, în dorinţa de a fi pe plac. Purta o cămaşă alba cu cravată şi blugi – „echivalentul din Georgia al costumului de barman din nord“, gândi cu acreală DeMarco.

— O bere la halbă şi un cheeseburger, vă rog.

— Imediat.

Aşteptând cina, DeMarco se folosi de celular ca să sune la motel. Emma încă nu se întorsese. Se gândi câteva clipe şi sună un tip despre care ştia că lucra pentru fisc. Tipul avea o datorie la el. DeMarco îl rugă, îl imploră şi în cele din urmă trebui să-i promită o ladă de bere canadiană pentru ca acesta să fie de acord să se întoarcă la birou şi să caute adresa lui Hattie McCormack pe declaraţia de venituri. DeMarco nu era sigur că o femeie care îşi făcea singură băutura în casă plătea impozite, dar era unica modalitate care îi trecea prin minte de a afla adresa ei.

Barmanul îi aduse berea. În vreme ce o bea încet, DeMarco se gândi la întâlnirea lui cu Taylor. Taylor l-ar fi putut ameţi, s-ar fi putut dovedi drăguţ şi prietenos şi i-ar fi putut răspunde la întrebări cu minciuni sfruntate. Să fi fost înrudit cu

Billy? Nu, trebuia să fie doar un vechi prieten de familie. Taylor nu avea nici un motiv să se fi comportat aşa de dur cu el. DeMarco trase concluzia că Taylor nici măcar nu se putea preface umil, chiar dacă era în interesul lui să o facă.

Barmanul îl întrebă dacă mai voia o halbă.

DeMarco ştia că nimeni nu va discuta cu el despre Taylor, dar poate că reuşea să afle ceva despre Morgan sau Estep.

— Bineînţeles, răspunse DeMarco. Şi toarnă-ţi şi tu una. Ştii ce se spune: dacă ajungi să bei singur, trebuie să te duci la dezalcoolizare.

Cu toate că nu era nimeni altcineva în bar, barmanul privi în jur, ca să se asigure că nu e prins în timp ce trage o duşcă la serviciu.

— Am să iau una mică, să nu zici că-s neprietenos.

Îşi turnă trei degete de Jack Daniels.

— Am văzut un tip astăzi, rosti DeMarco. Părea indian. Avea o coadă de cal şi o cicatrice.

DeMarco desenă o cicatrice cu degetul de la ochiul stâng până la gură.

— Ai idee cine ar putea fi?

— De ce întrebi? se interesă barmanul, brusc cu mai puţină amabilitate.

— Mi se părea cunoscut. După statură, mi se pare că a jucat fotbal american sau ceva de genul ăsta.

Barmanul îşi arătă dinţii.

— Fotbal, hai că asta-i bună!

— Deci îl cunoşti?

— Oh, da. Se numeşte Morgan, dar dacă a jucat vreodată fotbal a făcut-o doar în închisoare.

— Închisoare?

— Da, a stat ceva vreme acolo. Cred că s-ar putea spune că a fost prost crescut.

— Chiar aşa? se miră DeMarco.

— Nu ştiu cine-i tac-su, dar maică-sa era nebună sadea.

— De ce spui asta?

— Păi chiar era, locuia la marginea mlaştinii într-o baracă, fără curent. Mai venea din când în când în oraş ca să ia provizii şi mergea pe stradă mormăind pentru ea şi uitându-se ciudat la oameni. Era înfricoşătoare. Îl aducea pe Morgan cu ea când era mic, şi copilul era întotdeauna murdar. Îl trata ca pe un animal.

— Nu s-a dus la şcoală?

— Nu, până în adolescenţă. Într-o zi a venit singur în Folkston. Cineva l-a întrebat unde-i maică-sa şi el a spus că a dispărut. Atâta tot, că a dispărut. Şeriful s-a dus unde locuiau ca s-o caute, dar dispăruse, aşa cum zisese Morgan. Nimeni nu ştie ce a păţit.

Barmanul îşi aprinse o ţigară şi luă o gură de alcool.

— În fine, şeriful l-a făcut pe reverend să-l ia la el şi acesta l-a dus la şcoală ca să vadă dacă poate fi învăţat să citească şi să scrie. Am înţeles că s-a dus pentru o vreme, dar apoi l-au trimis mai în nordul statului, la o şcoală de corecţie. Le necăjea pe fete.

— Cum le necăjea? întrebă DeMarco.

Barmanul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Pe atunci lucram în Florida, aşa că nu eram aici când s-a petrecut. Dar trebuie să fi făcut el mai multe decât să le tragă de cozi.

DeMarco şi-l aminti pe Morgan, ascuns în spatele rododendronului, spionând-o pe fata de pe verandă.

— Ce s-a întâmplat după aceea? se interesă DeMarco.

— Oh, când a ieşit de la închisoare era deja adult şi avea cicatricea aia pe faţă. Şi mai ridicase şi ceva greutăţi în celulă, că a ieşit de acolo cu muşchi mai tari ca un fierar.

— Şi acum ce face pe aici?

Barmanul îşi termină băutura într-o singură înghiţitură.

— Hei, mersi de băutură, dom’ne, zise el. Trebuie să văd dacă ţi-e gata masa.

În vreme ce DeMarco mânca, îi sună telefonul celular. Era amicul lui de la fisc, care îi dădu adresa lui Hattie McCormack. DeMarco primi instrucţiuni de la barman, apoi sună pentru ultima dată la motel ca să vadă dacă Emma se întorsese. Nu o făcuse.

*

DeMarco abia se depărtase de restaurant, mergând în direcţia fermei lui Hattie McCormack, când, uitându-se în oglinda retrovizoare, zări o camionetă roşie apropiindu-se cu viteză de el. Camioneta trecu, vira pe neaşteptate în faţa lui şi se opri brusc. DeMarco fu obligat să apese frâna până la podea ca să evite o ciocnire; se opri cu bara de protecţie la câţiva milimetri de bara de protecţie din spate a camionetei.

Se deschise imediat portiera din dreptul şoferului. Era Morgan.

Acesta porni încet către maşina lui DeMarco. Pe chipul lui întunecat nu se citea nimic. DeMarco deschise portiera, dar, înainte de a reuşi să iasă complet din Mustang, Morgan se aplecă în faţă, reuşi să îl prindă de cămaşă şi îl trase din vehicul. Apoi Morgan îl răsuci pe loc, îl apucă de încheietura mâinii stângi şi îi forţă braţul la spate, astfel ca mâna să-i ajungă între omoplaţi. DeMarco simţi fulgerător o durere sfâşietoare în umărul stâng. Morgan executase mişcarea atât de repede, că DeMarco nu avusese timp să reacţioneze.

Cu braţul ţintuit la spate, Morgan îl împinse pe DeMarco spre geamul portierei pasagerului din camionetă. Înăuntru se afla Taylor, stând la geamul coborât al portierei. Era îmbrăcat la fel ca mai devreme în acea zi, cu o cămaşă de lucru şi blugi, însă acum avea pe cap o şapcă roşie de baseball. Faţa lui de ascet era lividă de mânie.

Când ajunseră lângă camionetă, Morgan îi dădu drumul lui DeMarco, dar acesta era furios şi se

răsuci ca să-l confrunte pe Morgan. Înainte de a putea completa mişcarea, Morgan îl pocni în spate cu latul palmei, împingându-l în camionetă. Doamne, individul avea reacţii cu adevărat rapide.

— Ce joc blestemat faci, domnule? izbucni Taylor.

— Ce dracu' spui acolo? ripostă DeMarco.

Morgan îşi luă mâna de pe spatele lui DeMarco, permiţându-i acestuia să se depărteze de camionetă. Acum stătea oarecum în spatele lui DeMarco, pe partea lui dreapta. Individul respira normal şi avea chipul lipsit de orice expresie. Era relaxat ca un om care aşteaptă un autobuz.

— Am sunat la Washington, nemernicule, continua Taylor. Nu eşti scriitor. Eşti un nenorocit de avocat care lucrează pentru Congres. Acum vreau să ştiu ce dracu' cauţi aici şi de ce pui întrebări despre mine.

DeMarco se întrebă cu cine discutase. Cu Donnelly? Cu Maddox? Cu nevasta lui Billy? Trebuia să fi fost Donnelly. Dar câte îi spusese oare Donnelly?

— Ce caut eu aici este o chestiune confidenţială, Taylor. Şi acum…

— La dracu', să nu îndrăzneşti să te joci cu mine! ţipă Taylor. Morgan, fă-l pe idiotul ăsta să priceapă că vorbesc serios.

Morgan apucă umărul drept al lui DeMarco, îl răsuci parţial şi îl plesni în plexul solar. Lovitura fu atât de dură, încât DeMarco avu senzaţia că burta i se lipeşte de spate. DeMarco se ghemui, se apucă cu mâinile de stomac şi încercă să nu vomite, forţându-se simultan să respire.

— Aveţi vreo problemă, domnule Taylor? auzi DeMarco o voce. Tipul ăsta v-a lovit camionul?

DeMarco ridică privirea. Slavă Domnului. Spre uşurarea lui, zări un autovehicul de teren al şerifului din districtul Charlton şi un tânăr poliţist stând aproape de capota camionetei lui Taylor. Poliţistul vedea în ce stare era DeMarco: ghemuit,

ţinându-se de stomac, cu faţa contorsionată de durere.

Taylor nu-l zărise pe poliţist apropiindu-se. Acum se uită cu iritare la el şi zise:

— Nu, n-a lovit nimic. Şterge-o, Gary. Chestia asta nu te priveşte.

Poliţistul ezită. Se uită la DeMarco şi zise:

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule Taylor. Voiam doar să mă asigur că totul este în regulă.

„Dumnezeule, îşi spuse DeMarco. Ce naiba era în neregulă cu oamenii ăştia?“

— Este. Şi-acum şterge-o, rosti Taylor.

Poliţistul îi aruncă lui DeMarco o altă privire vinovată şi se îndepărtă.

DeMarco continua să stea ghemuit din pricina loviturii lui Morgan. Se gândi să sară la testiculele individului şi să-l lovească dur în boaşe. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile sau şi-ar fi dat seama de subtila schimbare de poziţie a lui DeMarco, Morgan se dădu un pas înapoi. Era pregătit pentru DeMarco, balansându-se uşor pe picioare, cu palmele răsucite uşor în faţă. DeMarco ştia că n-avea să ajungă la Morgan în timp util; aşa că decise să-l ameninţe pe Taylor.

— Taylor, rosti el, gâfâind, dacă dobitocul ăsta mă mai loveşte o dată, mai bine mă omoară, căci am să aduc poliţiştii federali aici şi am să vă arestez pe amândoi.

Taylor îi răspunse cu un zâmbet arogant.

— Vreau s-o văd şi pe asta, zise el, apoi se uită peste umărul lui DeMarco şi îi făcu semn lui Morgan.

Morgan întinse mâna dreaptă şi încercui gâtul lui DeMarco de la spate, apoi îşi înfipse degetele în carnea victimei. DeMarco încercă să se elibereze, dar Morgan se mulţumi să tragă de gâtul lui, cu o mână, dezechilibrându-l. DeMarco întinse ambele mâini ca să forţeze desprinderea mâinilor lui Morgan de pe gâtul lui, gest care îi oferi lui

Morgan şansa de a-i apuca încheietura mâinii stângi şi de a-i trage din nou braţul stâng la spate. Doar cu mâna dreaptă, DeMarco era incapabil să se elibereze de degetele lui Morgan de pe gât, degete care păreau deja ca nişte cleşti înfipţi în pielea lui.

Morgan îşi intensifică presiunea asupra gâtului lui DeMarco şi apăsarea pe braţul stâng, până ce DeMarco înceta să mai lupte.

— Şi acum am să aflu ce cauţi aici, rosti Taylor. Şi o voi face chiar dacă Morgan va trebui să-ţi smulgă braţul din umăr pentru asta.

Morgan slăbi uşor strânsoarea de pe gâtul lui DeMarco, ca acesta să poată vorbi – şi să respire.

— Taylor, nu discut cu tine până ce bruta asta nu-mi dă drumul, rosti DeMarco, cu voce gâtuită, abia suportând durerea din umăr.

Habar n-avea ce să-i spună lui Taylor dacă Morgan îi dădea drumul, dar trebuia să iasă din acea strânsoare ca să aibă o şansă de apărare.

Taylor se uită în ochii lui DeMarco: vedea durere şi mânie, dar nu frica pe care o căuta.

— Îmi dau seama că nu mă înţelegi, băiete. Morgan, rupe-i blestematul de braţ.

La dracu'! DeMarco încercă iarăşi să îndepărteze degetele lui Morgan de pe gâtul lui şi să se elibereze, dar era imposibil. Morgan era prea puternic şi DeMarco îşi simţea ţesuturile moi din umăr – muşchii, tendoanele şi ligamentele – începând să cedeze şi să iasă din articulaţie.

— Max, ai avut un accident? Te pot ajuta?

Morgan reduse presiunea pe braţul şi gâtul lui DeMarco, dar continuă să-l ţină bine. DeMarco se uită şi zări o femeie de vârstă mijlocie într-un Cadillac. I se adresa lui Taylor în vreme ce se uita la DeMarco, eu o privire de îngrijorare pe faţa ei plinuţă.

— Fir-ar să fie, mormăi Taylor, oraşul ăsta devine mai aglomerat decât Atlanta. Către femeie

zise: Mulţumesc, Ellen, dar totul e în regulă aici. Tu vezi-ţi de treaba ta.

— Sună poliţia sta… îngăimă DeMarco.

Degetele lui Morgan strânseră din nou; DeMarco simţi că traheea îi e zdrobită.

Femeia se uită nervoasă la Taylor.

— Eşti convins că totul e-n regulă, Max? Dacă te pot ajuta, ştii că o fac bucuroasă.

Răbdarea lui Taylor se epuiza.

— Fir-ar să fie, Ellen! Am spus că totul e-n regulă. Acum şterge-o naibii de aici!

Femeia se făcu roşie de ruşine.

— Scuze, Max, scuze, murmură ea, după care plecă din loc atât de vijelios, că se auzi scrâşnet de cauciucuri.

Taylor se uită la DeMarco, apoi întoarse capul şi se uită în lungul şoselei. O altă maşină se îndrepta către ei.

— Rahat, mormăi Taylor. Hai, Morgan, urcă în maşină.

Strânsoarea lui Morgan slăbi instantaneu şi DeMarco se prăbuşi în genunchi. În vreme ce trecu pe lângă el, Morgan îl privi. Nu-i spuse nimic şi pe chip îşi păstra lipsa de expresie, dar DeMarco putea citi în ochii indianului că se amuza de starea lui şi îi dispreţuia slăbiciunea.

De la geamul camionetei, Taylor îndreptă un deget către DeMarco şi buzele i se despărţiră ca să vorbească, dar apoi mâna îi căzu şi el se încruntă către Morgan.

— Porneşte!

În vreme ce camioneta roşie se îndepărta, DeMarco se ridică încet şi incert în picioare, cu respiraţia încă neregulată din pricina apăsării degetelor lui Morgan pe gâtul lui. Se strâmbă de durere când îşi roti cu blândeţe braţul stâng. Îl durea, dar din fericire umărul nu-i fusese dislocat. Însă nici nu mai avea mult până acolo.

Avusese noroc că Morgan nu îl ucisese în vreme ce bunii cetăţeni din Folkston îşi vedeau de

treburile lor.

*

Lui DeMarco îi luă peste o oră ca să găsească ferma lui Hattie McCormack. Între timp se lăsase întunericul. Îi luase atâta timp în parte pentru că multe drumuri nu erau marcate şi fusese obligat să dea înapoi de câteva ori ca să depisteze indiciile furnizate de barman. Celălalt motiv era că DeMarco devenise extrem de atent să observe dacă e urmărit.

Ajunse în cele din urmă la o cutie poştală pe care scria: „H. McCormack“ cu litere inegale, vopsite cu mâna. Porni pe drumul de acces, neasfaltat, şi văzu maşina închiriată de Emma parcată în faţa unei căbănuţe.

DeMarco îşi parcă Mustang-ul lângă maşina Emmei, o luă pe jos şi ciocăni în uşa cabanei. Înăuntru nu se vedeau lumini şi nimeni nu-i răspunse. Înconjură cabana şi privi prin toate ferestrele, după care trase repede concluzia că locul era pustiu.

Emma plecase probabil undeva cu Hattie. Spusese că prima dată când o văzuse pe Hattie, aceasta rupea un tichet de pe parbrizul maşinii. Nu se vedea nicio altă maşină lângă casă sau vreun garaj care să poată adăposti o maşină.

DeMarco se uită la ceas: nouă şi jumătate. Stătu în maşina lui până începu să-l doară spatele. Părăsi maşina ca să se aşeze pe unul din cele două şezlonguri de pe veranda casei lui Hattie, dar câteva minute mai târziu reveni la maşină din pricina ţânţarilor care se năpustiseră asupra lui. Închise geamurile portierelor ca să ţină ţânţarii afară, dar nu putu da drumul la aerul condiţionat deoarece risca să rămână fără benzină. În câteva minute, maşina deveni o saună şi spatele lui DeMarco începu iarăşi să-l doară. Doamne, cât se săturase de locul ăsta!

Îl durea şi umărul. Era ruşinat de cât de uşor îl răsucise Morgan, deşi logica îi spunea că n-avea

de ce să fie ruşinat. Morgan era doar mai iute şi mai puternic decât el – şi mai puţin uman. Însă continua să se simtă ruşinat. Joe DeMarco, un puşti dur crescut pe cele mai rele străzi din New York, fiul lui Gino DeMarco, fusese pus la colţ ca un nevolnic handicapat.

Fapt care îl determină să-şi dea seama că Morgan n-ar fi reuşit niciodată să-l trateze pe tatăl lui în felul acesta. Gino DeMarco i-ar fi înfipt ţeava pistolului între ochii lui negri în clipa în care individul s-ar fi apropiat de el – şi l-ar fi ucis în secunda în care ar fi sesizat cea mai mică ameninţare.

Gata cu asta. Nu era tatăl lui. Nu voia să fie şi nu avea să fie. Dar nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar fi făcut dacă ar fi fost înarmat.

La ora zece seara răbdarea lui luă sfârşit. Habar n-avea când avea să se întoarcă Emma şi n-avea niciun sens să-şi petreacă noaptea în maşină aşteptând-o. Avea să se întoarcă la motel, unde avea să doarmă câteva ore, apoi urma să se scoale dis-de-dimineaţă şi să se întoarcă acolo. Dacă Emma continua să nu apară, atunci avea să alerteze poliţia statului şi să-i pună să caute camioneta lui Hattie. Nu avea de gând să cheme autorităţile districtului Charlton; din ce văzuse mai înainte, era evident ca n-aveau să-l ajute dacă Taylor era implicat în dispariţia Emmei.

Dar exista cineva care îl putea ajuta. DeMarco tastă câteva cifre pe telefonul lui mobil.

— Mary Pat, aici Joe DeMarco. E acolo?

— Joey! Ce bine e să-ţi aud vocea. Ce mai faci?

DeMarco o iubea pe soţia lui Mahoney. Nu credea că exista o persoană mai blândă şi mai cumsecade pe faţa acestui pământ crud. În plus, fiind căsătorită cu Mahoney, se califica pentru statutul de sfântă.

— Bine, Mary Pat. Dar trebuie să vorbesc cu el. Este impor…

— Ai sunat-o pe domniţa aia drăguţa al cărui număr ţi l-am dat, Joe? Bridgett, de la biroul senatorului Remmick?

— Ăă, am încercat, Mary Pat. N-a mers.

— Eşti un mincinos prost, Joseph. Cred că ar fi timpul să te mai gândeşti pentru cine lucrezi. Stai o clipă. Ţi-l dau imediat.

— Era şi timpul să suni, mormăi Mahoney. Ce se petrece?

— Emma a dispărut şi un nemernic care lucrează pentru Taylor m-a bătut de m-a lăsat lat.

— Eşti grav rănit?

— Doar mândria mi-e rănită.

— Mândria se vindecă.

„Nu chiar“, îi răspunse DeMarco în gând.

— Ce se întâmplă? întrebă Mahoney, deja uitând de vânătăile lui DeMarco.

Acesta îi povesti.

— În afară de faptul că Taylor e un soi de gangster de orăşel, ceea ce ştiai înainte de a te duce acolo, n-ai aflat nimic care să-l lege de tentativa de asasinat, sau de Donnelly, sau de orice altceva.

— Am aflat că e paranoic şi al naibii de periculos. Şi sunt aproape sigur că îl ştie pe Donnelly. A sunat la D.C. astăzi ca să afle mai multe despre mine şi doar cu Donnelly putea vorbi despre asta.

— Mda, dar *de ce* să-l fi ajutat Donnelly? Şi care să fie motivul pentru care să fi vrut să-l omoare pe preşedinte?

— Nu ştiu.

— La dracu’, Joe, trebuie să te descurci mai bine.

— Acum trebuie să o găsesc pe Emma.

— Emma poate avea grijă de sine. Pun pariu că tipul lui Taylor n-ar fi reuşit să o bată.

Remarca îl duru pe DeMarco.

— Dar este încă dispărută şi, dacă Taylor este implicat în asta, n-o să obţin niciun ajutor de la

localnici ca s-o găsesc. S-ar putea să am nevoie să sunaţi pe cineva de aici, pe guvernator sau pe procurorul statului.

Mahoney nu-i răspunse.

— Şi încă un lucru, zise DeMarco. Dacă nu vă sun mâine, în mod clar trebuie să sunaţi pe cineva.

— Ah, n-o să păţeşti nimic. Vorbim mâine.

Mahoney. Ce scumpete de om.

*

DeMarco se apropie de uşa camerei lui de motel cu un sentiment de uşurare şi imediat prin minte îi trecu imaginea unui şoricel care se întoarce în gaura lui după ce s-a aventurat în noaptea întunecată şi plină de păsări de pradă. Evident, camera aia nu putea fi denumită cămin, dar, în comparaţie cu ferma de tutun infestata de ţânţari şi complet lipsita de lumină, motelul reprezenta paradisul.

Deschise uşa, căutând comutatorul de lumină. Avu senzaţia degetului care atinge butonul, avu impresia că îl răsuceşte în sus, dar într-o fracţiune de secunda, înainte de a se face lumină, lumea din jurul lui dispăru într-un fulger dureros.

CAPITOLUL 36

DeMarco habar n-avea unde era şi, din cine ştie ce motiv, ochii lui refuzau să se deschidă ca să afle. Ştia doar că stătea întins pe spate pe ceva dur, iar chestia aia dură se mişca şi mişcarea îi făcea rău. Clătină din cap ca să se scuture de pânza de păianjen de pe ochi. Mare greşeală. Simţi un junghi îngrozitor în ceafă. Cu ochii închişi, întinse mâna la spate, atinse locul de unde emana durerea şi simţi o umflătura moale.

O voce zise:

— Nu poate durea prea tare, amice. Te-am pocnit aproape perfect; nici măcar n-am rupt pielea.

DeMarco simţi un fior de adrenalină ca un şoc electric şi deschise ochii alarmat. Dale Estep se uita zâmbind la el.

Estep era îmbrăcat în costum de camuflaj şi purta o pălărie fără formă, de un verde tot de camuflaj. Braţele i se mişcau ciudat. În cele din urmă, creierul lui DeMarco funcţionă. Estep trăgea la padele şi suprafaţa dură pe care stătea el era fundul unei bărci. Capul lui DeMarco se odihnea pe locul de la prova.

DeMarco vru să se ridice în capul oaselor, dar Estep luă padela şi îl plesni în piept. În acel moment, DeMarco observă pistolul în tocul de pe coapsa dreaptă a lui Estep şi un cuţit lung de vânătoare prins de gleznă.

— Stai liniştit, amice, zise Estep. N-am chef sa clatini barca.

DeMarco verifică limbile fosforescente ale ceasului de la mână: era ora unu noaptea. Stătuse inconştient mai bine de o oră. Privi peste marginea bărcii la împrejurimi: era o noapte fără lună, dar

DeMarco putea zări siluetele câtorva chiparoşi şi perdele nedesluşite de muşchi atârnând de ramurile mai joase. Se aflau în blestemata de mlaştină!

— Ce dracu' crezi că faci, Estep? întrebă DeMarco.

O fi fost el speriat, dar era şi furios. Obosise să fie luat în batjocură de nenorociţii ăştia.

— Aşadar mă cunoşti, rosti Estep.

„Am dat-o iarăşi în bară", gândi DeMarco. Încercă altă întrebare:

— Unde mergem?

— Spre vest, amice, chiar în mijlocul mlaştinii mele favorite.

— De ce?

— Păi îmi place Okefen noaptea. Noaptea lucrurile se ucid una pe alta. Lucrurile puternice ucid lucrurile slabe; cele rapide le ucid pe cele lente. Auzi ţipete *tot timpul* pe aici noaptea. Încă o chestie care ţipă nu va însemna nimic deosebit.

— Ce naiba spui acolo? întrebă DeMarco, temându-se că ştia deja răspunsul.

— Unchiul Max mi-a cerut să am o mică discuţie cu tine, amice. A spus că vrea să afle ce ai de gând. Mi-am zis să te duc undeva unde putem sta în linişte, fără să fim deranjaţi. Unchiul Max zice că atunci când a vorbit cu tine mai devreme s-au băgat tot felul de indivizi. Unde mergem noi nu se poate întâmpla aşa ceva.

De ce îi tot spunea Estep lui Taylor „unchiul Max"? Şi Billy îi spusese unchiul Max. La fel şi dulceaţa, fata pe care DeMarco o văzuse acasă la Taylor.

— Tu şi Taylor sunteţi nebuni, zise DeMarco. Sunt din Washington, Estep. Lucrez pentru Guvernul Statelor Unite. Oamenii de acolo ştiu că sunt aici.

— Păi ăsta e unul dintre lucrurile despre care vom discuta: cine ştie că eşti aici şi ce anume ştie.

— Estep, reveni DeMarco, lucrez cu FBI-ul. Se ştie că sunt aici şi, dacă dispar, tu eşti primul om la

care vor veni.

Estep se opri din vâslit şi îi zâmbi lui DeMarco, apoi lovi cu padela în direcţia capului acestuia. DeMarco reuşi să-şi ridice braţele la timp ca să pareze lovitura, dar pârâitul lemnului izbindu-se de antebraţul lui stâng însoţi o durere a naibii de intensă.

— La dracu', rosti DeMarco, frecându-şi braţul.

— Nu-i frumos să mă minţi, amice. Vezi tu, ştiu deja că nu lucrezi cu FBI-ul – cei de la FBI cred ca eşti un zăpăcit. Singurul cu care ai lucrat în ultima vreme e un şef pe nume Banks. Tu şi tipul ăsta, Banks, credeţi că eu şi vărul Billy am încercat să-l ucidem pe preşedinte.

DeMarco nu mai avea acum nicio îndoială că Taylor discutase cu Donnelly. Nemernicul.

— Estep, rosti DeMarco, dacă ai avea creier în cap, ai întoarce barca asta şi m-ai duce înapoi la Folkston.

Comportându-se ca şi cum DeMarco nici n-ar fi vorbit, Estep zise:

— Vezi tu, amice, unchiul Max crede că ştie cum ne-ai legat pe mine şi pe el de Billy. A aflat totul despre cum îl supravegheai pe Billy şi îi ascultai telefoanele. Să-ţi fie ruşine!

Blestematul ăla de Donnelly probabil că îi povestise lui Taylor tot ce spusese DeMarco în cursul şedinţei din cabinetul procurorului general.

— Iar acum unchiu' Max vrea să ştie, continuă Estep cu vocea lui tărăgănată, numele tuturor celor cu care ai vorbit despre asta, ce le-ai spus şi ce te-a făcut să vii până aici, în Georgia. Estep zâmbi, cu dinţi luminoşi în noapte. Aşa că s-ar putea să discutăm o vreme.

Dacă nu întreprindea ceva repede, DeMarco era un om mort. Psihopatul ăla intenţiona să-l ducă în mlaştină, să-l tortureze şi apoi să-l omoare.

DeMarco îşi studie răpitorul. Estep avea cam vreo cincizeci şi ceva de ani, dar era şi veteran de luptă şi era înarmat. Cel puţin nu arăta la fel de

puternic precum Morgan; dacă ar fi prins ocazia, DeMarco avea o şansă să-l pună jos şi să-i ia blestemata de armă. Problema era poziţia în care se afla: întins pe spate, în acea canoe lipsită de stabilitate. Până ar fi reuşit să ajungă în poziţie şezândă şi să sară către spatele bărcii, Estep ar fi avut suficient timp să scoată arma şi să tragă în el sau doar să procedeze ca mai înainte şi să-l pocnească.

În stânga bărcii se auzi ceva greu plesnind apa şi DeMarco tresări involuntar.

Estep izbucni în râs.

— E un aligator mare acolo, amice. Al naibii de mare. Pun pariu că bebeluşul avea trei metri lungime. Tocma' a halit ceva de la suprafaţă. Pun pariu că vreun şobolan. Crezi că eşti mai rapid ca un şobolan, amice?

DeMarco nu-i răspunse. O clipă mai târziu barca trecu printr-o perdea de licheni. Când lichenii trecură peste capul şi braţele lui, DeMarco scoase un icnet fără voie. Era atât de încordat, că simţea că plesneşte. Ăsta nu era mediul lui.

Estep râse din nou şi zise:

— Nasoală senzaţie, nu? Uneori şerpii îşi fac cuib în chestiile alea.

DeMarco îşi dădu seama că Estep rotise intenţionat barca înspre licheni ca să-l sperie şi mai tare, şi acţiunea îi reuşise. DeMarco trebuia să se stăpânească mai bine.

— De ce ai încercat să-l ucizi pe preşedinte, Estep? întrebă DeMarco.

Estep zâmbi.

— Chestia asta e insulta curată, să spui aşa ceva. O să te fac să *guiţi* pentru asta, băiete. Estep dădu din padelă de câteva ori. Se face târziu, fiule, aşa că ar fi bine să începem. Hai s-o luăm cu începutul. Să o luăm cu ce ţi-a spus tipul ăla, Banks, ca să te iei de vărul Billy.

DeMarco se întrebă la ce naiba se referise când spusese că a fost insultat. Pe de o parte, Estep

părea să-i spună că nu era implicat în tentativa de asasinat, iar în acelaşi timp admitea că el şi Billy lucraseră împreună. Să fi fost el şi Billy implicaţi în ceva cu totul diferit de tentativa de asasinat? Şi de ce se tot referea la Billy ca la vărul lui?

— Aştept, rosti Estep. Şi trebuie să recunosc că nu sunt un om răbdător.

DeMarco încercă să gândească. Nu-i putea spune lui Estep nimic din ce nu ştia deja, dar trebuia să-i dezvăluie ceva doar ca să tragă de timp.

DeMarco întârzie prea mult cu răspunsul.

— Ei bine, cred că ţi-am atras atenţia, amice, zise Estep, clătinând din cap ca şi cum ar fi fost dezamăgit. Îmi aminteşti de gălbejiţii ăia pe care îi interogam în 'Nam; niciodată nu-şi dădeau seama cât de groasă e treaba până ce nu tăiai o bucată din ei.

Să tai o bucată din ei! DeMarco încercă să se ridice iarăşi, dar Estep îl pocni dur în piept cu vâsla.

— Mda, continuă Estep, pus pe conversaţie, cred că ne-am depărtat destul.

Întinse mâna sub locul lui şi scoase o pungă de plastic verde pentru gunoi. Uitându-se în ochii lui DeMarco, scoase cuţitul de vânătoare de la gleznă şi tăie o deschizătură în pungă. Dinăuntru ţâşni o miasmă de carne putrezită. Observând expresia de dezgust de pe chipul lui DeMarco, Estep râse şi spuse:

— Delicios, nu-i aşa?

Estep îşi înfipse cuţitul în pungă şi trase de acolo ceea ce părea un picior de oaie, pe care îl aruncă apoi în apă, cam la trei metri depărtare de canoe. Se aplecă din nou, înfipse cuţitul în altă bucată de carne şi o aruncă în apă. DeMarco urmări carnea scufundându-se în apa neagră, apoi se uită la Estep, întrebându-se ce naiba avea acesta de gând.

Estep îi zâmbi.

— Vreau să sari în apă, amice.

— Ce?? făcu DeMarco.

— Am spus că vreau să sari în apă. E timpul să înoţi puţin cu prietenii mei.

— Du-te dracului, rosti DeMarco.

— Ştiam eu că ai să spui aşa ceva, zise Estep. Bătu uşor tocul revolverului de pe şold şi continuă: Şi-acum, prietene, nu prea mai ai de ales. Te pot împuşca de mai multe ori, în locuri din cauza cărora nu mori imediat, apoi te pot arunca plin de sânge în apă. Sau sari în apă de bunăvoie, sperând ca aligatorii să se repeadă la carnea aia delicioasă înainte de a veni după tine. Nu ştiu dacă ai şi o a treia alternativă.

Vezi tu, amice, chestia asta funcţionează aşa: dacă vorbeşti repede de tot şi răspunzi imediat la toate întrebările mele, atunci o să ţin aligatorii la distanţă aruncându-le mortăciunile astea în apă. Le place mult mai mult carnea putrezită decât cea proaspătă. De obicei. Am o pungă întreagă de mortăciuni aici, dar cred că n-ai chef să o vezi cum se termină. Şi acum sari!

DeMarco citise că majoritatea aligatorilor nu mâncau oameni şi îşi imagina că şi Dale ştia asta. Cu toate astea, DeMarco n-avea de gând să se dea jos din barca aia pentru nimic în lume.

— Ascultă, Estep, o să…

— Prea târziu pentru asta, amice, îl întrerupse Estep, după care îl înjunghie în fluierul piciorului cu cuţitul.

DeMarco urlă de durere – doar un alt urlet în noapte, aşa cum spusese şi Estep. Cuţitul pătrunsese cam şase centimetri şi rana începu imediat să sângereze masiv.

— Şi acum, dacă nu vrei să repet gestul, ţi-aş sugera să sari aşa cum ţi-am spus. Sper din toată inima ca sângele să nu atragă aligatorii.

Estep zâmbi şi aruncă o altă bucată de carne putredă în apă.

DeMarco se ridică încet în poziţie şezândă. În timpul ăsta, Estep lăsă cuţitul deoparte şi scoase revolverul din toc. Legănând arma spre DeMarco, zise:

— Cu prudenţă, fiule. Ridică-te încet, foarte încet. Dacă balansezi barca, te împuşc în boaşe. Jur pe Dumnezeu.

DeMarco se luptă să ajungă în genunchi şi se ridică lent în picioare. Rămase cu picioarele depărtate, mişcându-şi încet braţele ca să-şi menţină echilibrul şi să se rostogolească din barcă. Se uită la mlaştină; era înconjurat de întuneric. În apa de lângă barcă nu vedea nimic, dar habar n-avea ce se găsea sub suprafaţă. Apoi se uită în ochii lui Estep. Ochii vânătorului.

— Dă-i drumul, fiule, zise Estep încetişor. Sari. Apa-i caldă.

Următorul lucru pe care îl făcu DeMarco nu reprezenta un act de curaj, ci unul de simplă răzbunare. Estep avea să-l ucidă şi el o ştia. Urma să-l împuşte sau să-l înjunghie, sau să lase aligatorii să-l sfâşie. DeMarco decise că n-avea să sufere singur. Sări şi se agăţă cât putu de tare de partea din dreapta a bărcii, răsturnând-o.

Estep fu luat prin surprindere. Trase un foc de armă, dar, în ciuda experienţei lui în mânuirea armelor, individul era deja serios dezechilibrat şi în cădere când trase. Glonţul trecu prin cămaşa lui DeMarco, dar nu-l atinse.

Imediat ce atinse apa, DeMarco se scufundă şi se îndepărtă cât putu de repede de Estep – şi de sacul cu mortăciuni care îşi vărsa acum întregul conţinut în apă. La un moment dat, ceva dur şi solzos îi şterse piciorul, cel care sângera din pricina rănii. DeMarco deschise fără să vrea gura ca să ţipe, dar aceasta i se umplu imediat cu apă infectă din mlaştină. Ajunse la suprafaţă, tuşind. Estep îl auzi tuşind şi trase un foc în direcţia lui. Glonţul plesni apa chiar alături de capul lui.

DeMarco trase aer în piept, se scufundă şi înotă, dând puternic din picioare. Nu vedea încotro se îndreaptă şi fu surprins când mâna dreaptă lovi ceva dur şi alunecos. Mâna stângă, apoi capul loviră obiecte similare. DeMarco îşi dădu imediat seama că se agăţase în rădăcinile unui copac. Erau cel puţin o duzină de rădăcini, fiecare groasă cam de cinci centimetri, care se întindeau în apă, iar el se găsea la marginea exterioară a tulpinii bulboase din care izvorau rădăcinile.

Se opri din înotat, forţându-se să rămână calm, apucă rădăcinile şi începu să se tragă în sus. Trase de rădăcinile parţial scufundate până ce capul îi ajunse deasupra apei şi ajunse să simtă tulpina copacului solid. Îmbrăţişa tulpina cu ambele braţe şi se trase în sus, luptându-se cu picioarele ca să se agaţe de rădăcini, în vreme ce urca, un pantof îi ieşi din picior, ceea ce îl ajută să alunece mai bine, aşa că îl scoase şi pe celălalt. Continuă să se tragă în sus până ce ajunse să stea pe rădăcinile expuse ale copacului, ţinându-se strâns de tulpină. Se roti în jurul tulpinei astfel ca lemnul să fie între el şi ultima poziţie a lui Estep, apoi privi înapoi către locul unde avea senzaţia că se găsea barca răsturnată. Nu-l vedea pe Estep în beznă, dar îl auzea. Estep râdea.

— M-ai prins de data asta, băiete. Credeam că eşti un pămpălău şi m-ai luat prin surprindere. Uite ce se întâmplă când ai prea multă încredere în tine. Dar aligatorii te vor prinde, amice. Pot *mirosi* sângele ăla care îţi curge din picior. O să-ţi mestece boaşele cât ai clipi.

DeMarco încercă să se ridice mai sus pe copac, dar tulpina era prea alunecoasă. Nu-i plăcea să stea cu picioarele în apă, pe tulpină, cu sângele curgându-i, dar nu avea de ales. Iar acolo unde era, se simţea mai în siguranţă decât în apă, înotând.

DeMarco nu ştia ce să facă mai departe. În cele din urmă Estep avea să îndrepte barca, apoi nu-i mai rămânea decât să aştepte lumina zilei ca să-l

găsească. DeMarco îşi dori să fi putut vedea ce era lângă el. Se putea afla doar câţiva metri de pământ, unde să dea peste arbuşti în care să se ascundă. Însă nu prea avea chef să sară înapoi în apă şi să înoate iarăşi în beznă.

Exact la momentul potrivit, Estep zise:

— O să pun laba pe tine, fiule. Eu pot supravieţui în mlaştina asta, dar tu habar n-ai ce să faci. Şi, când pun laba pe tine, o să te fac să suferi, ca pe cel mai mare duşman al lui Dumnezeu.

Sunetul se propaga ciudat în mlaştină. DeMarco nu ştia cât de departe este de Estep, dar se îndoia că între ei erau mai mult de treizeci sau patruzeci de metri. În acel moment Estep scoase o înjurătură înfundată. DeMarco avu impresia că individul se lupta ca să întoarcă barca. Următorul lucru pe care îl auzi fu un icnet, dar nu genul de icnet scos de cineva care se opinteşte să mişte ceva. Suna mai degrabă ca şi cum Estep ar fi fost lovit în pântec şi rămăsese fără aer.

Apoi îl auzi pe Estep urlând.

Fu cel mai îngrozitor sunet pe care DeMarco îl auzise vreodată scos de o altă fiinţă umană: sunetul unei dureri insuportabile, combinate cu o groază năucitoare. DeMarco se gândi la ce spusese Estep despre mlaştină, despre lucrurile puternice care le omoară pe cele slabe, despre lucrurile rapide care le mănâncă pe cele lente. Despre lucrurile care urlau în noapte.

Estep urlă din nou, dar nu la fel de tare ca prima dată, apoi DeMarco nu mai auzi decât apa agitându-se, în vreme ce aligatorii îl rupeau în bucăţi.

Apoi se lăsă tăcerea.

*

DeMarco rămase pe tulpină, strângând lemnul, vreo patru ore. De fiecare dată când îl atingea ceva – o picătură de umezeală, o frunză căzătoare, un val mic de apă la picioare – trebuia să-şi muşte buza inferioară ca să nu urle. DeMarco era băiat de

oraş şi ăsta nu era mediul lui natural. Imaginaţia lui abunda în imagini ale şerpilor de apă târându-se pe copac în jos spre el, ale insectelor veninoase înţepându-l, ale lipitorilor sugându-i sângele. Cel mai mult îl îngrijora gândul că un aligator se putea ivi în orice moment ca să-i înşface piciorul sângerând în fălcile lui şi să-l tragă în apă.

În timpul acestor patru ore, când nu se imagina muşcat, înţepat sau mâncat, se gândea la rana de la picior. Îşi aminti că, exact înainte să-l înjunghie, Estep îşi înfipsese cuţitul în carnea putredă. DeMarco se întrebă ce microorganisme cu nume complicate înotau acum prin fluxul lui sanguin către organele vitale.

Singura lui consolare era aceea că rana făcută de cuţit încetase să mai sângereze; Estep atinsese muşchiul, dar nu şi vreo arteră importantă. Rana îi zvâcnea şi el avea sentimentul că piciorul începe să i se umfle, dar cel puţin sângele nu-i mai curgea în apă.

În timp ce se ţinea de copac în beznă, DeMarco ajunse chiar să se roage. Încetase de multă vreme să se mai ducă la biserică şi, când era întrebat care e religia lui, glumea că e un catolic pensionat. Acum însă implora ajutorul divin. Cum nu fusese credincios şi era conştient că Dumnezeu ştia asta, nu ceru prea multe. Nu-i ceru lui Dumnezeu să-l salveze – să-l transporte în chip miraculos pe teren uscat sau să elimine aligatorii din jur –, ci se mulţumi să-i ceară apariţia soarelui. Îşi imagina că nu cerea deloc mult. Doar ceva ce EL făcea în fiecare zi a anului.

Nu-şi dorise niciodată atât de mult în viaţa lui să vadă un răsărit de soare.

Zorile se iviră în sfârşit şi în primele raze rozalii ale dimineţii DeMarco observă cel mai minunat lucru: barca răsturnată se găsea la doar câţiva metri de copacul unde stătea el. Întinse mâna şi îşi scoase ciorapul ud din piciorul drept, apoi se mişcă cu mare atenţie în jurul tulpinii copacului până

ajunse cât putu de aproape de barcă. Întinse piciorul gol până atinse barca şi, atent să nu cumva să o îndepărteze de el, o trase către copac cu degetele.

Când aceasta ajunse suficient de aproape, se lăsă în jos pe tulpină şi vru să-şi bage mâna în apă ca să întoarcă barca la loc. Ezită, imaginându-şi un aligator ascuns care avea să-l transforme în Căpitanul Hook[36], apoi, dându-şi seama că nu avea de ales, băgă mâna sub apă, apucă marginea bărcii şi o întoarse. După care se lăsă încet în canoe, simţindu-se pentru prima dată după multe ore în siguranţă.

Acum, că avea o canoe, îi trebuia o padelă. Privi în jur, dar în lumina palidă nu zări padela pe care o folosise Estep. Trebuia să plutească undeva în apropiere. Nu existau curenţi şi în cursul nopţii nu bătuse vântul. Hotărî să aştepte până se lumina mai bine ca să vadă dacă putea localiza padela. Era şi aşa destul de greu să iasă din mlaştină cu o singură vâslă; fără niciuna îi era imposibil.

O jumătate de oră mai târziu se lumină complet. Zări padela la vreo şase metri depărtare, prinsă în rădăcinile altui copac. Cineva acolo sus iubea nebunii. Forţându-se să nu se gândească la aligatorii din apă, DeMarco îşi folosi mâinile ca să îndrepte barca spre padelă şi o luă de unde se afla.

Privi în jur după vreo rămăşiţă de-a lui Estep, dar nu văzu nimic pe sau în apă. Nici măcar şapca de camuflaj a lui Estep nu plutea la suprafaţă. DeMarco spera ca nemernicul să fi ajuns deja în iad, în bucăţele mici.

Rămase în canoe un minut, cu padela pe genunchi, fără să facă ceva anume. Vâslise într-o canoe pe vremuri – pe fluviul Potomac exista un loc de unde se puteau închiria astfel de ambarcaţiuni – şi era sigur că va reuşi să iasă din mlaştină. Problema era că nu ştia încotro era acea ieşire.

Apoi îşi aminti că în cursul nopţii Estep spusese că se îndreptau spre vest. DeMarco nu era cercetaş, dar ştia că soarele răsărea în est – opusul vestului. Orienta barca în acea direcţie, mijind ochii în lumina strălucitoare, şi începu să vâslească.

*

În momentele lui cele mai bune, DeMarco nu s-ar fi descris ca un fanatic al sălbăticiei; ideea lui de „viaţă în mijlocul naturii“ se rezuma la o cabană pe plajă, cu room service. Cu durerea surdă care-i persista în picior de la rana de cuţit şi bâzâitul constant al insectelor în urechi, DeMarco ar fi plasat mlaştina Okefenokee chiar lângă Valea Morţii pe lista locurilor lui cele mai puţin favorite.

Cu toate astea, viaţa sălbatică de acolo era interesantă. Zări câţiva cocostârci şi o pasăre ca o barză albastră, stând într-un singur picior subţire, arătând ca şi cum ar fi pozat pentru o revistă. La un moment dat, în dreapta bărcii apăru carapacea unei broaşte ţestoase şi DeMarco o stropi cu apă până ce broasca se scufundă. Nu avea chef de joacă; pur şi simplu nu avea nevoie de niciun animal în apropierea lui care să atragă aligatorii către instabila canoe.

Prima jumătate de oră o petrecu într-un braţ larg de apă înconjurat de ierburi mlăştinoase şi flori sălbatice. După ce citise broşurile pentru turişti din motel, DeMarco ştia că ierburile alea creşteau pe plauri – sau poate chiar erau plaurii. La naiba, cui îi păsa? Mai ştia şi că Okefenokee însemna „pământ tremurător“, deoarece, când cineva mergea pe un plaur – Dumnezeu ştie de ce ar fi vrut s-o facă –, acesta se mişca sub picioare.

Se simţea relativ confortabil în spaţiu deschis, dar în faţa lui vedea braţul îngustându-se, cu copaci mari de fiecare parte. Nu ar fi vrut să pătrundă în acel pasaj flancat de copaci, dar trebuia să continue să se îndrepte spre est, iar estul însemna către gura pasajului. Curând nu se mai

putu deplasa în linie dreaptă, căci era obligat să ocolească trunchiurile de copaci.

Sentimentul de claustrofobie se accentua din pricina umidităţii sufocante şi a senzaţiei apăsătoare de vegetaţie deasă care se închide peste el. De ramurile chiparoşilor atârnau lichenii ca nişte pânze groase de păianjen, intensificându-i sentimentul că intra într-un soi de cocon. Plantele din această parte a mlaştinii aveau un aspect extraterestru şi DeMarco ştia din ce citise că acele plante aveau nume bizare precum „băşica purpurie“ sau „teaca urcătoare“.

Ştiţoşii stupureau sporili, şi muimele zglaveci.[37] Locul acesta blestemat îi dădea fiori. DeMarco se auzi respirând mai iute. Începu să vâslească mai repede, în acelaşi timp îndemnându-se să nu intre în panică, să nu mai acţioneze ca un puşti înfricoşat de întuneric. „Calmează-te, calmează-te“, îşi spuse el, murmurând cuvintele ca pe o incantaţie.

Se simţi uşurat când barca ieşi în sfârşit din tunelul de chiparoşi şi intră într-o altă zonă deschisă. Însă uşurarea se transformă curând iarăşi în panică. Vâslea de aproape trei ore. Din desfăşurarea evenimentelor nopţii precedente ştia că ar fi trebuit să se afle la mai puţin de o oră de uscat. Credea că se îndrepta tot spre est, dar cumva trebuia să se fi învârtit în cerc, rătăcindu-se printre chiparoşi. Îşi dădu seama mai târziu că urma soarele, iar pe măsură ce soarele călătorea de la est la vest, traversa un arc. Ar fi trebuit să se alăture cercetaşilor când avusese ocazia.

Nu ştia ce să mai facă. Se rătăcise şi se afunda în pierzanie. Ştia că mlaştina Okefenokee acoperea aproape 1500 de kilometri pătraţi şi din această pricina putea vâsli în cerc până avea să moara de epuizare şi de foame. În acel moment, în ajutorul lui sări iarăşi o zeitate – dintre multele pe care DeMarco începuse brusc să le venereze.

Ieşi din spatele unui mic pâlc de magnolii şi zări, la o sută de metri de el, o bărcuţă cu fundul plat şi doi puşti pescuind. Niciodată nu-i fusese mai dragă vederea unor copii ca în acel moment.

— Hei, voi! ţipă el. Băieţi!

Copiii se uitară speriaţi la DeMarco. Probabil că nu aveau voie să pescuiască în mlaştină.

— Da, rosti unul din ei, cu voce gâtuită, probabil întrebându-se dacă el şi prietenul lui l-ar fi întrecut pe DeMarco într-o cursă cu bărcile.

— Hei, hei, zise DeMarco. Sunt un turist. M-am rătăcit. În ce parte este şoseaua care duce la Folkston?

Băieţii se uitară la DeMarco ca şi cum ar fi fost un lunatic, apoi unul din ei zise:

— Încolo. Cam la un vreo 400 de metri.

Arătă într-o direcţie aflată la nouăzeci de grade faţă de direcţia în care se deplasa DeMarco.

Când ajunse la şosea, DeMarco împinse barca la fundul apei ca să se scufunde – nu avea chef s-o descopere cineva prea curând –, apoi porni pe jos către şoseaua principală. Îşi dădu seama că arăta ca naiba. Hainele îi erau murdare şi şifonate, părul îi stătea lipit de ţeastă, iar pantalonii erau sfâşiaţi în locul unde îl înjunghiase Estep. În plus, era desculţ.

Habar n-avea în ce direcţie era Folkston, aşa că dădu cu banul în gând şi porni la drum. O maşină trecu pe lângă el şi DeMarco făcu semn cu mâna. Firesc, de vreme ce arăta a ucigaş în serie, şoferul nu opri. Făcu semn altor două maşini înainte ca un bărbat care conducea o Toyota ponosită să oprească.

În vreme ce se urca în maşină, DeMarco observă că omul se uita bănuitor la picioarele lui goale.

— He, he, făcu DeMarco, cu o expresie de sfioşenie pe chip. Am întâlnit o fată azi-noapte şi m-a dus la ea. Nu mi-a spus că era măritată. Noroc că mi-am pierdut doar pantofii.

Şoferul zâmbi cu toată gura şi zise:
— Da, am păţit-o *şi eu.* Un’ te duc?

CAPITOLUL 37

Când se întoarse la motel, DeMarco constată că Emma continua să lipsească.

Voia să plece din districtul Charlton, acum. Nu putea trece mult timp până ce Max Taylor avea să se întrebe de ce nu primea nicio veste de la Dale Estep şi atunci Taylor şi prietenul lui Morgan aveau să-l caute pe DeMarco. Iar DeMarco n-avea niciun chef să fie găsit într-o cameră fără ieşire de rezervă. Se schimbă de haine – slavă Domnului că avusese prevederea de a-şi lua cu el o a doua pereche de pantofi –, aruncă valiza în portbagajul Mustang-ului şi plecă din parcarea motelului.

Deoarece ştia drumul, avu nevoie doar de o jumătate de oră ca să ajungă acasă la Hattie McCormack. Maşina Emmei continua să stea parcată în faţa casei lui Hattie, iar casa era tot pustie. DeMarco ştia că trebuie să o găsească pe Emma, dar a rătăci prin ţinut în căutarea ei părea un gest complet inutil. În plus, nu putea cere ajutor de la şeriful districtului Charlton; nu numai că oamenii de acolo se aflau sub controlul lui Taylor, dar era posibil chiar ca Taylor să le ceară să-l caute pe DeMarco. Avea să meargă până în Waycross, să discute iarăşi cu Speakerul şi să obţină implicarea autorităţilor statale sau federale. Iar Mahoney ar face bine să-l ajute de data asta.

DeMarco scoase o bucată de hârtie din buzunar şi scrise: „Emma, sper din tot sufletul ca mesajul ăsta să ajungă la tine. Aproape că am fost omorât azi-noapte. Mă opresc acasă la Jillian Mattis ca să-i pun câteva întrebări, apoi plec din districtul acesta cât pot de repede ca să aduc ajutoare. Sună-mă pe celular dacă citeşti acest bilet“. Puse biletul sub ştergătorul de parbriz al maşinii Emmei.

DeMarco îşi spuse că Emma trebuia să fie în viaţă. Era prea dură şi prea inteligentă ca să se lase ucisă, şi era convins că ea se aflase în situaţii mai periculoase decât asta de-a lungul carierei. O gaşcă de ţărani din Georgia nu avea nicio şansă împotriva ei – sau cel puţin aşa spera el.

*

Era seara devreme şi lumina începea să se estompeze când DeMarco ajunse la casa lui Jillian Mattis din Uptonville. Uptonville se găsea pe drumul către Waycross şi DeMarco avea de gând să încerce pentru ultima dată să descopere legătura dintre Taylor, Donnelly şi Billy Mattis. Jillian Mattis era singura speranţă care-i mai rămăsese.

Ciocăni în uşa grilajului, dar nu-i răspunse nimeni. Uşa interioară era deschisă şi prin plasa grilajului DeMarco o putu vedea pe Jillian stând pe o canapea într-o cameră întunecată. DeMarco intră, se duse până la canapea şi zise:

— Doamnă Mattis, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Jillian ţinea un pahar în mână şi DeMarco observă o sticlă pe jumătate goală de bourbon pe măsuţa de lângă canapea. Trăsăturile fine ale femeii erau urâţite de alcool şi de durere. Părul castaniu şi des era nepieptănat şi femeia era îmbrăcată cu aceeaşi rochie lălâie şi cenuşie pe care o purtase în ziua în care o cunoscuse DeMarco.

Jillian nu dădu semne că ar fi conştientizat prezenţa lui DeMarco, deşi el stătea chiar în faţa ei. Luă o gură din paharul cu alcool, apoi întinse mâna şi începu absentă să îşi răsucească o şuviţă de păr în jurul degetului. DeMarco îi atinse umărul cu blândeţe ca să-i atragă atenţia şi zise:

— Îmi pare râu pentru Billy, doamnă Mattis, dar trebuie să discut cu dumneavoastră.

Fără a se uita la el, Jillian rosti fără nicio intonaţie:

— Eşti tipul ăla care a fost aici alaltăieri. Cum te numeşti?

— Joe DeMarco, doamnă Mattis. Sunt un anchetator care lucrează pentru Congres. Investighez tentativa de asasinare a preşedintelui – şi moartea fiului dumneavoastră.

Jillian dădu din cap, dar DeMarco nu fu deloc convins ca înţelesese ce-i spusese.

Femeia ofta şi zise:

— Ei bine, va trebui să-mi scuzi manierele, domnule DeMarco.

— Poftim? se miră el.

— Că nu-ţi ofer ceva de băut. Mă tem că am să am nevoie de tot ce e în sticla aia ca să rezist la noapte. Şi zău că nu-mi pasă pentru cine lucrezi; ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai pleca. Nu am chef să vorbesc. Vreau să mă îmbăt, să urlu şi să-mi plâng copilaşul.

DeMarco dădu înţelegător din cap, dar nu plecă. Trase un scaun aproape de canapea şi se aşeză cu faţa la ea, cu genunchii aproape atingând genunchii ei.

— Îmi cer scuze, doamnă Mattis, dar trebuie să vorbim.

Aşteptă ca Jillian Mattis să priceapă declaraţia lui, dar ea nu dădu semn că ar fi făcut-o. Rămase uitându-se pierdută într-un loc unde era plecată cu mintea, răsucind cu degetele o şuviţă de păr.

— Doamnă Mattis, rosti DeMarco, cred că Max Taylor este responsabil de moartea fiului dumneavoastră.

Jillian Mattis se uită în ochii lui DeMarco pentru prima dată de când acesta intrase în casă. Pe chipul ei se vedea o expresie de şoc combinată cu nedumerire, ca la victima unui accident la câteva clipe după ciocnirea fatală.

— Ce ai spus? întrebă ea.

— Am spus că eu cred că Taylor e vinovat de moartea fiului dumneavoastră, doamnă. Îmi pare

rău să vă comunic asta, dar cred că Taylor şi Dale Estep…

— Dale e un şarpe râios, îl întrerupse Jillian.

— Da. Iar el şi Taylor l-au forţat pe Billy să-i ajute la planificarea tentativei de asasinare a preşedintelui. Fiul dumneavoastră le-a dat informaţii despre programul preşedintelui şi aranjamentele de securitate. Billy a folosit dosarele Serviciului Secret ca să găsească un ţap ispăşitor pe care să se dea ulterior vina.

Jillian clătină violent din cap.

— Eşti un mincinos ordinar, izbucni ea. Billy n-ar face niciodată aşa ceva, şi dumneata eşti un ticălos că spui asta.

— Vă spun adevărul, doamnă Mattis, insistă DeMarco.

Îi spuse repede toată povestea: despre biletul de avertizare, despre modul în care el şi Emma îl urmăriseră pe Billy şi îl luaseră la întrebări, despre reacţia lui Billy, care îl sunase pe Taylor şi fugise la Estep. La început Jillian se mulţumi să clatine din cap, subliniind refuzul ei de a accepta ce auzea de la DeMarco, dar, atunci când el termină, râmase cu ochii închişi, cu capul în piept, impresionată de puterea de convingere a lui DeMarco.

— Doamnă Mattis, trebuie să-mi spuneţi orice ştiţi despre asta. Este important şi trebuie să înţelegeţi. Este posibil ca Taylor să încerce din nou să-l asasineze pe preşedinte.

Jillian răspunse cu o voce moale, o voce aproape muzicală, ca o litanie şoptită:

— Billy al meu era atât de frumos… Ar fi trebuit să-l vezi, domnule, când era mic. Cel mai dulce copil creat de Dumnezeu. Păr blond cârlionţat, moale ca blana unui pisoi. Şi un zâmbet de înger. Nu avea nici urmă de răutate în el.

— Sunt sigur că nu avea, doamnă Mattis. Ştiu că era un om bun şi un erou autentic. Nu voia să-i ajute, dar Taylor şi Estep l-au obligat.

DeMarco nu ştia asta ca pe un fapt cert, dar era singurul lucru care avea sens.

Jillian încercă să spună ceva, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Apoi chipul i se contorsiona într-o mască a durerii. Deschise gura să urle, dar nu scoase niciun sunet. În schimb, două lacrimi i se prelinseră din ochi, lăsând urme paralele pe obrajii ei brusc ridaţi de suferinţă. Ca să-şi recâştige controlul, îşi duse braţele la piept şi începu să-şi legene uşor partea de sus a trupului înainte şi înapoi.

— Doamne, cum îl urăsc, rosti ea.

— Pe cine, doamnă Mattis?

— Pe nemernicul ăla, Max. Mi-a ruinat viaţa, apoi i-a ruinat viaţa lui Billy.

DeMarco habar n-avea la ce se referea.

— Am văzut înregistrările apelurilor telefonice ale lui Billy, doamnă Mattis. Cu o lună înainte de tentativa de asasinat v-a sunat de mai bine de zece ori. Despre ce aţi discutat? De ce a sunat de atâtea ori?

Continuând să se legene, ea răspunse:

— Încerca să mă determine să mă mut în nord, în Virginia, ca să locuiesc cu el şi cu Darcy. Spunea că e îngrijorat pentru mine şi că vrea să plec de aici. I-am explicat că nu pot. I-am spus că nu voiam să locuiesc într-un oraş mare şi să fiu o povară pentru el şi soţia lui. Dar Billy *insista* să mă facă să plec. De-asta a sunat de atâtea ori; încerca să mă determine să-mi schimb decizia. Nu puteam înţelege de ce era atât de insistent, dar acum cred că pricep.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Max probabil că i-a spus lui Billy că… că îmi va face rău dacă nu execută ce-i cere el. Singurul mod în care Billy putea fi forţat să se conformeze era dacă Max mă ameninţa pe mine sau pe soţia lui. Billy nu se temea pentru sine. Probabil că s-a gândit că mă poate proteja dacă mă duc să locuiesc cu el.

Era bine să afle motivul lui Billy, dar asta nu îl ajuta prea mult pe DeMarco. Încă nu pricepea legăturile dintre actorii acestui joc bizar.

— Data trecută când am fost aici am menţionat numele unui om, Patrick Donnelly. Spuneaţi că nu îl cunoaşteţi.

— Corect. N-am auzit niciodată acest nume. Vreţi să-mi repetaţi cine e?

— Şeful Serviciului Secret. Şeful lui Billy. Cumva este şi el implicat în toată povestea asta.

Jillian ridică din umeri şi zise:

— Ei bine, nu-l cunosc.

— Cum a obţinut Billy o slujbă în cadrul Serviciului Secret? întreba DeMarco, căutând altă abordare.

— L-a ajutat taică-său. Nemernicul.

— Taică-său? Vă referiţi la Estep?

— Dale? Nu, nu mă refer la Dale. Mă refer la Max. Max este tatăl lui Billy, domnule.

DeMarco se lăsă pe spătarul scaunului din pricina şocului. Îi venea greu să creadă că Taylor era tatăl lui Billy, dar şi mai greu de crezut era că el pusese la cale uciderea propriului fiu – însă Jillian Mattis nu încheiase cu dezvăluirile.

— El e şi tatăl lui Dale, zise ea.

— Ce? Adică Taylor…

— Adică Max Taylor este un soi de despot pe aici! izbucni ea, aproape ţipând. Deţine totul. Totul! Şi dacă vede ceva ce vrea, se duce şi-l ia. Şi ştiţi ce vrea Max cel mai mult? Fetiţe tinere şi drăguţe, asta vrea.

Femeia nu părea foarte ameţită din pricina băuturii, dar ce spunea era ilogic.

— Doamnă Mattis, vreţi să spuneţi…

— Şi dacă ea e tânără şi săracă, aşa cum am fost eu, atunci nu poate pleca de aici când Max începe s-o adulmece. Iar dacă fata are un iubit sau un bărbat, Dumnezeu să-l ajute, atunci Max îl trimite pur şi simplu pe Morgan să-i facă felul amărâtului.

— Taylor v-a violat, doamnă Mattis? întrebă DeMarco. Asta vreţi să spuneţi?

Ochii lui Jillian Mattis scânteiară ca o măciulie de chibrit aprinsă, apoi deveniră la fel de repede imobili ca înainte.

— Aveam cincisprezece ani când Max a devenit interesat de mine. Pe atunci avea aproape patruzeci de ani. Aţi numi asta un viol?

— Nu a încercat nimeni să îl oprească?

Jillian Mattis clătină din cap din pricina tâmpeniei rostite de DeMarco.

— Tatăl meu i-a spus domnului Taylor că i-ar fi *recunoscător* dacă nu s-ar apropia de mine, eu fiind atât de mică, şi aşa mai departe. Şi tata a fost cât se poate de ferm dacă ţineţi cont că vorbea cu omul care îi plătea salariul. Ei bine, Max nu-l avea pe Morgan pe atunci, dar avea un individ pe nume Cooper, care era la fel ca Morgan. Cooper a omorât câinele tatei ca să se facă bine înţeles. Jillian izbucni într-un râs strepezit. Adevărul e că tata a fost mai supărat din cauza câinelui decât a mea. Aveam şaisprezece ani când l-am născut pe Billy şi, când am împlinit şaptesprezece, Max se plictisise deja de mine. M-a plantat în căsuţa asta drăguţă şi de atunci stau aici.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar.

— Prin patul meu au trecut o mulţime de şoferi de camion, continuă ea, bărbaţi în trecere, deoarece nimeni de pe aici nu voia să aibă de-a face cu mine. Max nu mă mai dorea, dar nici nu avea chef ca altcineva să mă aibă.

DeMarco abia începea să îşi dea seama de imensitatea pustiului din viaţa lui Jillian Mattis: o viaţă care luase efectiv sfârşit când ea avea cincisprezece ani, prinsă pe vecie în capcana acestor ţinuturi mlăştinoase înapoiate, folosită şi abandonată de un individ atât de puternic încât altor pretendenţi le fusese frică să se apropie de ea.

— Billy ştia că Max Taylor e tatăl lui?

— Da. La fel ca toată lumea din ţinutul ăsta blestemat. Dar Billy nu avea voie să discute despre asta. Max era mândru de copiii pe care îi procrease, ca un nenorocit de taur comunal, dar nu voia să emită cineva pretenţii de paternitate. Îl lăsa pe Billy să-i spună unchiul Max, dar mai mult de atât n-a vrut să facă pentru a-şi recunoaşte fiul.

— Şi mama lui Dale Estep a fost luată împotriva voinţei ei?

— Nu ştiu. Max era tânăr când s-a născut Dale; pe atunci nu era bogat şi puternic. Dar ştiu că Dale a ajuns exact la fel ca taică-său. Era destul de rău ca băieţel, dar când s-a întors din război era nebun sadea – şi mai răutăcios ca diavolul însuşi. Dale este moştenitorul tronului lui Max Taylor.

DeMarco nu se obosi să-i povestească faptul că singurul lucru pe care Dale Estep avea să-l moştenească era o jumătate de acru mlăştinos de iad.

— Au mai fost şi alte femei, doamnă Mattis? Adică fete tinere, aşa cum eraţi dumneavoastră la acel moment?

— Vrei să termini cu doamnă Mattis! spuse femeia. Nu există nicio doamnă Mattis. Numele meu este Jillian.

— Ce-mi poţi spune despre celelalte femei, Jillian?

— L-ai cunoscut pe Max. Tu ce crezi?

— Alaltăieri am văzut o tânără fată acasă la Taylor. El îi spunea „Dulceaţă“. Ai idee cine poate fi?

— Max ne spunea la toate aşa. Dar da. O cunosc pe biata copilă. Numele ei este Cissy Parks. Max va *arde în iad* pentru ceea ce-i face fetei ăsteia.

— Şi pentru ce ţi-a făcut ţie, Jillian.

— Nu, nu înţelegi. Cissy este fata lui.

— Ah, Dumnezeule, exclamă DeMarco, simţind cum i se strânge stomacul de repulsie.

— Max a pus ochii pe mama lui Cissy acum cincisprezece-şaisprezece ani şi a lăsat-o gravidă.

Când Cissy a ajuns la aceeaşi vârstă, s-a luat de ea. Nici măcar Max nu a coborât atât de jos până acum. Cu cât îmbătrâneşte, cu atât devine mai nebun. Nebun şi rău. Şi, cum am mai spus, copila e neprihănită. Mă îndoiesc că îşi dă seama ce i se întâmplă.

DeMarco putea folosi asemenea informaţii. Taylor comisese violuri şi incesturi în mod repetat. Poate că DeMarco putea aduce pe cineva care nu era din partea locului ca să ancheteze cazul. Dacă Jillian ar fi acceptat să depună mărturie şi dacă mai existau şi alte femei ca ea, atunci nemernicul putea fi închis în spatele gratiilor până la moarte.

DeMarco îşi dădu seama că fusese deviat de la subiect de vestea că Taylor era tatăl lui Billy.

— Jillian, spuneai că Taylor i-a aranjat lui Billy slujba de la Serviciul Secret. Cum a reuşit asta?

— Când Billy a terminat armata, i-a intrat în cap că vrea să se alăture FBI-ului. Voia şi să plece de aici. Ei bine, nu-i cerusem lui Max niciun fel de favoare înainte, dar pentru Billy m-am dus la el. L-am rugat, fiind atât de bogat, să facă ceva ca să-l ajute pe Billy să obţină o slujbă în FBI.

Jillian se uită la o fotografie cu Billy de pe televizor. Băiatul purta uniformă de armată, pieptul îi era plin de medalii de onoare, iar el părea să nu aibă mai mult de doisprezece ani. DeMarco fu din nou izbit de frumuseţea pură a lui Billy Mattis – un Lancelot în costum de culoare oliv. N-ar fi trebuit să fie niciodată atras în toată această porcărie.

— Max a zis că nu ştie pe nimeni în FBI, dar cunoaşte un tip la Serviciul Secret. I-a spus lui Billy să trimită o cerere şi câteva săptămâni mai târziu a primit slujba. Habar n-am cu cine a discutat Max.

DeMarco avea habar, dar tot nu pricepea natura relaţiei speciale dintre Taylor şi Donnelly.

Se uită la ceas. Trebuia să plece; cu cât stătea mai mult, cu atât creşteau şansele ca Max Taylor

sau poliţiştii lui să-l găsească. Dar mai trebuia să afle ceva.

— Nu pot crede că nimeni nu a încercat niciodată să-l oprească, Jillian. Nu pot accepta faptul că oamenii de aici îi permit să atragă o fată tânără în pat ca şi cum ar fi un soi de lord din Evul Mediu.

Jillian se uită la DeMarco cu dezgust.

— Tu nu vrei să pricepi. N-am spus că nimeni nu a încercat să-l oprească. Tata a făcut-o, şi s-a ales cu câinele mort şi cu mesajul că putea fi el în locul câinelui. Un alt tip, pe nume John Chism, a încercat să atragă atenţia procurorului statal. Au trimis un avocat din capitala statului. Ei bine, Max l-a mituit pe avocat şi, după ce acesta a plecat, Morgan l-a bătut pe John atât de rău, încât acesta a ajuns în scaun cu rotile. Era un bărbat chipeş. Acum i se prelinge saliva pe bărbie în vreme ce stă ca o legumă în scaunul ăla.

Altă dată, continuă ea, un tânăr pe nume Tom Hendricks a tras în Max cu un pistol pen' că Max se dădea la nevasta lui Tommy. Copiii erau căsătoriţi doar de un an. Niciunul nu împlinise şaptesprezece ani.

— Ce s-a întâmplat cu Tommy Hendricks, Jillian?

— Şeriful lui Max l-a arestat şi judecătorul lui Max l-a condamnat la douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru tentativă de asasinat. E la pârnaie de… doisprezece ani. Nevasta a divorţat de el şi a plecat de aici după ce Max a terminat cu ea. Acum începi să pricepi, domnule?

DeMarco dădu din cap. O ultimă întrebare şi avea să plece.

— Jillian, îl cunoşti pe Taylor la fel ca toată lumea. Ai idee de ce ar vrea să-l asasineze pe preşedinte?

Femeia ridică din umeri.

— Poate fi orice.

— Cum adică?

— Familia lui Max era atât de săracă, încât el n-a avut încălţăminte până la cinci sau şase ani, iar oamenii de aici îi tratau ca pe nişte gunoaie albe ce erau. Dar Max avea mândrie. Ura pe toată lumea din acest ţinut când a plecat în armată. Ei bine, când s-a întors din Texas, sau unde o fi fost, avea bani. O mulţime. A început să cumpere lucruri şi să se îmbogăţească tot mai mult, dar el nu-şi dorea atât de mult sa fie bogat, cât să se răzbune pe toată lumea pentru modul cum fusese tratat când era mic.

Voia să-i facă pe toţi să se aplece şi să-i lingă tălpile. Voia să controleze totul, şi în cele din urmă a reuşit. Când deţii asemenea putere asupra oamenilor, domnule, şi tot ce vrei se rezolvă aşa cum vrei, după o vreme începi să te gândeşti că ţi-e dat de la Dumnezeu să ai *totul* după pofta ta. Dacă cineva de aici face ceva care îl enervează pe Max, atunci Max îl concediază sau pune poliţia să îl aresteze şi, dacă nici asta nu merge, îl are pe Morgan în rezervă.

În orice caz, e posibil ca preşedintele să fi făcut ceva, Dumnezeu ştie ce, care l-a iritat pe Max. Poate că a mărit impozitele sau a spus ceva într-un discurs. La naiba, cine să ştie? Iar Max e atât de înnebunit de putere şi mândrie, că i-o fi intrat în căpăţână să-l omoare. Crede că e, e… oh, fir-ar, care e cuvântul?

— Invincibil, o ajută DeMarco.

— Mda, ăsta e. Crede că nu poate fi atins de nimic. El este regele districtului Charlton.

DeMarco se gândi la cele spuse de Jillian, dar ceva nu se potrivea. Oricât ar fi fost Taylor de arogant, DeMarco tot nu şi-l imagina încercând să-l omoare pe preşedinte doar pentru creşterea impozitelor sau pentru vreo pagubă provocată uneia dintre investiţiile lui Taylor. Trebuia să mai fie ceva.

Rămaseră în tăcere în camera întunecată alte câteva minute, Jillian sorbind încet din pahar, în

vreme ce degetul se apucă iarăşi să răsucească şuviţa de păr. DeMarco încerca să se gândească la ceva de spus, ceva liniştitor pentru ea, înainte de a pleca, când femeia rosti:

— Crezi că poţi pune mâna pe Max pentru ce i-a făcut lui Billy al meu?

— Da, Jillian, promise el. O să-l înhaţ.

— Ei bine, dacă n-o faci tu, o s-o fac eu. O să iau o puşcă şi o să-i zbor blestemaţii ăia de creieri.

— Ce chestie urâtă ai spus, dulceaţă. Nu-i aşa, Morgan?

DeMarco închise ochii o clipă, sperând că visează, apoi se uită şi-i văzu pe Taylor şi pe Morgan stând în cadrul uşii lui Jillian Mattis.

CAPITOLUL 38

Jillian sări de pe canapea, răsturnând paharul cu băutură în poală.

— Oh, Doamne Dumnezeule, exclamă ea când îi văzu pe cei doi.

Morgan stătea în uşă în spatele lui Taylor, cu corpul blocând lumina slabă a serii care venea de afară. Individul nu scotea nicio vorbă, iar chipul îi era la fel de imobil ca întotdeauna, dar prezenţa lui umplea încăperea cu un iz de mortăciune.

— Dulceaţă, ştii că nu se întâmplă nimic pe aici fără ca eu să aflu, îi spuse Taylor lui Jillian. Când mi-a spus Morgan că maşina tipului ăstuia e parcată acasă la tine… Ei bine, dulceaţă, nu-ţi pot spune cât sunt de dezamăgit.

Jillian rămase încremenită locului, prea înfricoşată ca să răspundă, cu ambele mâini apăsate pe buze, ca şi cum ar fi încercat să îşi retragă cuvintele pe care Taylor le auzise.

Îndreptând un deget către DeMarco, Taylor zise:

— Şi tu. Ce s-a întâmplat cu Dale?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele Dale, răspunse DeMarco.

— M-am săturat să mă tot minţi, domnule, zise Taylor. O să aflu eu tot ce ştii şi, după ce aflu, s-ar putea să dispari.

DeMarco rămase pe scaun şi îşi încrucişă picioarele într-o tentativă de a părea relaxat.

— După ce băiatul tău m-a tăbăcit, Taylor, am dat câteva telefoane, rosti el. Guvernatorul ştie că sunt aici şi la fel cei de la biroul şerifului federal din Savannah… Dacă mi se întâmplă ceva, vor veni după tine.

Taylor zâmbi şi spuse:

— Cred că joci la cacealma, domnule. Oricum nu contează, pentru că eu cred că vei avea un accident nefericit – cu o grămadă de martori care să spună clar cât de accident a fost. Pun pariu că pot aranja asta. Pe ce vrei să pariezi? Dar deviem de la subiect acum. Acum trebuie să aud ce ai aflat.

— Nu i-am spus nimic, Max, rosti Jillian. Jur.

DeMarco vedea că tot corpul femeii tremură, atât era de înspăimântată de Taylor.

— Dulceaţă, zise Taylor, omul ăsta are o influenţă proastă asupra ta. Ar trebui să ştii că nu e bine să mă minţi. Chestia asta mă înfurie nespus de tare.

— Te rog, Max… începu Jillian.

Taylor se duse la Jillian şi îi apucă bărbia cu blândeţe în palmă, apoi îi ridică faţa ca să i se uite în ochi. Vorbind rar şi încet, ca şi cum ar fi încercat să se înţeleagă cu un copil neastâmpărat, zise:

— Dulceaţă, sunt atât de supărat pe tine acum, că mă gândesc să te dau lui Morgan.

— Oh, Doamne, nu, Max. Promit…

— Mda, o întrerupse Taylor. Mă gândeam eu că nu ţi-ar plăcea aşa ceva. Ai cam îmbătrânit, dar lui Morgan nu-i pasă. Lui Morgan nu-i pasă dacă o femeie e tânără sau bătrână, grasă sau slabă. La naiba, nu-i pasă dacă e cheală sau fără dinţi, câtă vreme e femeie. Toate-s la fel pentru bătrânul Morgan.

DeMarco se uită la Morgan. Chipul îi era la fel de impasibil, dar în ochi îi lucea o privire pofticioasă şi bolnăvicioasă.

DeMarco se ridică în picioare.

— Lasă femeia în pace, Taylor, zise el. Îţi spun eu despre ce am vorbit. Nu trebuie să te răzbuni pe ea.

Continuând să se uite în ochii îngroziţi ai lui Jillian, Taylor zise:

— Morgan, vreau să vorbesc cu femeia fără să mă întrerupă boul ăsta. Dă-i o mică dovadă de

dragoste, ca să nu trebuiască să-l mai ascult până nu sunt gata.

La dracu'! DeMarco se întoarse către Morgan, dar individul se mişcă atât de repede, încât DeMarco nu zări decât o ceaţă în obscuritatea din încăpere. În vreme ce Morgan îndreptă pumnul spre capul lui, DeMarco îşi ridică braţele şi bloca parţial lovitura – dar parţial nu fu îndeajuns. Nu simţi impactul pumnului lui Morgan; universul pur şi simplu îl înghiţi în întregime.

*

DeMarco îşi veni în simţiri în hambarul micuţ din spatele casei lui Jillian Mattis. Singura lumină din încăpere provenea de la un lămpaş Coleman atârnat de un stâlp. DeMarco văzu două staule unde puteau fi ţinuţi caii iarna, iar pe peretele de lângă uşile duble se găsea o adevărată colecţie de hamuri şi o şa ponosită. Uneltele – două lopeţi, un hârleţ şi o furcă ruginită – atârnau de cârlige lângă uşi. Pereţii clădirii erau înclinaţi şi între scânduri se găseau spaţii mari prin care pătrundeau înăuntru aerul nopţii şi mirosul dulceag al unei plante din partea locului.

DeMarco zăcea cu faţa în jos pe o podea de pământ acoperită cu paie, iar în jurul gâtului avea o zgardă metalică sudată de un lanţ greu. Lanţul era lung de doi metri şi ceva şi era ataşat de o ţepuşă metalică adânc înfiptă în podea.

Tot în hambar se găsea şi Morgan, în picioare, sprijinit lejer cu umărul de peretele cu uşile duble. Ochii îi erau umbriţi de cozorocul unei şepci de baseball. Şezând pe podea, la câţiva paşi de el, se afla Jillian Mattis. Avea un ochi umflat şi buza inferioară tăiata şi plină de sânge. Gulerul rochiei îi fusese rupt, dezvăluind un umăr palid şi două răni proaspete, roşii şi circulare, pe pielea claviculei. Rănile arătau a arsuri de ţigară. Femeia părea în stare de şoc, cu ochii larg deschişi, dar fără să vadă ceva. Se ascundea într-un loc închis din mintea ei.

DeMarco încercă să se ridice – de fapt nu făcu decât să-şi mişte capul – şi prin ţeastă îi trecu un junghi înfiorător de durere. Ţipă şi imediat se prăbuşi la loc pe pământul amestecat cu paie. Morgan îi rupsese ceva cu „dovada lui de dragoste“. DeMarco nu ştia termenul medical pentru starea lui – suferea de o contuzie, o fractura craniană sau o combinaţie a celor două –, dar, oricare ar fi fost denumirea exactă, era o chestie serioasă.

Probabil că leşină din nou, pentru că următoarea dată când deschise ochii, Morgan se zgâia la el aşezat pe vine alături. DeMarco vedea chipul lui Morgan ca printr-o ceaţă întunecată, aproape orbit de durerea din cap. Omul lui Taylor stătu acolo o vreme în tăcere, urmărindu-l pe DeMarco, fără să clipească sau să dea vreun semn de compasiune. Brusc întinse mâna şi îl ridică pe DeMarco în poziţie şezândă, proptindu-l de cel mai apropiat perete. Mişcarea brutală aproape că îl făcu pe DeMarco să vomite şi durerea din ţeastă deveni un baros care încerca să-i spargă oasele fragile ale craniului.

Morgan se ridică, se uită în jos la DeMarco şi dădu satisfăcut din cap, din motive doar de el ştiute. Se duse acolo unde şedea Jillian Mattis, o apucă de un braţ şi o trase alături de DeMarco, oprindu-se cam la cincizeci de centimetri de el. Se asigură că DeMarco era treaz şi atent, uitându-se pentru o fracţiune de secundă drept în ochii lui. Ochii lui Morgan păreau emisarii lui Lucifer.

Morgan o trase pe Jillian Mattis în sus până când aceasta ajunse în genunchi, îi apucă părul cu o mână şi îşi deschise fermoarul de la pantaloni cu cealaltă. DeMarco încercă să vorbească, să protesteze cumva, dar îşi simţea gura atât de uscată, că niciun sunet nu-i ieşea din gât. Ştia că trebuia să îi sară cumva în ajutor. Nu putea sta pur şi simplu acolo, indiferent de starea în care era, ca să privească un asemenea act. Ignorând durerea

din cap, se luptă să se ridice în picioare – habar n-avea pentru ce anume –, dar, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, Morgan întinse piciorul şi vârful cizmei lui de cowboy îl pocni pe DeMarco drept în bărbie. Acesta căzu într-o parte, vomită pe pământ şi leşină.

DeMarco rămase inconştient doar vreo două sau trei minute. Când îşi recăpătă cunoştinţa, o auzi pe Jillian înnecându-se, apoi auzi un geamăt de satisfacţie din partea lui Morgan. Se uită la cei doi şi imediat închise ochii de ruşine. Nu ştia ce ar fi fost posibil să facă, dar era conştient că prezenţa lui accentuase degradarea suferită de femeie.

Morgan o aruncă pe Jillian cu brutalitate într-o parte, după care îşi aranja hainele. Femeia rămase unde aterizase, cu faţa în paie, gemând încetişor. Morgan se uită scurt la ea, cu un chip de pe care lipsea orice urmă de emoţie.

Individul se uită apoi la DeMarco, după care cercetă podeaua hambarului cu privirea. Zărind ce căuta, se duse într-acolo şi culese un obiect care zăcea în paie. Se întoarse încet către locul unde zăcea DeMarco, se aplecă şi apucă lanţul de care era legat DeMarco, acolo unde era sudat de zgardă. Cu o mână, îl ridică din nou cu brutalitate pe DeMarco în poziţie şezândă şi îl sprijini cu spatele de peretele hambarului.

După care Morgan se ghemui în faţa lui DeMarco. Ţinea în mâna dreaptă obiectul pe care îl culesese de pe podea: un băţ mic, lung de vreo cincizeci de centimetri şi gros de trei. Rămase ghemuit câteva secunde, studiindu-l pe DeMarco, apoi începu să-şi lovească palma mâinii stângi cu băţul.

Brusc veni cu mâna dreaptă către faţa lui DeMarco şi băţul lovi fruntea acestuia exact în locul unde pumnul lui Morgan izbise mai înainte. Nu era o lovitură dură, dar DeMarco ţipă înfiorător. Morgan se mai abţinu câteva secunde de la vreun alt gest, preferând să îl studieze pe

DeMarco cu răbdare, ca un copil sadic care încearcă să decidă ce aripă să smulgă unei muşte.

Mâna se năpusti iarăşi şi băţul lovi din nou zona dureroasă din partea tâmplei stângi a lui DeMarco. Acesta încercă să blocheze lovitura cu mâinile, dar reacţiile lui erau ridicol de lente, iar Morgan se mulţumi să-i dea mâinile la o parte. Apoi călăul se apucă să bată cu băţul tâmpla lui DeMarco cu regularitatea neobosită a unui metronom, câte o lovitură uşoară la fiecare trei sau patru secunde. Poc. Poc. Poc. În vreme ce îl lovea, strângea bine mâinile lui DeMarco într-una din mâinile lui puternice, ca victima sa nu se poată proteja.

Printr-o ceaţă dureroasă, DeMarco auzi un sunet pe care la început nu îl recunoscu, dar apoi îşi dădu seama că el însuşi scotea acel sunet. Scâncea. Când fusese mic, având cam şapte sau opt ani, văzuse un căţeluş peste care dăduse maşina. Partea din spate a animalului fusese zdrobită sub roţi şi căţeluşul se târa pe asfalt încercând să se îndepărteze de propria moarte, în acelaşi timp scâncind jalnic, exact aşa cum scâncea DeMarco acum.

— La dracu', Morgan, ce naiba faci? îl auzi DeMarco pe Maxwell Taylor ţipând.

Morgan încetă să mai lovească şi se ridică în picioare. Taylor îi luă locul şi se apucă să-l studieze pe DeMarco.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Morgan, ţi-am spus să-l atingi uşor pe tâmpitul ăsta. Uită-te la el! Aproape că i-ai făcut o gaură în cap. În starea asta, nemernicul nu-mi foloseşte la nimic.

Taylor îl mai studie pe DeMarco preţ de câteva minute, apoi spuse:

— Dulceaţă, du-te în casă şi adu o carafă cu apă şi o sticluţă cu aspirine. Hai, ridică-te. Nu ţi-e chiar atât de rău.

Jillian se ridică încet în picioare şi porni spre casa ei cu un soi de mers împiedicat, pe jumătate ameţit.

— Mergi mai repede, mă auzi? strigă Taylor după ea. O să-ţi pară rău dacă voi fi obligat să-l trimit pe Morgan să te aducă.

Scoţând o batistă din buzunar, Taylor şterse cu grijă faţa lui DeMarco.

— Te voi lăsa să dormi la noapte, fiule, şi sper că n-ai de gând să intri în comă. Poate te întrebi de ce mă îngrijorează atât de mult sănătatea ta. Ei bine, adevărul e că trebuie să îţi pun câteva întrebări şi mă tem că pun întrebări cam dure. În starea ta actuală s-ar putea să mori înainte de a obţine toate răspunsurile pe care le doresc.

Jillian reapăru cu apa şi aspirina. Taylor apucă cu blândeţe capul lui DeMarco în mână, îi băgă două aspirine în gură, apoi îi ţinu carafa cu apă la buze ca DeMarco să poată bea. Când văzu că victima se îneacă cu aspirinele, Taylor scoase câteva plescăituri de îngrijorare cu limba.

După care se ridică, se întinse şi căscă.

— Morgan, zise el, nu mă simt în stare să conduc până în Folkston în noaptea asta. O să mă duc în casă şi o să mă uit un pic la televizor, apoi o să dorm în patul din casă. Tu şi femeia rămâneţi aici în hambar şi supravegheaţi-l pe idiotul ăsta. Să sperăm că va fi în stare să vorbească mâine-dimineaţă.

DeMarco încercă să rămână treaz după plecarea lui Taylor, dar nu-şi putea menţine ochii deschişi. Era dezgustat de propria neajutorare. Ar fi vrut să se ghemuiască în poziţie fetală şi să doarmă până când avea să se vindece – ceea ce şi făcu.

Se deşteptă o dată în cursul nopţii, cu capul încă zvâcnind, dar nu la aceeaşi intensitate ca mai devreme. Îşi mişcă mâna în întuneric până ce simţi carafa cu apă şi sticluţa cu aspirine, şi mai luă câteva pilule.

Avu impresia că se mai scoală o dată înainte de zori, deşi nu fu deloc sigur că nu era un vis. Îşi aminti vag că văzuse o formă mişcându-se ritmic într-una dintre boxe şi auzise mormăitul unei

bestii, precum şi geamătul unei creaturi mai mici îndurerate.

CAPITOLUL 39

DeMarco zări primele raze de lumină ale dimineţii prin spărturile din pereţii şopronului. Capul continua să-l doară, dar durerea orbitoare din seara precedentă dispăruse. Mai luă trei aspirine şi goli restul de apă din carafă.

Încercând să-şi obişnuiască ochii cu lumina zorilor, îl văzu pe Morgan stând cu spatele la uşile duble ale hambarului, cu corpul nemişcat şi cu braţele încrucişate pe piept, ca un călău în repaus. Ochii îi erau deschişi şi se uitau la DeMarco. Acesta îşi luă privirea de la Morgan şi o căută pe Jillian Mattis. Femeia zăcea la câţiva paşi de Morgan, pe o parte, într-una dintre boxele pentru cai. Părea să doarmă; cel puţin DeMarco aşa spera.

DeMarco simţea nevoia să se uşureze. Îndurase destule suferinţe în ultimele ore şi nu avea chef să adauge o umilinţă în plus făcând pipi în pantaloni. Se ridică încet, sprijinindu-se cu o mână de peretele hambarului pentru a-şi menţine echilibrul. Se aştepta ca durerea să-l readucă în genunchi, dar se părea că aspirina şi cele câteva ore de somn îl refăcuseră. Merse până la capătul lanţului, cât de departe putu faţă de locul unde zăcuse, şi urină. După ce termină, se duse încet înapoi, se aşeză la loc pe podea şi se sprijini cu spatele de perete.

Pentru prima dată îşi evaluă la rece situaţia. Lanţul ataşat zgardei de la gât era ruginit, dar zalele erau solide şi grele. Era nevoie de flacăra unui aparat de sudură ca să le separe. Putea simţi încuietoarea care îi ţinea gâtul prins, dar n-o putea vedea. Îşi verifică buzunarele cât putu de lent, dar nu găsi niciun obiect pe care să-l poată folosi pe post de şperaclu. Telefonul mobil îi dispăruse şi

singura ieşire pe care o putea vedea erau uşile de care se sprijinea Morgan.

De fapt, Morgan era adevărata problemă. Chiar dacă găsea o cale de a se elibera de lanţ şi de zgardă, ştia că n-ar fi fost în stare să treacă de Morgan dacă nu găsea o armă – ceva cu care să-l bată pe nemernic până ce avea să-l lase lat.

DeMarco se uită iarăşi înspre Morgan şi Morgan îl privi ţintă. Cicatricea albă de pe faţa lui semăna cu o dâră de zăpadă pe o piatră funerară neagră. Inima începu să-i bată cu putere când observă că Morgan avea un băţ mic în mână, probabil acelaşi pe care îl folosise în noaptea trecută. Individul îşi bătea coapsa cu băţul şi DeMarco ştia că, în starea lui actuală, dacă Morgan hotăra să-l chinuiască din nou, singurul lucru pe care îl putea face era să îndure. Spre uşurarea lui, Morgan rămase pe loc, apoi închise ochii şi păru să cadă într-un soi de somn iepuresc.

DeMarco se gândi puţin la Mahoney. Trecuseră aproape treizeci şi şase de ore de când DeMarco îl sunase de la ferma lui Hattie McCormack. Se întrebă dacă Mahoney devenise suficient de îngrijorat ca să cheme cavaleria grea în ajutor. Se îndoia de aşa ceva, dar, chiar dacă ar fi fost adevărat, unde aveau să-l caute acei oameni?

O oră mai târziu soarele răsări complet deasupra orizontului. DeMarco o văzu pe Jillian Mattis agitându-se, apoi ridicându-se în capul oaselor, confuză. Rochia sfâşiată îi expunea umărul stâng, şi urmele de arsură din ziua precedentă deveniseră pete sângerii pe pielea ei. Partea stângă a feţei îi era umflată, dându-i capului un aspect bizar, iar vânătaia de pe obraz devenise un cerc urât gălbui-purpuriu. Părul castaniu pe care DeMarco îl admirase cu numai o zi înainte stătea acum lipit de ţeastă şi atârna în şuviţe murdare şi încâlcite pe umeri. Fiecare centimetru din pielea ei expusă purta semnele târârii corpului pe podeaua acoperită cu paie. DeMarco socotise că Jillian avea cam

patruzeci şi şapte de ani, dar o noapte cu Morgan o îmbătrânise cu douăzeci.

Jillian se trezi complet în acel moment şi, când îl zări pe Morgan, îşi aminti brusc unde era. Se dădu imediat înapoi în boxă până ce se lipi cu spatele de peretele hambarului. Îşi duse genunchii la piept şi începu să scâncească încet, ca un animal cu laba prinsă în capcană. DeMarco îşi aminti imediat de visul pe care îl avusese în cursul nopţii, cu bestia ţintuindu-şi în beznă prada la sol.

Uşile hambarului se deschiseră. Taylor arăta odihnit şi în formă, ca şi cum abia ar fi ieşit de sub duş. În părul lui alb sclipeau picături de apă. Veni imediat la DeMarco, se uită la el şi zâmbi. Zâmbetul emana căldura căptuşelii unui sicriu.

— Ce mai faci într-o asemenea dimineaţă minunată, domnule DeMarco? întrebă el voios. Văzând că DeMarco nu-i răspunde, continuă: Ei, mie mi se pare că arăţi destul de bine, fiule. Un pic de somn face minuni pentru corp, nu-i aşa?

Îndreptând degetul mare în direcţia lui Jillian, zise:

— Mă tem că ea arată ca naiba. Îi va trebui mai mult de o noapte de somn ca să îşi revină complet. Înţelegi durerea pe care i-ai pricinuit-o acestei biete femei?

DeMarco ştia că Taylor avea dreptate. Jillian Mattis suferise enorm din pricina vizitei lui. El stricase totul. Emma era dispărută, poate chiar moartă, iar Jillian Mattis fusese torturată şi violată. Cât despre sine, era legat cu lanţul de un par înfipt în pământ şi avea să moară în curând. Şi totul în zadar.

Ghemuindu-se în faţa lui, Taylor apucă lanţul ruginit legat de zgarda de la gâtul lui DeMarco.

— Ştii ce e ăsta? întrebă el. Este o bucată din istoria judiciară a Georgiei. Când locuiam în Texas, am primit lanţul şi zgarda de la un amic care lucrase la penitenciarul din Huntsville prin anii cincizeci. Pe atunci ştiau cum să se poarte cu

criminalii. Iar azi, o jumătate de secol mai târziu, lanţul ăsta *încă* serveşte unui scop util. Nu prea poţi spune acelaşi lucru despre multe dintre lucrurile din jurul tău, nu?

Taylor trase uşor de lanţ, apropiind capul lui DeMarco de el.

— Dar deviez de la problemă. Avem nişte chestii de făcut în dimineaţa asta, fiule. Ce avem de făcut este să aflăm ce ştii şi cine mai ştie ce ştii tu. Dulceaţa mi-a spus ce ştia azi-noapte şi, după cum vezi, mărturisirea a epuizat-o.

— De ce au încercat fiii tăi să-l asasineze pe preşedinte? întrebă DeMarco.

Vocea îi era slabă şi cuvintele bolborosite, amintindu-i de modul cum vorbeau oamenii după un atac de apoplexie.

Taylor clătină din cap şi chicoti; ochii lui întunecaţi sclipiră.

— Să-l asasinez pe preşedinte! Eu sunt un american cu frica lui Dumnezeu, domnule, nu vreun ţăcănit fanatic.

— Ştiu că Estep şi Billy au fost implicaţi, insistă DeMarco.

Taylor vru să răspundă, apoi îndreptă jucăuş un deget către DeMarco.

— Să-ţi fie ruşine. Încerci să mă abaţi de la treburile mele.

Ridicându-se în picioare, Taylor îşi frecă mâinile una de alta, scuturându-se de rugina care se luase de pe lanţ pe palmele lui.

— Şi-acum, domnule, zise el, ceea ce vreau să ştiu e foarte simplu. Ridică un deget pentru fiecare întrebare. Unu, vreau să ştiu exact cui i-ai mai spus povestea asta prostească a ta în afara femeii ăsteia şi, doi, vreau să aflu ce dovezi ai în sprijinul acestei teorii. Ai înţeles aceste două întrebări? Ei bine, dacă nu, nu-i nimic, căci le voi repeta de câteva ori până terminăm.

DeMarco ştia că Taylor avea să-l omoare indiferent că răspundea la întrebări sau nu. Trebuia

să inventeze ceva pentru urechile lui, ceva ce Taylor trebuia să verifice şi să-l ţină pe DeMarco în viaţă cât timp efectua verificările. Trebuia să iasă repede cu ceva la lumină ca să câştige nişte timp. Trebuia.

Taylor îi făcu cu ochiul şi zise:

— Văd cum se învârt rotiţele creierului ăluia deştept de yankeu din tine, fiule. Nu-ţi va folosi la nimic. Voi afla adevărul.

Taylor se duse la un scaun folosit pentru mulgerea laptelui, aflat la câţiva paşi de DeMarco, şi se aşeză. Se opri ca pentru a-şi aduna gândurile, ca un profesor pe cale de a se adresa unei clase care se rezuma la un singur elev.

— Probabil că ai crezut azi-noapte că mori de durere din pricina căpăţânii, nu? Aia n-a fost durere adevărată, fiule. Vezi tu, trupul uman este ca o ceapă – şi cu fiecare strat pe care îl decojeşti durerea se intensifică, până ajungi la miez, acel loc dulce din mijloc unde fiecare terminaţie nervoasă este extrem de delicată şi de sensibilă. Durerea aia de cap de azi-noapte a fost stratul exterior al cepei, fiule. Doar stratul exterior.

DeMarco îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia tot timpul cât Taylor vorbise, iar când expiră fu în stare să adulmece miasma acră a propriei frici. Ştia că lui Taylor nu-i trebuia mult ca să-l reducă la starea animalică a lui Jillian Mattis. Morgan îi dovedise asta în cursul nopţii cu ajutorul băţului.

Părând mult mai stăpân pe sine decât era în realitate, DeMarco rosti:

— Taylor, îţi voi spune cu plăcere tot ce ştiu. Şi atunci îţi vei da seama că uciderea mea ar însemna cea mai mare greşeală pe care ai putea să o faci.

Taylor clătină din cap, ca şi cum DeMarco ar fi fost un biet elev care dădea mereu răspunsul greşit. Chiar şi o clasă cu un singur elev putea avea o oaie neagră.

— Mă îndoiesc de asta, fiule, zise Taylor. Vezi tu, îmi dau întotdeauna seama de adevăr când îl

aud, şi în vocea ta nu l-am auzit. Nici nu l-am văzut în ochii tăi. Îţi spun eu, băiete, sunt un adevărat detector uman de minciuni! Taylor îi zâmbi lui DeMarco, în ochi îi sclipea aroganţa. Trebuie să ştii că un om bogat ca mine, un om cu prieteni puternici şi sus-puşi poate evita necazurile dacă este avertizat la timp. De fapt, uneori cred că nu există nimic ce să nu pot face când îmi pun mintea.

DeMarco îşi dădu seama că Taylor era un psihopat, obsedat de a controla totul, un individ care cumpăra un întreg district ca să-şi domine mediul. Nu capcanele ascunse ale bogăţiei materiale constituiau dorinţa lui; el îşi dorea puterea neţărmurită pe care bogăţia o putea aduce când se concentra într-o zonă rurală mică şi înapoiată. Controla vieţile câtorva mii de amărâţi şi era în stare să îşi îndeplinească orice poftă. Era regele districtului Charlton, aşa cum spusese Jillian, şi credea că va trăi o veşnicie.

DeMarco încă nu ştia de ce Taylor încercase să-l asasineze pe preşedinte, dar bănuia că era aşa cum spusese Jillian. Preşedintele îl iritase cumva pe Taylor sau îi pusese în pericol stilul de viaţă, iar Taylor răspunsese prin conceperea unui plan de eliminare a sursei iritării, fără să se lase intimidat de puterea primului om din ţară.

Taylor îi făcu cu ochiul lui DeMarco.

— Ei bine, domnule, zise el, a venit vremea să începem. A venit vremea să îndepărtăm un strat de pe ceapa aia. Întorcându-se către Morgan, spuse: Morgan, vrei să te duci la camionetă? în cutia cu scule găseşti o pereche de cleşti pentru bolţari; adu-o aici. Ah, la naiba, adu întreaga cutie.

„Doamne, ajută-mă“, se rugă DeMarco în gând.

Morgan părăsi hambarul fără să scoată o vorbă. DeMarco se întrebă dacă nemernicul ăla vorbea vreodată. Încă nu-i auzise vocea.

— Şi-acum spune-mi, fiule, a mai venit cineva cu tine aici? întrebă Taylor.

În acel moment, DeMarco o văzu pe Jillian Mattis ieşind din boxa unde stătuse în vreme ce Taylor îi ţinea predica lui DeMarco. Se uită la uşile duble prin care ieşise Morgan, apoi la Taylor şi la DeMarco. Taylor stătea cu spatele la ea.

— Ascultă-mă, Taylor, rosti DeMarco.

Trebuia să menţină atenţia lui Taylor asupra lui.

Jillian se furişă repede către peretele de lângă uşile hambarului, fără a scoate vreun zgomot cu tălpile sale goale, şi apucă furca ruginită care atârna pe perete. Se uită iarăşi la uşile duble, apoi, cu un urlet care exprima durerea oricărei mame care îşi pierduse vreodată un fiu, îl atacă pe Taylor. Ţinând furca ridicată deasupra capului cu ambele mâini arăta ca fiica lui Neptun, cu paiele atârnându-i în păr precum nişte alge uscate, cu furca precum un trident al răzbunării.

Taylor se răsuci auzind zgomotul, dar, înainte de a se putea feri de ea, Jillian înfipse cei patru dinţi ascuţiţi ai furcii în pieptul lui cu toată puterea de care era în stare. Preţ de un minut amândoi rămaseră încremeniţi – Jillian apăsând furca în pieptul lui Taylor, cu chipul contorsionat de furie, iar Taylor cu ochii mari de durere şi uluială, şocat că această creatură jalnică de care abuzase atâta vreme se răzbuna în sfârşit.

Taylor căzu într-un târziu pe spate, la doar câţiva centimetri de DeMarco. În cădere, furca scăpă din mâinile lui Jillian şi rămase înfiptă în pieptul lui. Individul îşi răsuci capul spre DeMarco, cu gura deschisă într-un urlet mut, cu o privire din care dispăruse aroganţa şi care acum cerea ajutor. DeMarco nu se mişcă; rămase pironit locului, ascultând aerul cum iese din rana lui Taylor cu un sunet lichid, ca de bolboroseală. Apoi sunetul încetă şi Taylor râmase nemişcat.

DeMarco îşi ridică privirea spre Jillian Mattis, care continua să stea acolo unde stătuse când înfipsese furca în pieptul lui Taylor. Pe chipul ei se vedea un început de zâmbet.

— Jillian, şuieră DeMarco, fugi şi baricadează uşile!

Morgan mai mult ca sigur că o auzise ţipând.

Jillian râmase pironita locului, cu începutul ei de zâmbet pe buze, dar şi cu un aer de rătăcire pe chip.

— Jillian! şuieră DeMarco iarăşi.

Dar femeia nu se mişcă.

DeMarco se uită la cadavrul lui Taylor. Individul purta o jachetă ca să-l păzească de răcoarea dimineţii. Jacheta se deschisese şi DeMarco văzu că Taylor avea un pistol într-o teacă prinsă de şold. Slavă Domnului pentru al doilea amendament[38]. DeMarco încercă să ajungă la armă, dar îi mai lipseau vreo treizeci de centimetri din pricina lanţului. Apucă mâneca jachetei, la care putea ajunge, şi începu să tragă, încercând să aducă acel cadavru mai aproape de el. Arma continua să fie la câţiva centimetri de degetele întinse ale lui DeMarco când Morgan dădu buzna prin uşile hambarului.

DeMarco trase cu disperare de braţul lui Taylor. Manevră cadavrul suficient de aproape ca în sfârşit să atingă arma cu buricele degetelor, dar, înainte de a putea scoate pistolul din teacă, Morgan observă ce avea de gând. Individul făcu trei paşi mari în hambar şi, trăgând de piciorul lui Taylor, târî cadavrul în afara razei de acţiune a lui DeMarco. DeMarco fu iarăşi surprins de viteza de reacţie a individului.

Morgan se uită la Taylor şi o expresie – prima şi singura pe care DeMarco o văzu vreodată – i se întipări pe chip. Pielea i se agită ca şi cum ceva viu se mişca pe sub ea şi pentru o clipă DeMarco zări furia şi durerea pe care individul le resimţea la pierderea singurei persoane căreia îi păsase vreodată de el. Apoi, la fel de repede precum apăruse, expresia dispăru şi trăsăturile lui Morgan încremeniră la loc într-o mască inumană a lipsei de milă.

Morgan se întoarse către Jillian Mattis. Îşi dădu seama că ea îl înjunghiase pe Taylor cu furca. Femeia îi răspunse la privire uitându-se sfidătoare la el. Întreaga ei viaţă suferise umilinţe şi ruşine, dar pentru o secundă era întruchiparea mândriei – cam şifonată şi dezordonată, dar în cele din urmă triumfătoare.

Morgan se duse încet la ea. Jillian nu se dădu înapoi, ci se menţinu ferm pe poziţie, continuând să se uite fix în ochii lipsiţi de viaţă ai lui Morgan. Acesta se opri în faţa ei, apoi întinse mâinile încet, aproape cu gingăşie, şi apucă chipul lui Jillian între ele. Făcu o scurtă pauză, dădu din cap înspre ea, ca şi cum i-ar fi recunoscut curajul, apoi îşi răsuci mâinile cu forţă. Trosnetul gâtului ei care se rupse răsună ca un foc de armă în pustietatea hambarului.

Moartea lui Jillian îl puse pe DeMarco în mişcare. Se duse până la limita lanţului şi încercă să atingă corpul lui Taylor ca să ia arma. Zgarda metalica i se înfipse dureros în gât. N-avea nicio şansă; cadavrul se găsea la cel puţin cincizeci de centimetri dincolo de limita lui de acţiune. Morgan urmări amuzat cum DeMarco se zbătea întins pe jos, ca un peşte pe uscat, să scape de zgarda de la gât.

DeMarco se ridică iute şi se dădu înapoi. În timp ce se deplasa, privirea îi cercetă cu disperare zona după o armă oarecare, însă ştia că în raza de acţiune a lanţului nu se găseau decât paie.

Cu spatele la peretele hambarului şi cu pumnii încleştaţi, îl aşteptă pe Morgan să vină şi să-l ucidă.

Buzele lui Morgan se strâmbară într-o imitaţie de zâmbet. Individul începu să se apropie de DeMarco.

În acel moment, în hambar intră Emma. Aceasta evalua iute situaţia dinăuntru: Taylor mort, cu furca înfiptă în piept; Jillian Mattis, plină de vânătăi, moartă, cu gâtul şi membrele răsucite în

unghiuri nefireşti. În fine, îl zări pe DeMarco, legat de lanţ ca un animal, cu spatele lipit de perete, aşteptându-l pe Morgan.

Emma scoase un revolver dintr-un toc de la umăr, îl îndreptă spre Morgan şi spuse:

— Opreşte-te acolo unde eşti.

Morgan privi peste umăr la Emma, apoi îi surprinse atât pe DeMarco, cât şi pe Emma. În loc să se oprească, aşa cum ar fi procedat orice persoană în toate minţile, o ignoră pe Emma şi arma din mâna ei şi sări spre DeMarco. Îl prinse şi îl răsuci, astfel ca trupul lui DeMarco să-i devină scut. Apoi îşi puse palmele pe obrajii lui DeMarco.

— Lasă arma jos, îi ordonă Morgan Emmei. Altfel îi rup gâtul.

Era pentru prima dată că DeMarco îl auzea pe Morgan, vorbind; avea o voce profundă de bariton, dură şi răguşită de tăcere.

Emma zâmbi ca răspuns la ameninţarea lui Morgan. DeMarco nu mai văzuse niciodată ceva atât de diavolesc de frumos ca acel zâmbet.

— Lasă arma jos, repetă Morgan, sau îl ucid ca pe târfa aia.

— Nu lăsa arma, Emma, ţipă DeMarco. E puternic şi mai iute ca fulgerul. Ne va ucide pe amândoi.

DeMarco se temea să se mişte, ştiind că Morgan îi putea frânge gâtul la fel de uşor ca lui Jillian. Mai ştia şi ce anume gândea Morgan: cu viteza lui, îl putea ucide pe DeMarco, o putea distrage pe Emma aruncând cadavrul lui DeMarco în direcţia ei, apoi o putea ataca, sperând că Emma va rata ţinta. Cu viteza lui, ar fi putut să reuşească, iar Emmei i-ar fi trebuit mai mult de un singur glonţ ca să-l oprească.

Uitându-se în ochii lui Morgan, Emma îi zise lui DeMarco:

— Ai încredere în mine, Joe?

După care începu să coboare revolverul.

— Nu! ţipă DeMarco.

În vreme ce Emma cobora arma, mâinile lui Morgan începură să-şi intensifice presiunea asupra chipului lui DeMarco. Morgan urma să-i frângă gâtul în câteva secunde.

— Nu lăsa arma, Emma! strigă DeMarco.

— Bineînţeles că nu, răspunse Emma, apoi ridică arma cu o singură mişcare fluidă şi trase.

Pentru câteva fracţiuni de secundă nu se întâmplă nimic, apoi DeMarco simţi mâinile de pe chipul lui relaxându-se şi ceva cald şi umed revărsându-i-se pe ceafă. Şi Morgan căzu. Greutatea lui îl trase pe DeMarco la sol. Morgan căzu peste el.

Emma veni repede la DeMarco şi îl trase pe Morgan cu un icnet.

— Doamne, da' greu mai e, zise ea.

DeMarco se ridică şi îşi şterse sângele de pe ceafă, apoi se întoarse ca să se uite la Morgan. Glonţul tras de Emma îi trecuse prin ochiul drept.

— Isuse Hristoase! exclamă DeMarco. Puteai să mă omori.

— Nu fi prostuţ. A fost o ţintă uşoară.

— Uşoară, pe naiba! Puteai să-mi faci capul ţăndări!

— Cu plăcere, Joe, ripostă Emma.

DeMarco inspiră adânc.

— Mda, scuze. Mersi. Şi acum scoate-mi blestemata asta de zgardă de la gât!

CAPITOLUL 40

— Unde dracu ai fost? izbucni DeMarco.

Emma ignoră întrebarea. Încerca să desfacă zgarda lui DeMarco cu uneltele găsite în cutia adusă de Morgan. Se opinti şi încuietoarea cedă. După asta, răspunse:

— În închisoare.

— Nemernicul naibii, zise DeMarco în vreme ce îşi îndepărta zgarda de la gât şi o izbea violent de peretele hambarului. Cum ai ajuns în închisoare?

— Păi…

— Nu contează; îmi povesteşti mai târziu. Acum trebuie să plecăm din ţinutul ăsta.

DeMarco privi prin hambar. Furca continua să stea înfiptă în pieptul lui Taylor. Ochii mortului erau larg deschişi, cu aceeaşi expresie de uluială, privind către genunea iadului. Morgan zăcea ca o statuie, cu o gaură sângerie acolo unde-i fusese ochiul. Iar Jillian Mattis – cu gâtul frânt, cu membrele contorsionate – îl făcea să se gândească la o păpuşă murdară şi ruptă părăsită de un copil neglijent.

DeMarco refuză să se gândească la rolul lui în moartea lui Jillian. Timpul remuşcării avea să sosească mai târziu cu siguranţă.

— Dacă-l sunăm pe şerif ca să-l informăm despre chestia asta, n-o să plecăm niciodată de aici, zise DeMarco.

— După ce am păţit eu, înclin să îţi dau dreptate, rosti Emma, părând să se refere la recenta ei încarcerare.

Fuga de la locul unei crime nu reprezenta o decizie pe care DeMarco să o ia uşor, dar nu vedea o alternativă. Discută cu Emma şi hotărâră amândoi să aranjeze locul ca să arate ca şi cum

Taylor şi Morgan se omorâseră unul pe celălalt. DeMarco scoase furca din pieptul lui Taylor, şterse amprentele lui Jillian de pe ele şi puse furca în mâna lui Morgan. Emma luă pistolul lui Taylor şi trase un glonţ într-o căpiţă de fin, apoi puse arma în mâna lui Taylor. Cu toate că gloanţele nu erau de acelaşi fel, arma lui Taylor avea calibrul 11, la fel ca revolverul Emmei.

DeMarco îşi imagină poliţiştii locali intrând în hambar şi trăgând concluzia corectă că Morgan – nemernicul psihopat pe care îl cunoştea toată lumea – o violase pe Jillian Mattis şi îi frânsese gâtul. Pe baza modului în care DeMarco şi Emma aranjaseră dovezile, poliţiştii aveau apoi să presupună, în mod greşit, că onorabilul Maxwell Taylor, patriarhul ţinutului şi fostul iubit al lui Jillian Mattis, încercase să o răzbune. Din nefericire, Morgan îl înjunghiase pe Taylor cu furca, iar Taylor, cu o ultimă zvâcnire înaintea morţii, îl împuşcase pe Morgan în cap.

Dacă şeriful dispunea de un medic legist de primă mână, atunci minciuna lor avea să fie uşor descoperită, dar DeMarco îşi spuse că ei doi aveau un avantaj: lipsa de popularitate a lui Taylor şi absenţa unui succesor imediat la tronul lui. Oamenii din ţinut aveau să fie uşuraţi de dispariţia despotului şi, în lipsa cuiva cu autoritate care să preseze autorităţile locale să rezolve cazul, DeMarco putea să pună pariu că investigaţia avea să fie superficială. Cel puţin aşa spera.

Cea mai mare îngrijorare a lui era legată de posibilitatea ca altcineva în afara lui Morgan să-i fi văzut maşina parcată în faţa casei lui Jillian Mattis, dar în privinţa asta nu putea schimba nimic. Niciun plan nu e lipsit de scăpări; nicio crimă nu e perfectă.

Emma şi DeMarco verificară din nou aranjamentul din hambar, apoi DeMarco intră în casa lui Jillian şi îşi şterse amprentele din interior. În ultima clipă îşi aminti că uitase să-şi şteargă

amprentele de pe zgarda de sclav, aşa că se întoarse în hambar ca să încheie treaba. Ieşind de acolo, se uită pentru ultima dată la Jillian Mattis şi în tăcere o rugă să-l ierte.

În vreme ce se îndreptau spre maşini, DeMarco se împiedică şi aproape căzu.

— Ai păţit ceva, Joe? întrebă Emma.

— Nu.

— Şchiopătezi.

DeMarco dădu din cap. Rana de cuţit din picior începea să-i pulseze. DeMarco vru să-şi ridice manşeta pantalonului ca să se uite, dar se temu de ceea ce ar fi putut descoperi.

Emma îl prinse pe DeMarco de braţ şi îl întoarse spre ea, ca să i se uite în ochi. Îi cercetă pupilele ca şi cum ar fi ştiut ce face şi îi atinse cu blândeţe cucuiul.

— Mai bine am merge la un spital ca să vedem ce e cu capul tău, rosti ea.

— Nu, trebuie să plecăm de aici înainte ca şeriful să ne vadă maşinile parcate. Voi găsi un spital în Waycross dacă voi avea nevoie de unul.

— Bine, dar încearcă să nu leşini la volan până acolo, îl avertiză Emma.

DeMarco îşi spuse că aşa ceva nu se putea întâmpla. Se temea ca morţii să nu-i invadeze visele dacă adormea: un Dale Estep zâmbitor, învelit într-un linţoliu de licheni; Taylor zâmbind cu aroganţă, în vreme ce aerul îi ieşea şuierând din piept; şi Morgan, vărul diavolului, cu sângele curgându-i fierbinte din găvana ochiului. Însă DeMarco ştia că nu aceste spectre aveau să-l ţină treaz în nopţile care urmau, ci morţii fără vină: Billy Mattis şi mama lui. Avea să audă trosnetul gâtului frânt al lui Jillian până când avea să închidă el însuşi ochii pe vecie.

*

Doctorul de la spitalul din Waycross îl întrebă ce anume îi provocase rana din picior. DeMarco răspunse că se tăiase într-o bucată de metal ruginit.

— Făceam treburi prin jurul casei, înţelegeţi? Am aruncat toate vechiturile într-o stivă, apoi am călcat pe ele.

Doctorul examină din ochi starea hainelor lui DeMarco şi vânătaia de pe cap, apoi îi aruncă o privire care spunea clar că nu putea fi luat drept prost. Din fericire – cel puţin din perspectiva lui DeMarco –, două Salvări care aduceau rămăşiţele unui accident macabru în care fuseseră implicate trei maşini distrăseseră atenţia doctorului şi, fără a mai face vreun comentariu, acesta îi făcu lui DeMarco o injecţie contra tetanosului şi îi dădu o reţetă de calmante.

DeMarco o descoperi pe Emma în sala de aşteptare de la Urgenţe, citind o revistă despre grădinărit. Nu şi-o putea imagina interesată de o activitate care nu se lăsa din când în când cu vărsare de sânge.

Conduseră maşinile lor închiriate până la o farmacie, pentru ca DeMarco să-şi ia pastilele, apoi la o băcănie, pentru un bax de bere, contrar ordinelor medicului. DeMarco duse berea în maşina Emmei, desfăcu rapid capacul unei cutii şi bău. Era un simplu Budweiser la cutie – dar DeMarco nu mai gustase niciodată ceva atât de minunat.

— Mai bine ai avea grijă cu băutura, îl sfătui Emma, cu chestia aia de la cap şi cu pastilele.

DeMarco ignoră sfatul ei şi luă o nouă înghiţitură. Îi povesti despre noaptea petrecută în mlaştina Okefenokee.

— Ce mod de a da ortu' popii, se mulţumi Emma să comenteze moartea lui Estep.

— Vrei să-mi spui acum de ce stăteai într-o celulă la pârnaie, în vreme ce Estep şi Taylor încercau să mă omoare? întrebă DeMarco.

Emma luă cutia de bere din mâna lui DeMarco, trase un gât, apoi îi dădu cutia înapoi.

— M-am dus din nou la Hattie, după cum ştii. Printre altele, Hattie mi-a povestit cum folosea

Taylor mlaştina Okefenokee ca pe rezervaţia lui privată: vâna aligatorii pentru genţi, tăia copacii pentru cherestea, îi ducea pe bogaţi la vânătoare de reptile. Chestii de genul ăsta.

— Interesant, dar ce are asta de-a face cu arestarea ta?

— Ajung şi la asta.

DeMarco dădu din cap.

— Estep îl ajuta pe Taylor?

— Bineînţeles, răspunse Emma.

DeMarco aprinse o ţigară şi mai luă o gură de bere. Doamne, ce bine era să se simtă viu şi să se bucure de toate viciile care îi scurtau viaţa!

— Cum naiba au reuşit Taylor şi Estep să nu fie prinşi? întrebă el.

— Păi în primul rând toată lumea care muncea în mlaştină lucra în realitate pentru Taylor şi…

— Ştiam eu că îngrijitorii mlaştinii nu erau admiratori ai bufniţelor.

— … Şi Hattie crede că Taylor mituia pe cineva de la Washington, responsabil de mlaştină. Poate de la Departamentul de Interne. Şi altă chestie pe care o făcea era să modifice graniţa mlaştinei.

— Să modifice graniţa?

— Gândeşte-te puţin. Deţine toate terenurile care împrejmuiesc mlaştina. Cum naiba îşi poate da cineva seama unde se opreşte terenul public şi unde începe terenul privat? Estep schimba indicatorii de graniţă la fiecare câţiva ani, aducea echipele să recolteze lemn de cherestea sau altceva, apoi muta graniţa la loc şi repeta operaţiunea în altă parte. Conform celor spuse de Hattie, Taylor făcea chestia asta de aproape treizeci de ani. Dispunea de proprietatea asta imensă, scutita de taxe, şi folosea banii statului sau fondurile federale ca să replanteze copaci sau să cureţe dezastrele pe care le provoca. O schemă a naibii de ingenioasă.

DeMarco clătină uimit din cap.

— Dar nu aşa făcea el banii *adevăraţi,* continuă Emma. Conform celor spuse de Hattie, blestemata aia de mlaştină atrage mii de turişti în fiecare an.

— Cam patru sute de mii. Am văzut cifra într-una dintre broşurile de la motel.

— Ce deştept eşti. În fine, Taylor obţinea fonduri imense de la turişti. Nu numai că obţinea un procent legal din afacerile lui comerciale cu turiştii – apropo, tot el deţinea motelul din Folkston unde am stat noi –, dar mai lua şi o felie din taxa de acces în mlaştină.

— O felie din taxă?

— Da. Să zicem că zece indivizi plătesc taxa de intrare; tipul ia banii de la trei dintre ei şi în registre se trec doar şapte. Acelaşi lucru cu porcăriile care se vând în magazinele de suvenire.

— Putem dovedi ceva din toate astea?

— Îmi imaginez că da. Un contabil expert ar putea arunca o privire peste registre şi ar putea pune lucrurile cap la cap. În plus, sunt convinsă că, dacă sunt strânşi ca lumea cu uşa, poliţiştii lui Estep vor vorbi.

— Şi cum ai ajuns la pârnaie?

— Hattie a vrut să-mi arate unde era graniţa înainte şi câteva locuri unde Taylor avea acum echipe la lucru pe teren. Am mers până la un indicator pe care scria: „Trecerea interzisă“, iar Hattie m-a convins să trec împreună cu ea pe sub gard. Ca o idioată, am făcut-o. Ne-au văzut câţiva tăietori, ne-au avertizat să plecăm de acolo, dar Hattie s-a apucat să-i înjure. Tăietorii au sunat la biroul şerifului, iar Hattie i-a luat la refec şi pe poliţişti. Aşa că ne-au dus la pârnaie.

— De ce naiba nu m-ai sunat ca să te scot pe cauţiune?

— Nu mi-au dat voie. Drepturile deţinuţilor nu sunt o prioritate pe aici. Au decis să-i dea lui Hattie o lecţie ca să-i închidă gura – le mai făcuse probleme şi înainte –, aşa că ne-au lăsat să putrezim în celulă două zile. Am avut noroc că nu

am fost făcută poştă. Oricum, când am ieşit, ţi-am văzut biletul şi m-am dus drept la Jillian Mattis.

DeMarco îi povesti Emmei ce aflase de la Jillian Mattis, mai ales povestea tristă a femeilor cărora Taylor le spunea „dulceaţă".

— Doamne, ce poveste de groază, rosti Emma.

Chiar era. Taylor dominase ţinutul de la sfârşitul anilor 1960. Folosise banii pe care îi obţinuse în mod misterios în 1964 ca să obţină controlul asupra economiei, apoi îşi folosise influenţa ca să pună laba pe sistemul legal şi mass-media. Iar odată cu puterea venise şi abuzul de putere – o relaţie simbiotică pe care DeMarco o observase prea adesea în capitala naţiunii. Taylor îşi satisfăcea pofta de carne tânără şi, când întâmpina vreo rezistenţă pe care nu o putea înlătura prin ameninţări sau presiuni economice, apela la Morgan sau Estep pentru ajutor.

DeMarco se gândi şi la devastarea sistematică a mlaştinii Okefenokee şi îşi spuse că pentru acesta banii nu erau probabil atât de importanţi ca posibilitatea de a se folosi de mlaştină ca de o proprietate personală. Era mlaştina *lui,* nu a guvernului. Era şanţul de apă care înconjura castelul Regelui Max.

— Mai avem trei mistere de rezolvat, Emma, zise DeMarco.

— Doar trei?

— Unu: de unde şi-au luat Taylor şi Donnelly banii în 1964? Doi: care e blestemata de legătură dintre Taylor şi Donnelly? Şi trei: de ce naiba a încercat Taylor să-l ucidă pe preşedinte?

— Dar nu a vrut să-l omoare pe preşedinte, Joe. Încă nu ţi-ai dat seama de asta?

— Ce? exclamă DeMarco.

— Îţi aminteşti că Hattie spunea ceva despre un individ care i-a pus întrebări, un nemernic chipeş, cu limba dulce?

DeMarco rămase pe gânduri o clipă.

— Oh, la naiba, şopti el.

CAPITOLUL 41

Pe DeMarco îl durea capul – de fapt, îl durea întregul corp –, iar vocea scâncitoare şi piţigăiată a fiicei lui Philip Montgomery îi trecea prin ţeastă ca un sfredel. Şedea alături de femeie în bucătăria proprietăţii din Atlanta a scriitorului. Dincolo de fereastra bucătăriei se vedea o grădină de trandafiri unde o ţâşnitoare se rotea, împrăştiind apă şi generând mici curcubee când soarele de după-amiază târzie se reflecta în particulele de apă.

Înainte de a zbura din Waycross în Atlanta, DeMarco îl sunase pe Mahoney. Îi lăsase un mesaj scurt, spunându-i şefului său că Emma nu păţise nimic, că Taylor nu mai constituia o problemă şi că el dezlegase câteva enigme. Se bucurase că Mahoney nu fusese în stare să vorbească cu el; avea să-l lase pe nemernicul ăla fără inimă să-şi stoarcă creierii în privinţa înţelesului mesajului, până când avea să se întoarcă în Washington.

Janice Montgomery era o femeie morocănoasă de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcată cu nişte blugi ponosiţi şi un tricou negru. Avea părul de nuanţa şobolanului tuns scurt, faţa puhavă lipsită de orice machiaj şi buzele subţiri încleştate într-o expresie de perpetuă dezaprobare. Iar unul dintre multele lucruri pe care le dezaproba era tatăl ei.

— Tata a fost un nemernic de primă mână, zise ea. A înşelat-o pe mama tot timpul cât au fost căsătoriţi. Iar când fratele meu s-a sinucis, ticălosul a scris cel mai mişcător epitaf pe care l-a auzit vreodată lumea. Şi acum văd citate din el în reviste. Adevărul este că abia îşi cunoştea fiul şi habar n-avea cât de deprimat era Peter tot timpul, trăind mereu în umbra marelui om şi incapabil să se ridice la reputaţia numelui. Philip Montgomery

îşi petrecea mai mult timp cu agentul lui literar decât cu familia.

Tirada plină de amărăciune începuse când DeMarco îi spusese lui Janice Montgomery cât îi părea de râu de moartea tatălui ei şi cât de mult îi admirase munca. Încercase doar să fie amabil şi să stabilească o relaţie cu fata lui Montgomery, dar era adevărat că admirase scrierile individului.

Montgomery scria ficţiune, dar o ficţiune bazată pe realităţi aspre şi creată prin identificarea totală cu subiectul. Locuise în India aproape un an înainte de a scrie un roman de nouă sute de pagini similar cu *Shogun-ul* lui James Clavell. Pusese în perspectivă istorică şi socială sistemul indian al castelor şi descrisese o sărăcie atât de mare, încât depăşea puterea de înţelegere a americanului de rând.

Pentru altă carte petrecuse patru luni în Cambodgia cu un grup de ţărani care supravieţuiseră câmpurilor ucigaşe şi care erau atât de traumatizaţi emoţional, că ajunseseră să semene cu nişte morţi vii. Din această experienţă se născuse *Ţipete mute,* un roman pe care nici cei mai apatici oameni nu îl puteau citi fără să simtă furie pentru suferinţele unui popor abandonat de restul lumii. Pentru o scurtă perioadă de timp după publicarea romanului, donaţiile în scop caritabil către acea parte a lumii se triplaseră.

Lui Montgomery îi plăcea să călătorească – poate ca să plece de lângă familia lui – şi aproape toate poveştile sale erau plasate în ţări străine, ceea ce conferea romanelor lui un aer exotic de care subiecte mai domestice le-ar fi lipsit. Pasiunea aparentă a lui Montgomery pentru năpăstuiţi, precum şi geniul lui literar îl făcuseră unul dintre cei mai populari scriitori americani ai secolului XXI. Însă fata lui în mod clar nu se număra printre admiratori.

DeMarco ajunsese la casa lui Montgomery cu jumătate de oră înainte şi se prezentase drept un

membru al Congresului care efectua o investigaţie legată de tentativa de asasinat. Spusese că, într-o procedură de rutină, „noi“ aveam nevoie să ştim la ce lucra Montgomery înainte de moarte. Prima reacţie a fiicei fusese să-i trântească uşa în nas.

— Din acest moment eu beneficiez de toate drepturile lui şi, dacă pot vinde drepturile pe ceea ce scria înainte de moarte, o să fac şi asta. Nu vă arăt nimic.

DeMarco îi explicase că nu avea nici cea mai mică intenţie de a lua ceva de acolo şi nici măcar de a face copii, dar fata se dovedise încăpăţânată. Încercă să se poarte cu blândeţe, gândindu-se că era încă în doliu după tatăl ei, dar abandonase abordarea plină de compasiune când văzuse că nu o putea impresiona.

Ameninţând-o cu un mandat de percheziţie, apoi afirmând că tot ce e în casă constituie o dovadă – practic garantându-i că nu va mai putea să vândă drepturile asupra ultimei capodopere a lui Montgomery timp de un deceniu –, DeMarco reuşi în cele din urmă să intre în casă şi să ajungă în bucătărie. Nu ştia cum să interpreteze sentimentele femeii faţă de tatăl ei, şi nici că-i păsa, din pricina capului care îl durea îngrozitor.

— Îmi pare rău să aud că a fost atât de… nesimţitor faţă de dumneavoastră domnişoară Montgomery, dar credeţi că aţi putea…

— Şi porcăria asta cu preşedintele, îl întrerupse ea. Faimoasele lor reuniuni. Poate că abia după ce amicul de beţie al tatei a ajuns preşedinte să se fi îndreptat lucrurile un pic. Dar când erau mai tineri, le spuneau soţiilor că mergeau la vânătoare şi petreceau o săptămână făcând tot ce le trecea prin minte şi încercând să reguleze tot ce purta fustă. Erau doar doi şobolani cu părul sur ajunşi la bătrâneţe. Îmi provocau silă.

— Ăă, domnişoară Montgomery, rosti DeMarco. Credeţi că aş putea vedea hârtiile tatălui dumneavoastră acum sau orice aveţi care să ne

ofere o idee despre ceea ce a făcut el în ultimele luni de viaţă?

Obosise să asculte plângerile femeii.

— Nu există niciun fel de hârtii, nu în sensul la care probabil vă referiţi. Nu există o schiţă sau un proiect. Când tata efectua cercetări pentru cărţile lui, îşi nota fapte într-un carneţel legat cu spirală, de genul celor folosite de copii la şcoală. Avea o memorie incredibilă. După ce îşi termina cercetarea, făcea săptămâni de zile plimbări lungi, amestecând tot ce aflase în mintea lui. Apoi se aşeza şi îşi scria cărţile. Era un nemernic, dar şi un geniu.

— Aş putea vedea acel carneţel, vă rog? întrebă DeMarco.

— Mda, acceptă ea, ridicându-se de pe scaunul de bucătărie cu un oftat pe care l-ai fi aşteptat de la o femeie de două ori mai bătrână ca ea.

În vreme ce se îndreptau spre biroul tatălui ei, DeMarco întrebă:

— Aveţi vreo idee la ce anume lucra?

— Eu? se miră ea, apoi râse amar. Tata nu mi se confesa. Mă folosea ca pe mama. Eram bucătăreasa şi spălătoreasa lui gratuită când el era în oraş.

„Şi atunci de ce dracu' locuiai cu el?“ vru să întrebe DeMarco, dar se abţinu.

— Tot ce ştiu, continuă ea, este că lucra la un subiect de aici, din State, ceea ce m-a surprins. În aprilie se pregătea de o călătorie şi, când l-am întrebat unde se duce, mi-a răspuns doar: „În curtea din spate a fermei mele, draga mea“, cu accentul lui tâmpit. Mi-a zis că, la doar câţiva kilometri depărtare, se găseşte o „grămadă delicioasă de rahat“, dar nu mi-a explicat la ce se referă. Niciodată nu i-a trecut prin minte să mă implice în munca lui; eu eram doar fata lui.

Intrară în biroul lui Philip Montgomery şi DeMarco stătu o clipă ca să parcurgă cu privirea pozele şi plachetele care descriau o viaţă de

realizări incredibile. În vreme ce se uita la o poză cu Montgomery acceptând premiul Pulitzer, fata lui se duse la un dulap vechi şi scoase un carnet spiralat cu o copertă roşie, pe care i-l dădu.

— Trebuie să schimb apa în grădină, zise ea. Mă întorc în câteva clipe. O să mă încred în cuvântul dumneavoastră că nu veţi lua nimic de aici.

DeMarco dădu din cap, dar fără a o mai asculta. Montgomery se jucase pe coperta carneţelului roşu, desenând spirale, stele şi figuri geometrice, dar într-un colţ se vedea o schiţă de desen cu un castel şi un om purtând o coroană. DeMarco se aşeză la biroul lui Montgomery şi răsfoi carneţelul. Singurul lucru scris pe prima pagină, cu litere mari şi subliniate era: „REGELE MLAŞTINII“. DeMarco fu surprins să vadă doar vreo douăzeci de pagini pline de notiţe, în general fraze eliptice, nume şi numere. Nu existau secţiuni narative lungi. Oricum, ceea ce se găsea acolo era îndeajuns ca să confirme bănuielile exprimate de Emma.

Philip Montgomery prinsese cumva de veste de situaţia din districtul Charlton. DeMarco îşi închipui că cineva de acolo îi scrisese o scrisoare lui Montgomery, în care îi spunea că nu trebuie să se ducă până în Asia ca să descopere o poveste despre despotism, tragedie şi represiune. DeMarco şi-l mai putea imagina pe Montgomery, probabil iniţial neîncrezător, dar intrigat, făcând o călătorie în sud-estul Georgiei pentru cercetări. Din însemnările lui Montgomery nu-şi dădea seama dacă omul avea să scrie un documentar sau un roman, ca de obicei. DeMarco bănuia că un roman. Cu un roman, Montgomery ar fi avut un public mai larg şi, graţie talentului său, adevărul ascuns sub forma ficţiunii ar fi fost mai eficient decât o simplă relatare.

Dacă Montgomery şi-ar fi publicat cartea, Taylor ar fi fost terminat.

DeMarco trase, de asemenea, concluzia că Montgomery era un cercetător mai bun ca el. Însemnările lui conţineau amănunte pe care DeMarco nici nu le suspectase. Unele dintre cifre sugerau că Montgomery fusese în stare să calculeze cât scotea Taylor din impozite şi folosirea ilegală a mlaştinii Okefenokee. În comparaţie cu infracţiunile economice şi scandalurile de pe Wall Street, cifrele nu însemnau cine ştie ce – doar câteva sute de mii de dolari pe an –, dar nici Max Taylor nu avea nevoie de cine ştie cât ca să îşi menţină stilul rural de viaţă. Una dintre însemnările din carneţel îi păru ininteligibilă lui DeMarco: „$$$$-Guerrero-Dallas????“

Fraze simple spuneau totul: „Lord feudal“, „poliţie de buzunar“, „forţe armate puternice“. Pe un rând se putea citi: „Dulceţile, Dumnezeu să le ajute“. Era menţionat numele lui Estep, ca şi al lui Hattie McCormack, şi o duzină de alte nume pe care DeMarco nu le cunoştea. Din nefericire, nu se făcea nicio menţiune despre Patrick Donnelly şi nu exista niciun indiciu că Montgomery îşi dăduse seama care fusese sursa iniţială a venitului lui Taylor.

DeMarco nu se gândise niciodată – şi nici altcineva – că adevărata ţintă a tentativei de asasinat fusese Philip Montgomery. Succesiunea focurilor de armă din timpul tentativei lăsase clar să se înţeleagă că victima trebuia să fie preşedintele: după ce îl ucisese pe Montgomery cu primul foc, Estep trăsese alte două focuri, părând că vrea să-l ucidă pe preşedinte.

DeMarco îşi dădea acum seama că rănirea preşedintelui fusese intenţionată. Estep se pricepea prea bine să mânuiască o armă ca să-l fi ratat pe preşedinte de trei ori. Ultimul foc – cel care trecuse printre picioarele lui Mattis şi îl lovise pe agentul întins peste preşedinte – reprezenta genul de joacă psihopată preferată de nebun. În acea

noapte din mlaştină, Estep îi demonstrase lui DeMarco cât de pus pe joacă putea fi.

Probabil că Taylor aflase – aşa cum aflase şi în cazul lui DeMarco – despre cercetările întreprinse de Montgomery în districtul Charlton, despre dominaţia lui despotică asupra regiunii. Taylor se temea de Montgomery. Autorităţile statale şi federale puteau ignora plângerile locuitorilor săraci ai ţinutului, iar dacă se apucau de investigaţii puteau fi mituite sau ameninţate – dar nimeni nu avea să-l mituiască sau să-l ameninţe pe Philip Montgomery, cel mai bine vândut scriitor şi confidentul preşedintelui.

Taylor mai ştia şi că, ucigând-l pur şi simplu pe Montgomery, poliţia s-ar fi putut întreba dacă motivul crimei nu era legat de ceea ce scria Montgomery. Aşa că Taylor comisese o viclenie incredibilă: făcuse ca totul să pară ca şi cum Montgomery fusese accidental ucis în timpul unei tentative de asasinare a preşedintelui.

Marele avantaj al lui Taylor în ducerea la bun sfârşit a asasinatului, lăsând la o parte măiestria lui Estep, se numise Billy Mattis. Taylor îl putuse manipula pe Billy ca acesta să-i ofere datele privind mecanismul de securitate al preşedintelui; în plus, Billy era şi persoana care putea găsi un ţap ispăşitor perfect. DeMarco se întreba acum cât anume din puterea lui Taylor asupra lui Billy se datora ameninţării de a-i face râu mamei băiatului şi cât faptului că Taylor era tatăl lui.

Acum DeMarco ştia totul, cu excepţia legăturii lui Taylor cu Patrick Donnelly.

CAPITOLUL 42

— Ai avut dreptate, rosti DeMarco în receptor. Montgomery ştia tot ce avea de gând Taylor să facă. Omul era un cercetător pe cinste.

— Dar nimic din însemnările lui nu-l leagă pe Taylor de Donnelly? întrebă Emma.

— Nu. Era acolo o chestie ciudată… Stai aşa, Em. Emma, tocmai se anunţă zborul meu. Trebuie să închid.

— Ai început să spui ceva, zise Emma. Despre o chestie ciudată.

— A, da, rosti DeMarco. Una dintre însemnările din carneţel nu părea să se potrivească nicăieri. Erau mai multe semne de dolari, urmate de numele Guerrero, apoi de Dallas, apoi de mai multe semne de întrebare. În orice caz, nu mi-am putut da seama cum se lega asta de ceea ce făcea Taylor. Emma, chiar trebuie să plec. Nu vreau să pierd acest zbor.

— Dallas? se miră Emma Urmă o pauză, apoi zise: Oh, Doamne!

— Ce e? întrebă iritat DeMarco.

La naiba, dacă pierdea acel zbor, următorul spre Washington avea să fie abia peste trei ore.

— Joe, când s-au îmbogăţit Taylor şi Donnelly?

— La începutul lui 1964. Ce are asta de-a face cu…

— Şi ce s-a întâmplat cu un an înainte? Mai exact în noiembrie 1963?

DeMarco se gândi câteva secunde, apoi spuse:

— Fii serioasă, Emma. Kennedy? Glumeşti.

— Schimbă-ţi rezervarea, Joe. Ne vedem cu Neil în Dallas.

CAPITOLUL 43

Mahoney avea o migrenă şi, ca atare, draperiile erau trase şi luminile stinse în biroul lui. În holul de afară era o lampă aprinsă, oferind suficientă lumină ca DeMarco să zărească silueta lui Mahoney, dar nu şi expresia de pe chipul acestuia. De fapt, nu trebuia să-i vadă expresia ca să ştie că şeful lui era nefericit.

— Aşadar, nu l-au vrut niciodată pe preşedinte? întrebă Speakerul.

— Nu, răspunse DeMarco.

— Dar nu dispui de dovezi că voiau să-l omoare pe Montgomery altele decât dispuneai atunci când erai convins că au încercat să-l ucidă pe preşedinte?

— Nu, domnule, răspunse DeMarco. Dar totul se potriveşte şi am găsit un motiv al naibii de bun.

— Hm, pufni Mahoney. Şi toată lumea implicată a murit, ha? Estep, Mattis, Taylor, toţi.

Şi Harold Edwards, şi John Palmeri, şi Morgan, şi Jillian Mattis. O mulţime de oameni morţi şi DeMarco ucisese doi dintre ei.

— Mda, confirmă DeMarco. Toţi cu excepţia lui Donnelly, şi nu cred…

— Şi legătura dintre Taylor şi Donnelly, nici pe asta n-o poţi dovedi?

— Nu, răspunse DeMarco. Doar două rapoarte legate de o crimă veche de patruzeci de ani.

— Dar dacă Donnelly şi Taylor chiar au făcut ce crezi tu, să acopere chestia aia… Doamne.

— Nu avem nicio dovadă. Sunt doar potriveala în timp şi intuiţia Emmei.

— Şi a lui Montgomery.

DeMarco clătină din cap.

— Texasul este o fundătură, şefu'.

— La naiba cu toate! exclamă Mahoney.

Îşi lăsă jos punga cu gheaţă pe care o ţinea pe frunte şi mâna lui ieşi din umbră şi apucă sticla de pe birou. Nu-i trecuse niciodată prin minte că alcoolul putea contribui la durerile de cap; iar dacă îi trecuse, oricum ar fi continuat să bea.

— Îmi pare foarte rău de Mattis, rosti DeMarco în vreme ce Mahoney îşi turna de băut. A fost de la început doar o victimă în toată afacerea asta.

— Dă-l dracului, rosti Mahoney, cu voce răguşită. Slujba lui era să-l protejeze pe preşedinte şi nu şi-a îndeplinit-o.

Stând în întuneric cu Mahoney, DeMarco avea senzaţia că vorbeşte cu un urs în peştera lui. Un urs rănit.

— Dar preşedintele nu a fost niciodată ţinta, insistă DeMarco. Şi Billy se temea pentru mama lui. Dacă l-aţi fi văzut pe Morgan ăsta, aţi fi înţeles de ce.

— Dă-l dracului oricum!

Mahoney rămase posomorit câteva clipe, apoi reluă:

— Ştii de ce voiam să pun laba pe el, Joe? Mă refer la Donnelly.

DeMarco ridică din umeri.

— Am presupus că vă are cu ceva la mână.

— Nţţ. Ţi-o aminteşti pe Marge Carter, ce i s-a întâmplat cu cinci ani în urmă?

— Mda, zise DeMarco.

Margaret Carter fusese o reprezentantă a republicanilor din Mississippi. Chiar dacă făcea parte din opoziţie, Mahoney o plăcuse şi descoperise că poate lucra cu ea. Cu cinci ani în urmă apăruse un articol într-un ziar de scandal, plin cu poze luate de la mare distanţă. Pozele o arătau pe Carter, care era măritată, în poziţii compromiţătoare cu amantul ei – un domn de culoare. Femeia îşi pierduse locul de parlamentar şi mariajul. Iar soţul ei, care, conform opiniei

generale, era un nemernic fără pereche, câştigase custodia celor doi copii ai lor.

— Pozele care au apărut în acel scandal au fost luate de agenţi care lucrau pentru Donnelly. Ştiu sigur asta. Era supărat pe Marge deoarece ea a fost cea care i-a tăiat din buget în comitet. Nemernicul ăla a ruinat o femeie pentru că era furios din pricina unor fonduri şi a folosit agenţia pe care o conduce pentru asta.

Iar în tot acest timp DeMarco crezuse că animozitatea Speakerului faţă de Donnelly se datora unor motive personale. Omul continua să-l surprindă.

— Încă putem merge la presă cu povestea asta, zise DeMarco. Am material mai mult decât suficient ca să umplu o emisiune precum *60 Minutes*[39], iar la sfârşitul emisiunilor FBI-ul va fi obligat să-l ancheteze pe Donnelly.

DeMarco văzu că Mahoney clatină din cap.

— Dacă facem publică povestea acum, va fi rău pentru ţară, rosti Mahoney.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă apari la *60 Minutes* cu chestia asta, Mike Wallace sau Morley[40], oricare o fi, îl face pe Donnelly să pară vinovat ca naiba, dar…

— Este vinovat. Poate că n-a fost direct implicat în tentativa de asasinat, dar a făcut tot ce-i stătea în puteri ca să obstrucţioneze investigaţia.

— Ştiu, dar ce avem nu e destul ca să-l trimitem la închisoare, aşa că, după ce se termină *60 Minutes*, Congresul va fi obligat să ţină o grămadă de audieri. Chestia asta se va întinde pe durata următorilor doi ani. Iar Serviciul Secret, FBI-ul şi Internele o vor lua pe coajă. Vor…

— Merită să o ia pe coajă.

— Nu, nu merită, Joe. Nu funcţionarii publici civili, nu agenţii, nu bărbaţii şi femeile care-şi fac treaba. Nemernici precum Donnelly, Simon Wall şi Kevin Collier, ei sunt cei care merită, dar nu şi agenţii.

Mahoney, apărătorul omului mărunt. Uneori lui DeMarco nu-i venea să creadă.

— Mda, continuă Mahoney. Dacă toată tărăşenia devine publică, porcăria asta incredibilă cu agenţi ai Serviciului Secret ajutând asasinii, cu Donnelly încercând să acopere urmele, cu FBI-ul punând mâna pe alt om decât vinovatul… adică… la naiba, Joe, Donnelly şi-ar pierde slujba, categoric, dar noi am irosi mult prea mult timp refăcând imaginea Serviciului Secret. Nu, fără presă. Dacă nu-l pot băga pe Donnelly la pârnaie, atunci mă mulţumesc cu concedierea lui. Deci asta am să-i spun preşedintelui să facă.

— Credeţi că o va face?

— Oh, da. Îi voi explica. Voi vorbi rar. Oricum, nici preşedintele nu ar vrea ca povestea asta să devină publică.

— De ce nu? I-au ucis cel mai bun prieten.

A urmări cărările întortocheate ale raţionamentului lui John Mahoney era ca şi cum ai fi condus noaptea pe o şosea plină de serpentine, cu farurile stinse.

— Joe, gândeşte-te, rosti Mahoney. Tipul de la Casa Albă şi-a scos înzecit pârleala din povestea asta. Pentru un tip care s-a eschivat de la încorporare, a fi împuşcat aşa cum a fost este echivalent cu a se alege cu o rană în război. La naiba, omul încă poartă o bandulieră, deşi doctorul mi-a spus că acum are nevoie doar de un bandaj! Nu, preşedintele nu va vrea să se afle că nu el a fost ţinta. A urcat cu douăzeci de procente în sondaje.

Mahoney îşi frecă mâinile – un păianjen gras cu părul alb, care îşi întindea pânza.

— Da, preşedintele îl va concedia pe Donnelly şi atunci vor începe adevăratele necazuri.

— Adică?

— Fără poziţia care să-l apere, fără acces la avocaţii guvernamentali, micuţul Pat va începe să aibă tot felul de probleme legale. I se vor întâmpla

tot felul de accidente. Se va trezi dat în judecată de foşti agenţi pentru discriminare, hărţuire sexuală şi tot felul de lucruri. Nenorocitul îşi va petrece restul vieţii în săli de judecata şi va cheltui toţi bănuţii pe care i-a strâns până acum. John Mahoney nu era un individ pe care să ţi-l doreşti ca duşman. Dar nimic nu va fi atât de rău pentru el ca pierderea slujbei. Fără slujbă, nemernicul ăla e un nimic. Slujba îl defineşte; este viaţa lui. De-asta nu s-a pensionat niciodată, indiferent câţi bani ar fi avut în cont. Îi place să se afişeze cu agenţii lui, să aibă întâlniri cu preşedintele, să i se pupe mâna la secţia de poliţie locală când ajunge în câte un oraş. Iar după 11 septembrie a căpătat un nou scop în viaţă, anchetându-i pe toţi amărâţii din ţara asta cu un nume arab. Mda, dacă îşi pierde slujba, va fi doar un bătrânel obişnuit care-şi aşteaptă rândul la farmacie. Cine ştie, continuă Mahoney, întotdeauna optimist, poate chiar se va sinucide. Mahoney aprinse lampa de pe birou. Arăta groaznic. Îşi arăta vârsta. Aşa că du-te la el astăzi, Joe. Spune-i tot ce ai împotriva lui. Bate câmpii cât vrei de mult. Fă-l să înţeleagă că e băgat în rahat până la gât.

— Poate că o să demisioneze după ce discut cu el.

— Nu, nu va face asta. Dar, după ce-l mai înmoi puţin, când va primi telefonul de la preşedinte, va pleca fără să mai scoată o vorbă.

— Sunteţi sigur?

— E un om slab, Joe. A dovedit asta în Texas în 1963. Iar acţiunile lui dinainte şi după tentativa de asasinat o dovedesc din nou. Explică-i totul şi lasă-l să fiarbă în suc propriu – iar când va primi telefonul, va pleca. Mahoney deschise un sertar în dulap şi căută înăuntru cu mâna lui groasă. La naiba, am rămas fără trabucuri. Nu e de mirare că mă doare aşa de tare capul.

CAPITOLUL 44

DeMarco şedea alături de Emma în barul Four Seasons din Georgetown, sorbind dintr-un pahar de cocktail albastru precum cobaltul. Se găseau acolo deoarece Emmei îi plăcea de pianist, un tip despre care ea pretindea că suna ca Tony Bennett{41}, cu toate că DeMarco nu îl auzise niciodată cântând.

— Eşti sigură că vrei să fii aici la această întâlnire, Emma? întrebă DeMarco. Dacă tipul ăsta află cine eşti, ţi-ar putea face viaţa mizerabilă.

— Să mi-o facă, replică Emma. Nu am nimic de ascuns. Apoi spuse ceva ce îl făcu pe DeMarco să se înece cu băutura: Viaţa mea e ca o carte deschisă.

În acel moment sosi Donnelly, acompaniat de patru din agenţii lui, toţi nişte plăvani de doi metri care se uitau de sus la şeful lor. DeMarco îşi dădu seama că lui Donnelly îi plăcea la nebunie să călătorească însoţit de un contingent de bodyguarzi, ca şi cum ar fi fost o veche vedetă rock şi ar li avut nevoie de paznici care să-i îndepărteze pe doritorii de autografe.

Donnelly îi zări pe Emma şi pe DeMarco şi le arătă agenţilor masa cu pricina. Agenţii se uitară urât la cei doi, apoi se răspândiră, ocupând poziţii în jurul încăperii. Râmaseră ca nişte cactuşi într-o pădure, fără să bea ceva, cu expresii sumbre pe chipuri şi cu omniprezentele căşti miniaturale în urechi.

Donnelly se apropie de DeMarco ca o furtună.

— Cine e? se repezi el, arătând spre Emma.

— E…

— Sunt Emma, zise ea, zâmbind cu veselie. Şi acum stai jos, jigodie ce eşti!

— Cucoană, nu ştiu cine dracu' crezi că eşti, dar eu conduc Serviciul Secret. Pot să…

— Scuzaţi-mă, rosti Emma.

Se ridică şi se duse la pianist, vorbi ceva cu el, apoi depuse o bancnotă mare în vasul lui pentru bacşişuri. Nedumerit şi neştiind ce altceva să facă, Donnelly luă un loc. În vreme ce Emma se întorcea la masa lor, pianistul începu să cânte *As Time Goes By.*

— Iubesc cântecul ăsta, zise Emma, revenind la locul ei. Şi acum să discutăm despre tine, omuleţule.

— Vreau să-ţi văd o legitimaţie, ticăloaso, rosti Donnelly. Chiar…

— În 1963 aveai douăzeci şi cinci de ani şi lucrai pentru biroul Serviciului Secret din Los Angeles. Pe data de 23 noiembrie ai fost trimis la Dallas ca să ajuţi la investigarea asasinării lui Kennedy. Nu ai luat avionul – am aflat că nu-ţi place să zbori – şi ai condus de la L.A. la Dallas o maşină a instituţiei.

— Şi ce dacă? se repezi Donnelly.

Individul continua să fie furios, dar în tonul lui apăruse o notă de nesiguranţă.

— Maşina te-a lăsat baltă în Odessa şi ai chemat patrula de poliţie din Texas, cărora le-ai cerut să trimită o maşină după tine. Poliţistul care te-a luat cu el până la Dallas era un tânăr pe nume Maxwell Taylor.

Donnelly inspira scurt. Vru să spună ceva, dar Emma i-o luă înainte:

— Pe autostrada 20, la 50 de kilometri vest de Abeline şi la 250 de Dallas, tu şi poliţistul Maxwell Taylor aţi dat peste un accident de maşină. Se răsturnase o maşină condusă de un anume Ivan Antonio Guerrero. Botul maşinii era distrus, pe marginea drumului zăcea o căprioară moartă, iar domnul Guerrero murise, îţi aminteşti acest eveniment, domnule Donnelly?

— Ce naiba are asta de a face cu…

— Tu şi Maxwell Taylor aţi devenit brusc şi misterios bogaţi în iarna lui 1964. Taylor şi-a dat demisia din slujba lui la trei săptămâni după ce voi doi, ca nişte buni samariteni, aţi avut grijă de acel accident.

— Am moştenit… începu Donnelly.

— Ivan Antonio Guerrero era un cubanez, continuă Emma, şi nu există nicio explicaţie documentată a prezenţei lui în Texas în noiembrie 1963. Dar nu mă pot abţine să nu mă întreb ce concluzie ar fi tras Comisia Warren[42] dacă ar fi ştiut că în maşina domnului Guerrero se găseau patra milioane de dolari bani gheaţă.

— Patru milioane? făcu Donnelly pe miratul. Ce dracu' spui acolo?

Încerca să se comporte ca şi cum îl surprindea complet povestea Emmei, dar era prea nervos ca să-i reuşească minciuna.

— Corect. Patru milioane. În 1964 te-ai născut din nou din punct de vedere financiar, domnule Donnelly. În acel an ai plătit taxe pe două milioane de dolari, pretinzând că ai moştenit banii. Cred că ai simţit nevoia să vii cu o poveste pentru a explica bogăţia ta neaşteptată. Ca printr-o coincidenţă, Maxwell Taylor a început cam în acelaşi timp cu presupusa dumitale moştenire să cumpere parcele mari de teren, dar, spre deosebire de tine, el n-a dat nicio socoteală pentru sursa banilor. Aşa că am făcut calculele, domnule Donnelly. Am multiplicat cele două milioane pretins moştenite ale dumitale cu doi şi am dedus că suma de bani găsită în maşina lui Guerrero a fost de patru milioane, presupunând că voi doi aţi făcut banii jumi-juma.

Grasul de Neil spusese anterior că nu exista nicio legătură între Donnelly şi Taylor, dar descoperise că Taylor fusese poliţist de autostradă în Texas în 1963. Auzind de însemnarea ciudată din carneţelul lui Montgomery, Emma îşi dăduse seama că era posibil ca un agent alocat oficiului Serviciului Secret din Los Angeles din 1963 să fi

fost trimis la Dallas după asasinarea lui Kennedy, ca să ajute la investigaţie.

Emma, Neil şi DeMarco petrecuseră patru zile în Texas căutând prin cutii cu arhive de documente. Mituiseră şi minţiseră o grămadă de oameni ca să aibă acces la ele. În cele din urmă găsiseră ce căutau: o legătură documentată între Taylor şi Donnelly. La data de 23 noiembrie 1963, poliţistul de autostradă Maxwell Taylor îl dusese cu maşina pe tânărul agent al Serviciului Secret Patrick Donnelly de la Odessa la Dallas. Acest fapt simplu nu ar fi ieşit niciodată la suprafaţă dacă Taylor nu ar fi raportat accidentul lui Guerrero. Nu era clar de ce raportase acel accident.

În însemnările lui Montgomery nu exista nicio menţiune despre Patrick Donnelly, dar Emma presupunea că Montgomery încercase să descopere sursa bogăţiei lui Taylor şi urmărise cariera individului până în Texas în 1963. Aflase, fie din aceleaşi documente găsite de Emma şi Neil, fie din alte surse – cunoştinţele pe care Taylor şi le făcuse în cursul şederii lui în Texas – că Taylor demisionase din slujba lui de poliţist la trei săptămâni după ce se confruntase cu un accident de maşină în care fusese implicat un cubanez. Dacă ar fi dat peste acelaşi raport, cel care menţiona că un agent al Serviciului Secret îl însoţea pe Taylor la momentul descoperirii cadavrului lui Guerrero, probabil că Montgomery ar fi presupus acelaşi lucru ca Emma: că agentul Serviciului Secret se găsea în Texas în acel moment din cauza asasinării lui Kennedy.

Constituia pură speculaţie faptul că Guerrero avusese bani gheaţă asupra lui şi că Taylor şi Donnelly, doi tineri sărăntoci, deciseseră pe loc, văzând un cadavru însângerat pe o autostradă pustie din Texas, să împartă banii şi să nu spună nimănui despre fapta lor. Dar totul avea sens pentru Emma, aşa cum ar fi avut sens probabil şi pentru Philip Montgomery.

— Cine era Ivan Guerrero, cubanezul cu o mulţime de bani în maşină? îl întrebă Emma pe Donnelly. Un al doilea asasin care fugea cu banii primiţi drept plată? Sau poate era doar un cărăuş, iar banii din maşină erau pentru Oswald sau pentru cel care îl ajutase pe acesta? Sau poate că nu aveau nicio legătură cu Kennedy?

— Oswald a acţionat singur, mormăi Donnelly.

Îl părăsise orice dorinţă de a se războ, ca un cauciuc care se dezumfla din pricina unei pene.

— Ei bine, cred că nu vom şti niciodată, domnule Donnelly. Graţie lăcomiei tale.

— Eu plec, zise acesta. Toate astea sunt nişte tâmpenii şi nu poţi dovedi nimic din ce ai spus.

Pentru urechile lui DeMarco, afirmaţia suna mai degrabă a întrebare. Observă că Donnelly nu făcu nici cel mai mic efort de a se ridica de pe scaun.

— *Pot* dovedi că dispuneai de un venit considerabil şi de neexplicat în 1964, domnule Donnelly, rosti Emma.

— Am moştenit acei bani, la naiba.

— De la cine, domnule Donnelly? Nu contează, o să lăsăm FBI-ul să-ţi pună această întrebare.

— FBI-ul nu mă va întreba nimic, zise Donnelly. Eu conduc…

— Dar cel mai important lucru pe care îl pot demonstra, pe baza unui raport întocmit în Texas în 1963, este acela că tu şi Max Taylor vă cunoşteaţi. Emma se aplecă peste măsuţă până ce aproape atinse cu faţa chipul lui Donnelly. Pot dovedi asta, nemernicule.

— Ne-am întâlnit o dată. Asta nu înseamnă…

— L-ai alocat pe Mattis gărzii personale a preşedintelui când ţi-a ordonat Taylor să o faci. Poate că nu ştiai că plănuia să-l ucidă pe preşedinte, dar după tentativa de asasinat ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri ca să obstrucţionezi ancheta. Şi pentru ce? Deoarece Taylor te ameninţa – pe tine, şeful Serviciului Secret – cu dezvăluirea a ceea ce aţi comis împreună în

noiembrie 1963. Iar ultimul lucru din lume pe care ţi-l doreşti descoperit este legătura ta cu Maxwell Taylor.

— Nu poţi dovedi nimic din toate astea, insistă Donnelly, pentru a treia oară.

Avea dreptate. Nu puteau dovedi. Nu exista nicio înregistrare a vreunei comunicaţii între Taylor şi Donnelly, ambii fiind prea grijulii la detalii. Le era imposibil să dovedească faptul că Donnelly şi Taylor găsiseră o mare sumă de bani în maşina lui Guerrero. Nici măcar nu puteau folosi fiscul ca să-l strângă pe Donnelly cu uşa; individul îşi plătise regulat taxele, indiferent de sursa banilor. Dar asta nu mai conta.

— Dovezile sunt pentru judecători, domnule Donnelly, zise Emma. Însă ziariştii nu au nevoie de dovezi ca să-ţi facă viaţa un iad. Dispunem de un lanţ de coincidenţe şi de dovezi circumstanţiale puternice care vor fi mai mult decât suficiente pentru ca Stone Philips să realizeze un reportaj pentru *Dateline*[43] şi să te facă să pari complice la jaf, crimă şi conspiraţie, în acelaşi timp susţinând sus şi tare că oficial nu eşti suspect. Iar FBI-ul va fi obligat să sape mai adânc. Cine ştie ce ar putea descoperi acasă la Taylor care să vă lege pe voi doi? Iar prietenii tăi din Congres, nu că ai avea vreunul, te vor chema la audieri televizate. Va trebui să explici de ce ai minţit în privinţa testelor cu detectorul de minciuni administrate agenţilor tăi şi nu ai anchetat legătura dintre Dale Estep şi Billy Mattis. Vei fi întrebat în mod repetat, pentru tot restul vieţii, despre legăturile tale cu un psihopat din Georgia şi despre rolul tău în tentativa de asasinare a omului pe care ai jurat să-l protejezi.

Mahoney îi ceruse lui DeMarco să nu-i spună lui Donnelly că Montgomery fusese adevărata ţintă. Una este să conspiri la uciderea unui scriitor; cu totul altceva este o conspiraţie pentru uciderea unui preşedinte.

Faţa lui Donnelly se făcuse cenuşie, iar fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Probabil că mai avea puţin şi făcea un atac de cord.

— Nu, rosti el. Se ridică de pe scaun cu picioare tremurânde. Nu, rosti el, de această dată mai tare. Nu veţi ajunge la mine. Nimeni nu poate ajunge la mine. Eu conduc Serviciul Secret.

Apoi plecă de la masă, la început încet, încercând să-şi menţină o urmă de demnitate, apoi fugi din bar cât de repede îl puteau duce picioarele lui scurte, cu bodyguarzii repezindu-se să-l ajungă din urmă.

— Ei bine, a fost distractiv, trase Emma concluzia.

CAPITOLUL 45

Speakerul necăjea un porumbel.

El şi DeMarco şedeau unul lângă celălalt pe treptele Capitoliului, privind spre est, către monumentul lui Washington. Cerul nu avea niciun nor şi bătea un vânt suficient de tare ca steagurile din jurul monumentului să fluture ca într-o fotografie perfectă.

După ce cumpărase o pungă cu alune decojite de la o tarabă de pe stradă, Mahoney lăsase o alună pe sol la doar câţiva centimetri de piciorul lui supradimensionat. La câţiva metri depărtare stătea un porumbel a cărui coadă arăta ca şi cum ar fi fost prinsă într-o maşină de tuns iarba. Porumbelul ţopăi spre alună, apoi ţopăi înapoi, apoi iarăşi spre alună. Pasărea părea încăpăţânată în nehotărârea ei, creierul ei mic încercând să determine dacă o singură alună merita apropierea riscantă de imensul animal cu păr alb care puţea a cereale fermentate.

— Chiar v-aţi dus la ceremonia lui de pensionare? întrebă DeMarco.

— La naiba, da. Şi l-am luat pe Andy Banks cu mine.

— Banks a mers cu dumneavoastră?

— Da. A trebuit să-i explic câteva lucruri, să mă asigur că înţelege de ce facem ce facem şi de ce este nevoie să păstrăm discreţia. La început nu i-a plăcut, ca un războinic direct ce este, dar şi-a dat seama destul de repede că am dreptate şi că e mai bine să ne aibă pe mine şi pe preşedinte de partea lui decât împotrivă. De fapt, e un tip ca lumea. Mă bucur că e pe poziţia aia.

Oricum, am avut o satisfacţie la blestemata aia de ceremonie. N-aş fi lipsit de la ea pentru nimic

în lume. Dobitocul e atât de popular, că n-au fost decât vreo douăzeci de oameni acolo; probabil că şefii şi-au trimis secretarele în locul lor. Chestia drăguţă a fost că s-a ţinut într-o sală pentru trei sute de persoane, iar asta a fost un aranjament *drăguţ* din partea cuiva.

— Dacă a fost concediat, de ce s-a ţinut o ceremonie de pensionare?

— Ar fi fost caraghios dacă nu s-ar fi ţinut. Presa s-ar fi putut interesa de ce unui tip de importanţa lui nu i s-a organizat retragerea.

Mahoney lăsă o altă alună chiar lângă piciorul lui, dublând miza pentru porumbel. Pasărea dădu înnebunită din aripi, protestând în felul ei faţă de cruzimea lui Mahoney.

— Preşedintele s-a ridicat şi a rostit cam trei propoziţii, apoi i-a dat lui Donnelly un ac de cravată şi un ceas ieftin şi genul ăla de plăcuţă care li se dă poştaşilor pentru merite deosebite în livrarea scrisorilor şi a coletelor.

Din palma lui Mahoney scăpă o a treia alună. Porumbelul ajunse de-a dreptul scos din fire, ţopăind înainte şi înapoi pe picioruşele lui mici – către alune, înapoi, iarăşi către alune. Mahoney nici nu observase iritarea pasării.

— Banks s-a mulţumit să se uite urât la Donnelly, tot timpul cât a stat acolo, ca şi cum ar fi încercat să-i jupoaie nemernicului pielea cu privirea. Eu nu. M-am dus la el când oamenii mâncau porcăria aia de tort care i-a fost luată drept cadou. Stătea acolo de unul singur, aproape catatonic. În fine, m-am aplecat şi i-am zis; „Asta a fost pentru Marge Carter, dobitoc ce eşti“. Şi ştii ce mi-a răspuns? M-a întrebat: „Pentru cine?“ Aproape că l-am plesnit, Joe.

Porumbelul se deplasa acum în lateral către mica stivă de alune, ca un crab cu pene, părând să creadă că această manevră avea să-l facă invizibil. Pătrunse în umbra creată de trupul animalului

mare de pe bancă, cu alunele la doar câţiva centimetri depărtare.

— Dar chiar la sfârşit, când toată lumea era gata de plecare, vine o femeie şi se apucă să urle la el, chiar în faţa ziariştilor. „O să le spun ce ai făcut, nemernicule“, ţipă ea. Evident, Donnelly habar n-avea ce dracu’ voia tipa. Nici n-avea de unde, pentru că nu o mai întâlnise niciodată. Dar ziariştii au înconjurat-o imediat.

— Cine era femeia? se interesă DeMarco.

— Debutul problemelor lui Mahoney cu legea, răspunse Mahoney, clipind.

După care Mahoney râse şi îşi plesni genunchiul cu palma ca să-şi sublinieze bucuria – trimiţând porumbelul înspre cer ca o rachetă. Penele lui ciufulite aproape că atinseră bărbia lui Mahoney.

— Doamne! izbucni Mahoney. Pasăre nebună. Ce-ai păţit, mă?

— Aşa că amantul ăla de Edwards va intra în istorie ca un asasin şi nimeni nu va şti vreodată de legătura care e posibil să fi existat între Kennedy şi un cubanez mort, zise DeMarco.

Mahoney dădu din mână, ca şi cum ar fi eliminat acest mic obstacol.

— Nu, azi-noapte am scris un memoriu. O să-l depun la Arhivă, ca să nu fie deschis timp de cincizeci sau şaizeci de ani. Îţi dai seama ce va stârni când îl vor citi? Mi-aş dori să mai trăiesc atunci ca să văd scandalul stârnit.

„Cu norocul lui, probabil că o să mai trăiască“, îşi zise DeMarco.

Mahoney se ridică în picioare şi îşi netezi pantalonii.

— Tre’ să plec. Azi e aniversarea căsătoriei mele, ştiai?

— Nu, răspunse DeMarco.

— Da, eu şi Mary Pat suntem căsătoriţi de aproape patruzeci de ani. Îţi vine să crezi?

DeMarco se hotărî să nu răspundă.

— Cum rămâne cu tine, Joe? Ce planuri are un tânăr chipeş ca tine pentru a petrece perfect o seară de vineri?

— Mă întâlnesc cu o femeie pe care o cunosc. Lucrează la Interne.

— Mă bucur pentru tine. Era şi timpul să reintri în circulaţie. Pune-te pe regulat, îmbată-te, distrează-te!

— De fapt, mă ajută să-mi aleg nişte mobilă, zise DeMarco.

SFÂRŞIT

MULŢUMIRI

Sunt profund îndatorat mai multor oameni pentru ajutorul pe care mi l-au dat la publicarea acestui roman.

De la Gernert Company, îi mulţumesc lui Matt Williams pentru munca depusă în legătură cu toate contractele, lui Tracy Howell pentru priceperea ei deosebită în domeniul drepturilor de autor şi lui Karen Rudnicki pentru ajutorul şi răbdarea cu care mi-a întâmpinat telefoanele şi întrebările.

Vreau să le mulţumesc lui Abner Stein, Andrew Nurnberg şi asociaţilor lor pentru că au reuşit să publice romanul în atât de multe ţări. Iată-i pe aliaţii noştri europeni! Sper ca într-o zi să vă întâlnesc personal pe toţi, ca să vă pot mulţumi cum se cuvine.

De la Doubleday, îi mulţumesc editorului meu, Stacy Creamer, pentru îmbunătăţirile aduse manuscrisului, mai ales la final. Tot de la Doubleday, le mulţumesc Karlei Eoff, pentru munca imensă depusă în găsirea tuturor greşelilor gramaticale din text, şi lui Tracy Zupancis, pentru asistenţa acordată unui începător ca mine.

Persoana căreia îi sunt cel mai recunoscător este agentul meu, David Gernert, pentru că a fost de acord să reprezinte un autor nou, pentru entuziasmul lui debordant, pentru timpul dedicat îmbunătăţirii manuscrisului şi pentru abilitatea lui fenomenală de a-i convinge pe alţii că este o carte care merită publicată. David, graţie ţie, acum fac ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

{1} Preşedinte (engl., n. red.)

{2} Amendament care specifică situaţiile în care vicepreşedintele SUA poate prelua atribuţiile de preşedinte. (n. red.)

{3} District of Columbia, stat american a cărui capitală este Washington, capitala federală a Statelor Unite. (n.tr.)

{4} *În Vrăjitorul din Oz,* cărarea de cărămidă galbenă este drumul plin de peripeţii pe care Dorothy şi prietenii ei merg spre castelul vrăjitorului. (n. red.)

{5} Echipă profesionistă de baseball din cartierul Queens din New York (n. red.)

{6} Stadionul echipei Baltimore Orioles. Baltimore şi Washington se află la mică distanţă unul de altul. (n. red.)

{7} În original *Say it ain't so, Joe,* replică faimoasă din istoria baseballului american, pe care un tânăr admirator i-ar fi adresat-o jucătorului Joe Jackson, învinuit în 1920 de a fi „aranjat" un meci important. (n. red.)

{8} Aeroport naţional din Washington (n. red.)

{9} Agenţia de Contrainformaţii a Armatei (n.tr.)

{10} Companie americană de telefoane (n. red.)

{11} Omul de afaceri american Donald J. Trump deţine mai multe hoteluri şi restaurante. (n. red.)

{12} Orăşel în Virginia, unde se află Academia FBI. (n. red.)

{13} Faimos jucător de baseball (n. red.)

{14} Echipa de fotbal american din Washington (n. red.)

{15} Echipă profesionistă de baseball din cartierul Bronx din New York (n. red.)

{16} Prescurtare de la aligator (n.tr.)

{17} Nu este cazul (n.tr.)

{18} Comandant de cavalerie în timpul Războiului Civil, ucis în bătălia de la Little Bighorn, în Montana. (n. red.)

{19} Cocktail dulce cu suc de ananas (n. red.)

{20} Drug Enforcement Administration – Agenţia Naţională Antidrog (n. red.)

{21} Sat vietnamez, locul unui masacru asupra populaţiei civile în timpul Războiului din Vietnam (n. red.)

{22} Joc mecanic în care jucătorul trebuie să ghideze o minge printre o serie întreagă de obstacole. (n. red.)

{23} Graniţa dintre statele Maryland şi Pennsylvania, considerată, înainte de Războiul Civil, graniţa dintre Nord şi Sud (statele care desfiinţaseră sclavia şi cele care o perpetuau). (n. red.)

{24} Grad specific personalului militar american (n. red.)

{25} Grad inferior (n. red.)

{26} Autor care a primit în 1985 Premiul Pulitzer pentru romanul său istoric. (n. red.)

{27} Sediul FBI din Washington, (n. red.)

{28} Staţiune turistică în nord-estul SUA (n. red.)

{29} H.L. Oswald, asasinul preşedintelui J.F. Kennedy (n. red.)

{30} Preşedintele american Gerald Ford (1973-1974) (n. red.)

{31} Amendament care garantează, între altele, libertatea presei. (n. red.)

{32} E vorba de Sam Shepard. (n. red.)

{33} Pseudonim al lui Rudolph Wanderone Jr., faimos jucător de biliard (n. red.)

{34} Politician american, guvernator al statului Alabama şi candidat de patru ori la preşedinţia SUA, cunoscut pentru vederile sale segregaţioniste. A rămas paralizat după o tentativă de asasinat asupra sa. (n. red.)

{35} Om de afaceri american, proprietarul echipei Atlanta Braves (n. red.)

{36} Aluzie la celebra carte *Peter Pan,* unde personajul Căpitanul Cook avea un cârlig în loc de mână, rezultat al unei lupte cu un crocodil. (n.tr.)

{37} Versuri din poezia absurda *Bizdibocul* de Lewis Caroll (în traducerea Ninei Cassian) (n. red.)

{38} Amendament cară garantează dreptul cetăţenilor de a purta şi a se folosi de arme. (n. red.)

{39} Cea mai populară emisiune de reportaje din actualitate în SU A, realizată de canalul de televiziune CBS (n. red.)

{40} Mike Wallace şi Morley Safer, reporteri ai emisiunii (n. red.)

{41} Apreciat cântăreţ american de jazz şi country (n. red.)

{42} Comisie însărcinată cu investigarea asasinării lui J.F. Kennedy condusă de şeful Curţii Supreme, Earl Warren. (n. red.)

{43} Emisiune populară de reportaje şi comentarii de actualitate de pe canalul NBC. Stone Philips este unul dintre realizatori. (n. red.)

Table of Contents

PROLOG	5
WASHINGTON D.C.	8
CAPITOLUL 1	10
CAPITOLUL 2	14
CAPITOLUL 3	20
CAPITOLUL 4	23
CAPITOLUL 5	27
CAPITOLUL 6	33
CAPITOLUL 7	38
CAPITOLUL 8	46
CAPITOLUL 9	57
CAPITOLUL 10	65
CAPITOLUL 11	72
CAPITOLUL 12	81
CAPITOLUL 13	89
CAPITOLUL 14	92
CAPITOLUL 15	101
CAPITOLUL 16	105
CAPITOLUL 17	110
CAPITOLUL 18	122
CAPITOLUL 19	127
CAPITOLUL 20	134
CAPITOLUL 21	142
CAPITOLUL 22	148
CAPITOLUL 23	152
CAPITOLUL 24	156
CAPITOLUL 25	166

CAPITOLUL 26 172
CAPITOLUL 27 178
CAPITOLUL 28 187
CAPITOLUL 29 190
CAPITOLUL 30 203
CAPITOLUL 31 207
CAPITOLUL 32 221
CAPITOLUL 33 227
CAPITOLUL 34 236
CAPITOLUL 35 244
CAPITOLUL 36 257
CAPITOLUL 37 272
CAPITOLUL 38 284
CAPITOLUL 39 292
CAPITOLUL 40 303
CAPITOLUL 41 310
CAPITOLUL 42 317
CAPITOLUL 43 318
CAPITOLUL 44 323
CAPITOLUL 45 330
MULŢUMIRI 334